

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

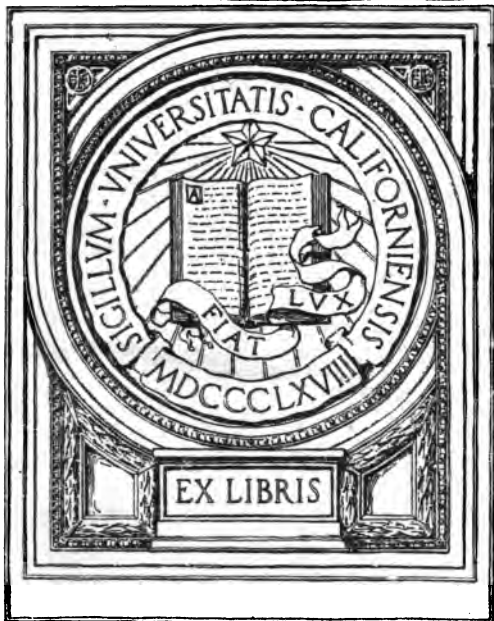
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

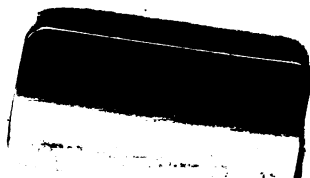
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

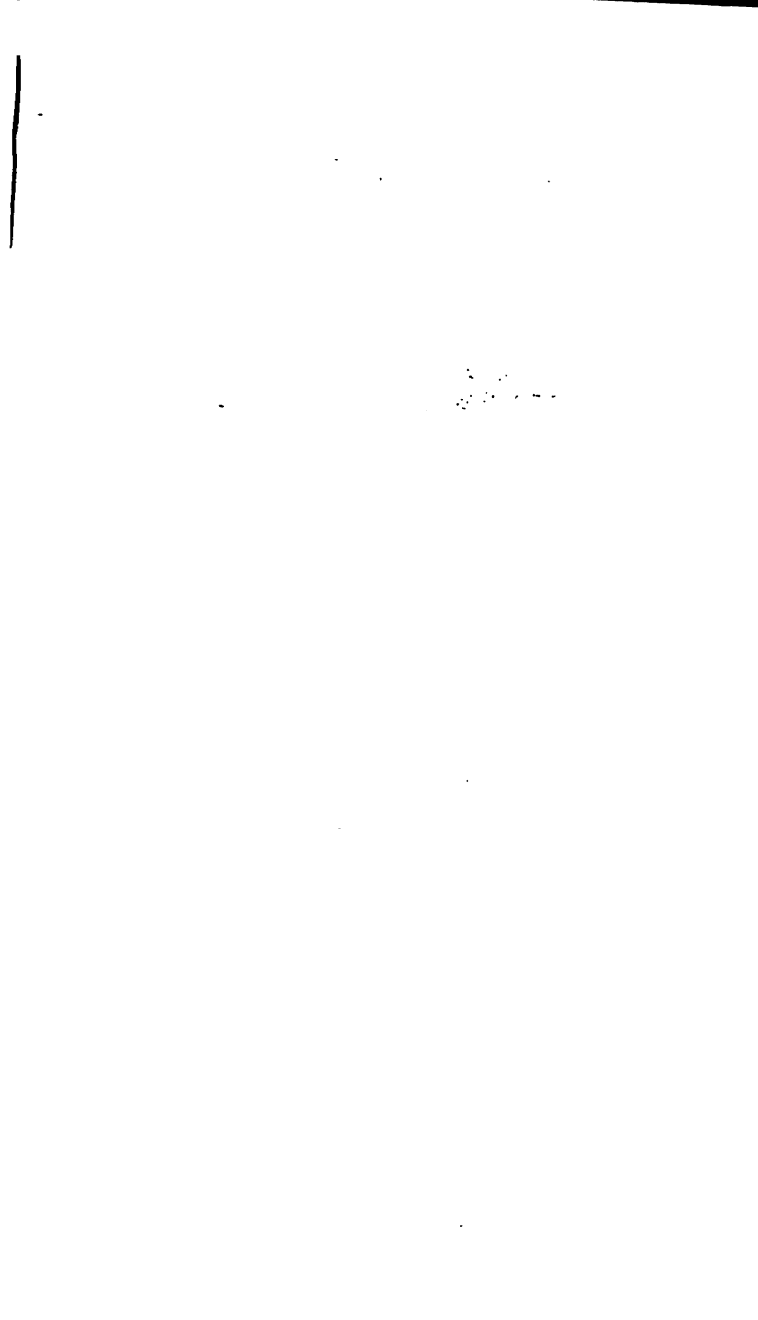

GIFT OF

752
L
1833

Benny & Lewis
April 1876.

J. W. Lewis

James • James

1771

James • James

ΟΜΗΡΟΥ 'ΙΛΙΑΣ.

THE
ILIAID OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

EDITED

BY C. C. FELTON, A. M.,

COLLEGE PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

BOSTON:

HILLIARD, GRAY, AND COMPANY.

CAMBRIDGE:

BROWN, SHATTUCK, AND CO.

1833.

Gift of Prof. R. C. Moody

Entered according to the Act of Congress, in the Year 1833,
by HILLIARD, GRAY, & Co.,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

NO. 1111
APR 20 1850

CAMBRIDGE:
CHARLES FOLSOM,
PRINTER TO THE UNIVERSITY.

PA4019
A2
1833
MAIN

P R E F A C E .

THE text of this edition of the Iliad is an exact reprint of the Leipzig edition, published by Tauchnitz in 1829. It has been thought better to select some approved text and follow it faithfully, than to attempt a revision, which cannot be executed with the same advantages in this country as in Europe. The emendations of Wolf have met with general approbation, and it has appeared expedient to adopt the most correctly printed edition of his text, which is believed to be that just mentioned. It was published in Leipzig after a most severe revision. A reward was offered for the detection of every error, and a text comparatively immaculate was thus obtained, which is here presented, in our reprint. The utmost pains have been taken to insure its typographical correctness.

In the preparation of the notes, I have been guided by my recollections as an instructor, and have selected those passages for comment which have appeared to me, from several years' experience in the class-room, most to require it. I have consulted freely some of the best commentators, particularly Heyne and Trollope. The notes, it will be perceived, are designed partly to explain the most difficult phrases, allusions, and constructions, and partly to call the attention of the reader to the intrinsic poetical beauties of

the *Iliad*. My wish has been to lead the young student to read the poem, not in the spirit of a school-boy conning a dull lesson to be "construed" and "parsed" and forgotten when the hour of recitation is at an end, but in the delightful consciousness that he is employing his mind upon one of the noblest monuments of the genius of man. Whatever his conclusions may be, as to the merits of particular passages, if any remarks of mine should chance to excite his attention to the real character of the poem, and to promote a habit of analytical criticism, whether his opinions agree with my own or not, the object which I have proposed to myself will be accomplished. A faithful use of the Grammar and Lexicon is, of course, of primary importance; nor can the habit of constant and careful verbal analysis be too strongly inculcated.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power, which belonged to that intellectual people, of embodying in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these

Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. As a general remark, it may be observed, that the Art and Literature of the ancients shed light upon each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connexion between them; they were different developements of the same ideas of the beautiful. The sculptor borrowed his theme from the poet; the poet was influenced in turn by the sculptor; both were in some measure controlled by the architect; while all wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, where every breeze seemed to bear on its wings the choicest inspiration of poetry. It appears necessary, therefore, to look beyond the mere words of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit, which breathes from the poet's page, was embodied in the works of the artist. To promote this kind of study among the young readers of Homer, this edition of the *Iliad* is accompanied by the truly Grecian *Illustrations of Flaxman*. Mr. Andrews has executed the engraving with a skill and fidelity to the original, highly honorable to his taste and talents as an artist.

The Homeric question, as it is called, cannot be discussed in this place. The reader who is curious to look into this very interesting subject, will do well to consult the learned *Prolegomena* of Wolf, and the writings of Heyne. Happily, a decision on this much contested matter is not necessary to the most complete enjoyment of the poetical excellences of the *Iliad*. For my own part, I prefer to consider it as we have received it from the ancient editors, as one poem, the work of one author, and that author Homer, the first and greatest of minstrels. As I understand the *Iliad*, there is a unity of plan, a harmony of parts, a consistency among the different situations of the same character, which mark it as the production of one mind; but of a mind as versatile

as the forms of nature, the aspects of life, and the combinations of powers, propensities, and passions in man are various. Some of the chief personages in the Iliad show themselves but imperfectly, unless all the situations in which they are placed throughout the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, exhibits only the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace :

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues are magnificently developed. This circumstance seems to show, that the poet, making his heroes display themselves by their actions, intended that an entire character should be judged by taking into view the whole series of events comprehended in the poem. The same observation will apply to other personages of the Iliad.

The historical facts, which form the basis of the poem, are few, and may be concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the adventurous spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It also grew into a fashion for the leaders to seize upon beautiful women of high rank, the carrying off of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus in

his First Book mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndarus, king of Sparta, required of the chieftains, who sought his daughter in marriage, to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband of her choice. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he contrived to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfill their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs, are given in the famous catalogue.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. In this great enterprise they were doubtless animated, not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for Troy, according to several intimations in the Iliad, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The

war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year the city was taken and laid in ruins. Such is a sketch of the ground-plan on which the divine genius of Homer raised the magnificent superstructure of the Iliad. I have thought it necessary to state thus much, with a view to the clear understanding of merely the poetical character of Homer. Much entertainment and instruction may be found in the farther investigation of these points, by such as wish to become learned in the early history of Greece.

The splendor of the Homeric dialect is worthy of the greatest admiration. There is a certain point in the progress of every people, when their language is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to speculative philosophy. Then the rudeness of language is worn away, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original senses, have not yet confused or effaced the impressions. Such was the condition of our own noble language in the time of Elizabeth. The words of Shakespeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a simplicity, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organi-

zation, of the keenest susceptibility to beauty, and of the most creative imagination, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the immortal conceptions of poetry. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it had an appropriate expression, and the most delicate imagery. Its words and sentences are pictures; in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. The metrical harmony of the Iliad has never been equalled. The verse flows along freely and majestically, more like the great courses of Nature, than any invention of man.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the warmth of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but most animating harangue

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανάτων περ καταλήθουσ' εἰν Ἅϊδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείδ' ἐφίλου μνησέμε' ἱταίρου.*

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

'Ως δ' ἄνιμοι δύο πόντον ὀρίντων ἰχθυόιντα,
 Βορέης καὶ Ζήφυρος, τόσσι Θρηάκιδαν ἄπτον,
 'Ελθόντ' ἱεραίνης· ἄμυδις δέ τι κῦμα κιλαινὸν
 Κορυφαίται· πολλὸν δὲ παρῆξ ἄλλα φῦκος ἴχθυον·
 "Ὡς ἰδαίζετε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανάτων περ καταλήθουσ' εἰν Ἄϊδαο,
 Ἀντὰρ ἰγὼ καὶ κείδι φίλου μνησέμε' ἱταίρου.*

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

Ὦς δ' ἄνιμοι δύο πόντον ἰρίντων ἰχθυόεντα,
 Βορέης καὶ Ζήφουρος, τῶτε Θρηνηθεὶν ἄητον,
 Ἑλδόντ' Ἰκαρίης· ἄμυδις δὲ τι κύμα κελαινὸν
 Κορδύονται· πολλὸν δὲ παρῆξ ἄλλα φύκος ἴχθυον·
 Ὦς ἰδαίζετε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

he had seen: and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition, which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images, that a particular striking appearance of Nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations, which accompanied his first warm conception of them.

“But lest my testimony, as an eye-witness of the exact correspondence of this copy to the original, from which I suppose it taken, should not be satisfactory; I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters; but its particular place on the canvas distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline, from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the back ground, thence the tempest is to burst on the Ægean sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole.” Wood's Essay, pp. 24, 25.

In the preceding remarks, several topics have been touched upon, which perhaps ought to be discussed at greater length. But as my chief object has been to call the young reader's attention to some of the leading views in the criticism of Homer, these observations may as well be brought to a close.

C. C. F.

Cambridge, Massachusetts,
May, 1833.

THE

ILIAD OF HOMER.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1–7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8–21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22–52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille 53–129). Ita irritatus Agamemno atrociam jurgia nequit cum Achille; et Chryseae quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quamvis obnitente Nestore (130–311 et 318–347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348–427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312–317): tum Chryseis domum reducit unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428–487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488–533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534–567). Eâ re contristatur omnis consessus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568–611).

Δοιμός. Μῆνις.

*Μῆνις αἶδι, θεῶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Οὐλομένην, ἣ μογήσ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
Πολλὸς δ' ἐφ' ἑθίμοις ψυχὰς Ἀίδι προΐαψεν
Ἥρωϊον, αὐτοῦ δὲ ἰδέοισιν τεύχε κίνεσσιν*

6 *Οἰωνοῖσι τε πάσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —*

*Ἐξ οὗ δὴ ταρῶντα διαστήτην ἔρσαντε
Ἀτρεΐδης τε, Ἴφιτος ἄνδρων, καὶ Διὸς Ἀχιλλεύς.*

*Τίς τ' ἄρ' ἄφατος θεῶν ἐριδι ζυνίηκε μάχεσθαι;
Ἀχιυῶν καὶ Διὸς υἱός, ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,*

10 *Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ἄφρε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
Οὔνεκα τὸν Χρῦσην ἤτιμησ' ἄρητῆρα*

- Ἀτρεΐδης· ὁ γὰρ ἄλδ' ἑσθὲς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρον τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσῆν ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῦα, κοσμήτορε λαῶν·
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τῶν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ κῦσαί τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μῆ σε, γέρον, κολήσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κικεῖω,
 Ἥ νῦν δηθύνοντ', ἧ ὕστερον αὐτίς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραΐσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισω
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποιοχόμενῃν, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσω·
 Ἄλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὣς κε νέηαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέιθετο μῦθον.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἤρᾱθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰχομος τέκε Αἰητῶ·
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἵποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρπυα,
 40 Ἥ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ·
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 2 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 Αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦτε νυκτὶ ἑοικώς.
 Ἔξεντ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούσ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφίσις,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θάμεια.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 65 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὀμηγέρεές τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
- 66 Ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν —
 Ὃς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 67 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴδ' ἑκατόμβης·
 Αἴ κεν πῶς ἀργῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἥτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
- 70 Ὃς ἦδ' ἰθὺς τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσύμενα, πρό τ' ἐόντα,
 Καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω,
 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρος Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
- 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἀνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ἄμοσσον,
 Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἥ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χεῖρη·
 Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέμψῃ,
 Ἄλλα τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 Ἐν στήθεσσιν ἑδίσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 85 Θαρσῆσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἔτι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ἄτε σὺ, Κάλχαν,
 Εὐχόμενος Δανααῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κολλῆς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίησει,
 90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἦῤα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης,
 Ἄλλ' ἔνεκ ἀρητῆρος ὄν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95 Οὐδ' ἀπίλυσε θυγάτῃρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 Τῶννεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἧδ' ἔτι δώσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσῃν· τότε κεν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
 Ἴτιοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἦρωσ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην.
 105 Καλχαντα πρώτιστα καὶ ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακοῖν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγγον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντιτεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορευεῖς,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρῦσηίδος ἄγλά' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δεξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχιν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐατὶ χερσίων,
 115 Οὐδέμας, οὐδὲ φυῆν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. ---
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας ἀντίχ' ἐτοιμάσασα, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέριστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἕοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης Δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνηΐα κείμενα πολλὰ·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν, τὰ διδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγεῖρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρίεις· ἀντὶαρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἔξαλιπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόω! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεται, οὐδέ με κρίσεις.
 Ἡ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
 Ἥσθαι δεινόμενον, κέλευι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται ---
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι·
 Ἡ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἑλών· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι·
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

Νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν,
 Ἐς δ' ἐρείτας ἐπιτηδῆς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 Θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον

1. *Ἰβήσομεν* · εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,

145 Ἡ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,

Ἡὲ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

Ὅφρ' ἦμιν Ἐκάτερον ἰλάσσεαι ἱερὰ φέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!

150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπεὶ σὺν πείθεται Ἀχαιῶν,

Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν

Δεῦρο μαχησόμενος · ἐπεὶ οὐτι μοι αἰτιολογεῖσιν.

Οὐ γὰρ πάποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανειρῇ,

Καρπὸν ἐδηλήσαντ' · ἐπειὴ μάλα πολλὰ μετὰξὺ

Οὐρεῖα τε σκίοεντα, θάλασσα τε ἠχήμεσα ·

Ἄλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,

Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοὶ τε, κυνῶπα!

160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὐτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις ·

Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,

ὦ ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.

Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ

Τρώων ἐκπέρωσσ' εὐναιόμενον πτολιεθρον ·

165 Ἄλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἰκὸς πολέμοιο

Χεῖρες ἐμαὶ διεπουσ' · ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται,

Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε

Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.

Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν

170 Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν · οὐδέ σ' οἶω

Ἐνθάδ' ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·

Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε

Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν · πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

175 Οἳ κέ με τιθήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.

Ἐχθιστος δὲ μοὶ ἔσσι Διοτρεφῶν βασιλῆων ·

Αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.

Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.

Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆθ' καὶ σοῖς ἐτάροισιν,

180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,

Οὐδ' ὄθρομαι κοτέοντος · ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε ·

Ὦς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,

Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πίμπω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπαροῖον,
 185 Ἄντος ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσσον φέριτερός εἰμι σέθεν, στιγῆν δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην. *1. 1. 1.*
 Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 Ἦ ἄγε φάσγανον ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τούς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναριζοί,
 Ἦέ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ (φιλέουσά τε, κηδομένη τε.)
 Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,
 Οἴω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὕρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὴ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. *1. 1. 1. / 3*
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἦ ἴνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἴω·
 205 Ἦς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθηαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδισον, ὡς ἔσεται περ.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρεῖσεται ἀγλαὰ δῶρα
 Ἔρριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύνς Ἀχιλλεύς·
 Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεῖα, ἔπος εἰρύνεσθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἤμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κόπῃ σχέθε χεῖρα βαρέϊαν·
 220 Ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὡσεῖ μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἦ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
 Δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶν θωρηθῆναι,

Ούτε λόγονδ' ἴεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι..

Ἡ πολὺ λωϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν

230 Δῶρ' ἀποιριεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη.

Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·

Ἢ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβῆσαιο!

Ἄλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

Ναὶ μὰ τῷδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζουα

235 Φύαι, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,

οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν

Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν εἴς Ἀχαιῶν

Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θεμίστας

Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·

240 Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθ' ἴξεται νῆας Ἀχαιῶν

Σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ

Χραιομῆν, εὐτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι·

Θηήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,

Χωόμενος, ὅτ' ἀριστὸν Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

Χρυσεῖοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστορ

Ἠδυκπῆς ἀγόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδή—

250 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερῶπων ἀνθρώπων

Ἐφθιάθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἄμψ' τράφεν ἢδ' ἐγένοντο

Ἐν Πύλῳ ἠγαθήῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασθεν—

Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·

255 Ἡ κεν γηθήσαι Ἠρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,

Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,

Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοισιν,

Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.

Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

260 Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥπερ ὑμῖν,

Ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οἶγ' ἀτέρϊζον.

οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,

Ὅσον Πειρίθσόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,

Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντιθεὸν Πολύφημον.

265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]

Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·

Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόμοισι, καὶ ἐκπαγλῶς ἀπόλεσαν.

Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἄν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο. /
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἄλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτούχου βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δέ παῦε τεὸν μένος· ἀντάρ ἔγωγε
 Δίσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὄδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δέ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 Τοῦνεκά οἱ προσηύοντο ὄνειδα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέβρομαι, ὅτι κεν εἴπῃς·
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μάχομαι εἴνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' γε δόντες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἐστί θοῆ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουροῖ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβίδιοι μαχουσαμένω ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἴσας
 Ἦῖε σὺν τε Μενουτιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοῆν ἄλαθε προέφρυσσεν,
 Ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰλκοσιν, ἔς δ' ἑκατόμβην
- 310 Βῆσε θεῶ· ἀνά δέ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ἕγρὰ κέλευθα·

Λαούς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·

115 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλος ἀτρυγέτιο·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν, ἐλισσόμενη περὶ καπνῶ.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἄηγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.

320 Ἄλλ' ὄγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,

Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄτρηρῶ θεράποντε·

Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος·

Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον·

Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,

325 Ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ὀλίγιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

Τῷ δ' αἶκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλος ἀτρυγέτιο,

Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίεσθην.

Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαινῇ

330 Ἦμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδῶν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,

Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔρξεοντο.

Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

335 Ἄσσον ἔτ'· οὔτι μοι ὑμεῖς ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης.

Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,

Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. (τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροί ἔστων

Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,

340 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἶποτε δ' αὐτε

Χρειῶ ἔμειο γένηται ἀεικέα λογιὸν ἀμῦναι!

Τῷς ἄλλοις· ἢ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θύει·

Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἀμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,

Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί.

345 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεθ' ἔταιρῳ·

Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,

Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτίς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·

Ἡ δ' ἀέκουσ' ἄμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

Δακρυῦσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθεῖς,

350 θῖν' ἔφ' ἄλος πολιῆς, ὀρόων ἐπὶ οἴνοπι πόντον·

Πολλὰ δὲ μητρὶ φιλῇ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτι κές γε μιννυθάδιόν περ ἐόντα,

Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλον Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.

355 Ἡ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,

Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι.

Καρπαλλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἄλός, ἥντι ὀμίχλη·

360 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
Χεῖρι τέ μιν κατέρεζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

365 Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντι ἄγορεύω;

Ῥχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετῖωνος,

Τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·

Καὶ τὰ μὲν εὐ δάσσατο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,

Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.

370 Χρύσης δ' αὐθ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,

Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι ἄποινα,

Στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

Χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσето πάντας Ἀχαιοὺς,

375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,

Αἰδεῖσθαι θ' ἱεῖῃα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνδανε θυμῷ,

Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

380 Κωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.

Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ

Θνησκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο

Πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις

385 Εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·

Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·

Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,

Ἠπέλλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκοιπες Ἀχαιοί.

390 Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·

Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες

Κούρην Βρισῆος, τὴν μοι δόσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Ἄλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος·

Ἐλθοῦσ'. Οὐλύμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι

395 Ἦ ἔπει ὠνησας κραδίην Διός, ἧὲ καὶ ἔργω.

Πολλάκι γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινφεῖ Κρονίωνι

Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅππότε μιν ξυνηῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἔλθοῦσα, θεά, ὑπελύσασο δεσμῶν,
 Ὡχ' ἑκατόχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων·
 Τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρῆξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἶ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
 (Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,)
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐφυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 Ἥσθαι· ἐπεὶ νῦ τοι αἴσα μινυνηθά περ, οὔτι μάλα δῆν·
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἴζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραῖνον,
 420 Εἶμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πίθεται,
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπίας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτη δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλύμπονδε.
 Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 Καὶ μιν γονάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβησαστο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπτύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἐς Χρῦσῃν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἴστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νῆϊ μελαίνῃ·
 Ἴστον δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρφαλλίμρις· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέφρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαΐνον ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
 Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' αἰ νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεβρόσασατο ἄνακτος
 630 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἔον πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔειπε
 635 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἥρη
 ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα θεῖτις, θυγάτηρ ἄλλιοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 640 Τίς δ' αὖ τοι, δολομηΐτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Πρόφρων τέτληκας· εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.)
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 645 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμόνους ἐπιέλλεο μύθους
 εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσοντ' ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 Ἄλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
 οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 650 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρφο, μηδὲ μετὰλλα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζειαι, ἄσσο' ἐθέλησθα.
 655 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρεῖλη
 Ἀργυρόπεζα θεῖτις, θυγάτηρ ἄλλιοιο γέροντος.
 Ἥερὶ γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 Τῆ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 660 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεται· τὸ δέ τοι καὶ ὀλίγιον ἔσται.
 εἰ δ' οὐτῶ τούτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 665 Ἄλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μύθῳ·
 Μὴ νῦ τοι οὐχραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι αἰήτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 670 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανόωντες.

Τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκωλένῃ Ἥρῃ·

Ἥ δ' ἤ λολυγία ἔργα τὰδ' ἔσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,

εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐφιδάινετον ᾧδε,

575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδὲ τι δαιτὸς

Ἔσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χειρόνα νικᾷ.

Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦσῃ,

Πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν Διί, ὄφρα μὴ αὐτὴ

Νεικίησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραξῆι.

580 Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς

Ἐξ ἐδέων στύφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·

Αὐτίκ' ἔπειθ' ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον

585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσεειπὼν·

Τέτλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,

Μὴ σε, φίλῃν περ ἐοῦσαν, ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,

Χραιομεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

590 Ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοι' ἀλέξιμεναι μεμαῶτα

Ῥίψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμην, ἅμα δ' ἠέλιω καταδύντι

Κάππεσον ἐν Ἀήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·

Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

595 Ὡς φάτο· μεῖδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·

Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν

Ἰγνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.

Δοβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,

600 Ὡς ἶδον Ἡφαιστον διὰ δῶματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἠέλιον καταδύντα

Δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης,

Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,

Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπι καλῆ·

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,

Οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,

Ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

Ἡφαιστος, ποίησεν ἰδυίησι προπίδεςσιν.

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λόχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,

610 Ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι·

Ἐνθα καθεῦθ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ.

Ι Δ Ι Α Δ Ι Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectoro in campum egrediuntur et ipsi et socii, puorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

"Ἄλλοι μὲν ὄα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκοροῦσαι
 Ἐὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
 Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμῆσιν, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Πέμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Βάσκι' ἔθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεοῖς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν."

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 Καρπαλίμως δ' ἴκανε θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὲ ἰοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν εἰσαήμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρεὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 ἦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεν ἐὼν, μέγα κήδετα ἦδ' ἐλεείρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθη
 Διφείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ,
 Νηπίος· οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θῆσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωαί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖη δὲ μιν ἀμφέχυτ' ὄμφη.
 Ἔξετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Ἔϊλετο δὲ σῆπτρον πατρῷον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἥως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζῆνι φῶως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Ἀντάρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

- Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴξε γερόντων,
 Νεστορῆ παρὰ νηῖ Πύλοιογενέος βασιλῆος·
 55 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυνετο βουλήν·
 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν Ὀνειρος
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι Διὶ
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, φωνὴν τ' ἄγχιστα ἔωκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 60 Εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδῆιν βουλευφόρον ἄνδρα,
 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὄκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν ἔδῶν, μέγα κήδεται ἦδ' ἔλεαιρει.
 65 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς·
 Πανσυδίη· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρουάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Πρὴ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς δ' ἔμην εἰπὼν
 ὦχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἧ θῆμις ἐστίν,
 Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 75 Ἐμῆς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
 Ἦτοι ἔγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἦδὲ μέδοτες,
 80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
 Ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσηζόμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἀριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 85 Οἱ δ' ἐπανεόησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 Σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπεσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἦύτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 90 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήαται, αἰ δὲ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 Ἠΐονος προπάροιθε βαθείης ἐστιχώωντο
 Πλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 Ὅτρύνουσ' εἶναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 98 Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 Κήρυκες βουώωντες ἐρήτνον, (εἵποτ' αὐτῆς
 Σχοῖαι, ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.)
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας,
- 100 Πανσαμεινοὶ κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἡφαιστος κάμα τεύχεων,
 Ἡφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόφῳ Ἀργεῖφόντῳ·
 Ἐρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
- 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὄγ' ἐρείσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα)
- 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀθῆος,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτλιος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρασαντ' εὐτείχεον ἀπονείεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει
- 115 θῆσκέλα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλάων πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 Ἢδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Δισχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομέμοισι πυθέσθαι,
- 120 Μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἄνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
- 125 Τρῳᾶς μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦν·
 Πολλὰ κεν δεκάδες δευοῖατο οἰνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
- 130 Τρῳῶν, οἳ ναῖουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 Πολλέων ἐκ πολλῶν ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἴωσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπέρασαι ἐνναιόμενον πτολλέθρον.
 Ἐννέα δὴ βεβίασι Διὸς μεγάλου ἐναντοί,
- 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Διὲ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ γῆπια τέκνα
 Εἶατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδῆγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄριεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ἦρορ', ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθῶν,
 Δάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορή κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ·
 150 Νῆας ἐπ' ἔσσευοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κοινή
 Ἰστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἄπεισθαι νηῶν, ἢ δ' ἐλκόμεν εἰς ἄλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίων Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὐτῶ δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέα κῶπα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἔα νῆας ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ χατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα·
 [Καρπαλίμως δ' ἴκανε θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταστί· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσελμοιο μελαινης
 Ἄπτει, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὐτῶ δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ' ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

Μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς φάθ' ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅσα φωνησάσης.)

Βῆ δὲ θεῖν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν

Κῆρυξ Εὐρύβατης Ἰθακῆσιος, ὅς οἱ ὀπήδαι.

185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἐλθὼν,

Δεξιάτῳ οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·

Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἕξοχον ἄνδρα κιχείη,

Τὸν δ' ἀγαναῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

190 Δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδύσεσθαι·

Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθῃσο, καὶ ἄλλους ἴδρου λαούς.

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·

Νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἴψεται νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 Μητί χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·

Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δὲ ἡ μητίετα Ζεὺς.

Ὅν δ' αὐτὸν δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·

200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

Οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,

Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ·

Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,

205 Εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω.

[Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θεμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὄγε κοιρανέων ὄλεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδαι

Αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων,

Ἠχῆ, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Διγυαλῶ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας·

Θεραΐτης δ' ἔτι μῶνος ἀμετροεπῆς ἐκολώα,

Ὅς ῥ' ἔπεια φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,

Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,

215 Ἄλλ' ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν

Ἐμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·

Φολκὸς ἦν, χυλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμων

Κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν

Φοξὸς ἦν κεφαλῆν, ψαδῆ δ' ἐπενήροθε λάχρη.

220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·

Τὸ γὰρ νεικεῖσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω

Ὀξεία κεκληγῶς λέγ' ὀνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἄντ' ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκε μύθῳ·
 235 Ἄτρείδῃ, τίς δ' αὖτ' ἐπιμέμφεται, ἦδ' ἑχαίρις;
 Πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρετοί, ὥς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύσαι, ὃν κέ τις οἴσει
 240 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα,
 Ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἦε γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,
 Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατύχεται; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἑόντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 235 Ὡ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 Ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦς καὶ οὐκί·
 Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μίγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθ' ἡμῶν·
 Ἦ γὰρ ἂν, Ἄτρείδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θεραίτης· τῷ δ' ὤκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θερεσίτ' ἀκροτόμυθε, λιγύς περ ἑὼν ἀγορητής,
 Ἴσχεο, μῆδ' ἔθειλ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλευσίν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτῶν ἄλλον
 Ἐμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρείδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευοίς,
 Καὶ σφιν ὄνειδέα τε προφάροις, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἦ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 Ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἠρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἑρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὥς νύ περ ὤδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη,
 260 Μῆδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ κελημένος εἶην,
 Εἴ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγῶς ἀγορηθέν ἀεικέσσι πληγῆσιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκῆπτρῳ δὲ μετάφρανον ἠδὲ καὶ ὤμω
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔπεσε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἱματοέσσα μεταφρένου ἔδυπασίστη
 Σκήπτρον ὑπο χρυσοῦ· ὃ δ' ἄρ' ἔζετο, τάφρησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 370 Οἱ δέ, καὶ ἀγνύμενοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν·
 Ὡς δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔφραξεν,
 375 Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νεικέειν βασιλῆας ὀνειδελοῖς ἐπέεσσιν.
 Ὡς φάσαν ἠ' πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Ἔστη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 380 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετίειπεν·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 385 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτίλουσιν ὑπόσχεσιν, ἦνπερ ὑπέσταν,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείλοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντι εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ὡστε γὰρ ἠ' παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 390 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἥ μῆν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ τῆς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάα σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμῆριαί εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 395 Ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμειζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Δισχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
 Τλήητε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 400 Ἥ ἔτεόν Κάλχας μαντεύεται, ἧὲ καὶ οὐκί·
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστέ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Κθιζὰ τε καὶ προῖξ', ὅτ' ἐς Αὐλλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 405 Ἡμεῖς δ' ἄμφι περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλαὸν ὕδαρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ ρῆτα δαφουρός,
 Σμερδαλίος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθά δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεσινά, καθήσθιε τετριγῶτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφεπόδατο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἔλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀφ' ἕλκρον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Δῶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἴσταότες θανυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δευνὰ πέλωρα θεῶν εἰς ἡλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 Τίτι' ἄνεω ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεύς,
- 325 Ὅψιμον, ὄψιτέλεστον, ὅου κλέος οὐποι' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
- 330 Κεῖνος τῷς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεύς θελοῖο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετίειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εἰοκότες ἀγοράασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βίησεται ἡμῖν;
- 340 Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοῖατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαί τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, σθδὲ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες.
 Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἄστεμφέα βουλήν,
- 345 Ἄρχε· Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλευῶσ' — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσειται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γινώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧς καὶ οὐκί.
- 350 Φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδίδξι, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 356 Πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρημήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπίεσθω ἧς νηὸς ἔϋσσελμοιο μελαίνης,
 Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλω.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἶπω.
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὡς φρήτηρ φρήτηρων ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ὅς τε νυ λαῶν,
 Ἥθ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφάεας γὰρ μαχέονται.
 Γνώσται δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπαξέεις,
 Ἥ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἥ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπυλλῶν,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφραδμόνες εἶεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίλοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
 Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλευσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω.
 385 Ὡς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμῆται·
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἄρκιον ἔσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὄτε κῆμα
 395 Ἀκτῆ ἔφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἔλθῶν,

- Προβλήτη σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ τ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γέγονται.
 Ἀσιάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
- 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔριξε θεῶν αἰειγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ὁ βούν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 Κίκλησεν δὲ γέροντάς ἀριστήσας Παναχαιῶν,
- 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἀνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδεὸς υἱόν,
 Ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 (Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο,
- 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 Μῆ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγές βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
- 415 Αἰθάλοεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῶ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Πρηγέες ἐν κονίησιν ὁδᾶξ λαζοίατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραταίνε Κρονίων·
- 420 Ἄλλ' οὔγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφειλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐζάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν,
- 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπεύρεχον Ἥφαλοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
- 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
- 435 Μηκέτι νῦν δήθ' αὐθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλῆει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

Ἡμῖς δ' ἄνδρῳσι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν

140 Ἴομεν, ὄφρα κε θάσσοι ἐγείρομεν ὄζυν Ἀργεῖα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἀντίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
Κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Οἱ μιν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα.

145 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διγιδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειι ἠερέθονται,
Πάντες εὐπλεκείες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.

150 Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ἄρσεν ἑκάστῳ
Καρδίη, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἠὲ νίεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

155 Ἦντε πῦρ αἰθέριον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
Οὐραος ἐν κορυφῆς, ἕκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγὴ·
Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίω
Ἄγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν.

Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,

160 Κηρῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἄσιω ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτιῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγυισσι,
Κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν·

165 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρταί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη.

Ἦντε μυριάων ἀδιανάων ἔθνεα πολλὰ,

170 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι,
Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Τῶσσοι ἐπὶ Τρωέεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.

Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὲς αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες

175 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγείωσιν·
Ὡς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμοσεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τομίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραυνῷ,
Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

180 Ἦντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

- Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι ·
- 485 Ἵμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
Ἵμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν ·
Οἴτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω ·
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.
- 490 Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη ·
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἄρχους αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.
Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἴητος ἦρχον,
- 495 Ἄρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε ·
Οἱ θ' Ἴφρην ἐνέμοντο καὶ Αὐλῖδα πετρῆεσσαν,
Σχοϊνόν τε Σκῳλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπιαν, Γραιῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
Οἱ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
- 500 Οἱ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἠδ' Ἴλην καὶ Πετρωῶνα,
Ἰκαλιήν, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Καίπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλίαρον,
Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
- 505 Οἱ θ' Ἰποδήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀρχηστὸν θ' ἱερόν, Προσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
Οἱ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
Νῆσόν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσατόωσαν ·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον · ἐν δὲ ἐκάστη
- 510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νέες Ἄρης,
Οὗς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἄκτορος Ἀζειδαο,
Παρθένης αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα,
- 515 Ἄρηϊ κρατερῷ · ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη ·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Γέεες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο ·
Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρῆεσσαν,
- 520 Κροῖσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπηά,
Οἱ τ' Ἀνεμάρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντα,
Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
Οἱ τε Αἰλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο ·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκῶν στίχας ἔστασαν ἀμφέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοιτο.
 Δοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμῶνιος Αἴας,
 Ἄλλα πολὺ μείων· ὀλλγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
- 530 Ἐγχείη δ' ἐκέαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κῦνόν τ' ἐέμοιτ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Ἀνγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ θέεδρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι νῆες ἔποντο
- 535 Δοκρῶν, οἳ ναλοῦσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνελόντες Ἄβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰσθίαιαν,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολιέθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάσκον·
- 540 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
 Χαλκωδογτιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἔποντο θοοί, ὄπιθεν κομῶντες,
 Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὄρεκτῆσιν μελλῆσιν
 Θώρηκας φήξεν δῆϊων ἀμφὶ στήθεσσι·
- 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἔνκλιμενον πτολιέθρον
 Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγάλητορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἄρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐῷ ἐνὶ πλοῖνι νηῷ·
- 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἰλάονται
 Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' υἱὸς Πετειῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνήρ,
 Κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
- 555 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πενήκοντα μέλαινοι νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Συλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες.]
- 560 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσα,
 Ἐρμιόνην, Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχαίσας,
 Τροίξην, Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε βοῆν' ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
- 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φάεξ,
 Μηκιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἠγεῖτο βοῆν' ἀγαθὸς Διομήδης·

- Τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφνειὸν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
 Καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευν,
 Οἱ δ' Ἴππερναίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
 Πελλῆνην τ' εἶχον, ἣδ' Αἰγίαν ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλὸν τ' ἀνά πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλλήνην εὐρεΐαν.
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῶγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
 Κυδιῶων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσι,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
 Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φαῖριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἣδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κλεῖ ἦσι προθυμίησι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε.
 Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
 Καὶ Θρῦον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἴπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δωρίον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλιήθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἶπερ ἂν αὐτὰς
 Μοῦσαι ἀεῖδοιεν, κούραι Λιὸς αἰγιόχοιο·
 Αἰ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Γερήμεος ἱππότα Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεηκόντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆται,
 605 Οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρῳασίην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἦρχ' Ἀγκαλοῖο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῖ ἕκαστη

Ἄρχαδες ἄνδρες ἔβρινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας ἐϋσέλμους, περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἄτρείδης· ἐπεὶ οὐ σφίσι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.

615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δῖαν ἔβαινον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινος ἑξατόωσα,
 Πέτρη τ' Ὀλυνθίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 Τῶν αὖ τεσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἄνδρσι ἐκάστωρ.
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.

620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην,
 Τίεις, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτοριῶνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θροειδῆς,
 Τίος Ἀγασθένης Αὐγητιάδω ἄνακτος.

625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινῶν θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέτρην ἄλός, Ἥλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μίγης, ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίχτε Διὶ φίλος ἱππῶτα Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλιχιόνην ἀπενάσσαστο, πατρὶ χολωθεῖς·

630 Τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,

Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλλι' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 Οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον αμφενέμοντο,

635 Οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 Τῶ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θάας, Ἀνδραίμονος υἱός,

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον ἠδὲ Πυλῆνην,

640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν —

Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,

Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνα δὲ ξανθὸς Μελιάχρος —

Τῶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσεῖεν Αἰτωλοῖσιν·

Τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,

Οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινάεργα Λύκαστον,

Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις ἐνναεταώσας,

Ἄλλοι θ'· οἳ Κρήτην ἱκατάμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν·

Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρειφόντῃ·

Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλειδῆς, ἧϋς τε μάγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐντία νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 655 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τριχὰ κοσμηθέντες,
 Δίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλειή·
 Τὴν ἄγει ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 660 Πέρσας ἄστυα πολλὰ Διοτρεφείων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάροι εὐπήκτω,
 Αὐτίκα πατρὸς ἰοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
 Αἴψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπέλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τίεες υἱόνοί τε βίης Ἡρακλειέης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἕξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς ὄστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 675 Ἄλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νηληϊάδων τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσων τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλιον πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἄντιφος ἡγήσασθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δὺω Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχῶντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἱ τ' Ἄλων, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στήχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χῳόμενος Βρισηΐδος ἠΰκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
 Καδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρος,
 Τίεας Εὐνηοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασσαν ἀνθιμόεντα,
 Δῆμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μῆλων,

- Ἀρχιάλων τ' Ἀντιῶν ἠδὲ Πιτεῶν λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 Ζωὸς εἰὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατά γαῖα μέλαινα.
- 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρομφῆς ἄλοχος Φυλάκη εἰλίλειπτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ἰοδάρκης, ὄζος Ἄρης,
- 705 Ἰφίκλου νῖος πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασιγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρωσ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Δεῦρονθ' ἠγεμόνος, πόθειον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
- 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
- 715 Ἀλκηστις, Πελῖαιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκλήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδῶς,
 Ἐπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
- 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσῃων,
 Ἀήμων ἐν ἠγαθήῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τύχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ Φηυσι Φιλοκλήτῳ ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μείδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος νῖος,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακίεσσαν,
- 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 Τῶν αὖθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητήρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ἰπέρειαν,
- 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς νῖος·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Φῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ὃ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἕματι τῷ, ὅτε Φῆρας εἵτατο λαχρήντας,
 Τούς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
 Φῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 Ὅς ὃ' ἐς Πηγείον προῖε καλλίρροον ὕδωρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηγείῳ συμμίγεται ἀργυροδίνη,
 Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠὲτ' ἔλαιον·
- 755 Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρέει.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
 Οἱ περὶ Πηγείον καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 Ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 760 Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μίγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὡς,
- 765 Ὅτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἵσας·
 Τὰς ἐν Πηγεῖη θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
 Ἄνδρῶν αὖ μίγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
- 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ φηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν ἔρποντο καὶ αἰγανῆσιν ἰέντες,
- 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Δωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλιον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἄρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.
- 780 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεὶ τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραυνῷ
 Χωμένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσῃ

- Ἐἶν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφάϊος ἔμμεναι εὐνάς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 765 Ἐρχομένων· μάλα δ' ἄκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆνεμος ἠκία Ἴφης
 Πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγυῆ.
 Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσων,
 Πάντες ὀμηγερέες, ἡμὲν νεοὶ ἠδὲ γέροντες.
 770 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ἠκία Ἴφης·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 Ὅς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκίησι πεποιθώς,
 Τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Λισυήτιο γέροντος,
 Δείχμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 775 Τῷ μιν εἵσαμένη μετέφη πόδας ἠκία Ἴφης·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοὶ μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἴσιν,
 Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλλιάστος ὄρωρα.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅππα·
 780 Αἴην γὰρ φύλλοισιν εἰοκότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὠδὲ γε φέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμον ἐπίκουροι,
 Ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 785 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγεσθῶ, κοσμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἠγνοήσεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῆν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσευοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠέγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσαντο λαός,
 790 Πεζοὶ δ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρα.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεία κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρτίνης·
 795 Ἐνθα τότε Τρωῖές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῶν γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Λαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὔς παῖς Ἀγχίσαιο,
 800 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεῶν βροτῶν εὐνηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶν γε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὐ εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεύατον Ἴδης,
 805 Ἀργεῖοι, πίοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσῆποιο,

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισίου
Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·

830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστὸς τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
Τίς δὲ δύο Μέρωπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἦδεε μαντουύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δὲ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιο.

835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
Τῶν αὐθ' Ἐτρακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ἐτρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.

840 Ἴππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἴππόθοός τε Πύλαιίς τ' ὄξος Ἄρης,
Τίς δὲ δύο Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

845 Αὐτὰρ Θρηϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρος,
Ὅσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάφροος ἐντὸς ἔργει.

Ἐϋφρημος δ' ἀρχὸς Κινόνων ἦν αἰχμητῶων,
Τίς Τροισήνοιο Διοτρεφείος Κεάδαο.

850 Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἄξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἄξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
Οἱ ἴα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἄμφι τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔλαιον,
855 Κρῶμνάν τ' Αἰγυλαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

860 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

Ἐν ποταμῷ, ὃθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος Θεοειδής,
Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕμῃνι μάχεσθαι.

865 Μῆοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄρτιφος ἠγησάσθην,
Τίς Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη,
Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωάῳ γεγαῶτας.

Νάστις αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφάνων,
Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλος,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἠγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἦύτε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἤρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu p̄clii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, postulat Menelaus, ut sponsio interponatur, præsente Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-451).

"Ο ρ κ ο ι . Τ ε ι χ ο σ κ ο π ί α . Ἄ λ ε -
ξ ά ν δ ρ ο υ κ α ι Μ ε ν ε λ ά ο υ μ ο -
ν ο μ α χ ί α .

*Ἄντάρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς·
 Ἦῦτε περ κλαγγῇ γεράων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 6 Κλαγγῇ τάλγε πέτονται ἐπ' Ὀκείανοιο θοάων,
 Ἄνδράσι Πυγμαλοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 Ἠέριαι δ' ἄρα τάλγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.*

10 Ἐντ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
 Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λάαν ἴησιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κορίσαλος ἄρνυτ' ἀελλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πεδίοιο.

15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς,
 Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
 Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
 20 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμενον προπάροιδεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡστε λέων ἐχάρη, μεγάλην ἐπὶ σώματι κύρσας,
 Εὐρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,

25 Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζήοι·
 Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.

30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλείων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλινόροσος ἀπέστη
 Οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ἄχρὸς τέ μιν εἶλε παρειάς·
 Ὡς αὐτίς καθ' ὄμιλον ἔδυ Τρώων ἀγεράχων,
 Δείσας Ἀτρείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς.
 Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσσαν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

[Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε, γυναιμανές, ἡπεροπεντά!

40 Αἰθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 Καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,

1 Ἡ οὕτω λῶβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόπιον ἄλλων.

Ἡ που καγχαλώσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμμεναι, σῦνεκα καλὸν

45 Εἶδος ἐπ' ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή.
 Ἡ τοιόσδε ἑὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν

Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήφρας ἀγείρας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
 Ἐξ ἀπῆς γαίης, νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων —

50 Πατρὶ τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
 Δυσμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ ;
 Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον ;

- Γνοίης χ', οἶον φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης,
 55 Ἥ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὄτ' ἐν κονίησι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
 Λαῖνον ἔσσα χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτωρ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 60 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστίν ἀτειρής,
 Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὃς φά τε τέχνη —
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ ἔρατὰ πρόφερες χρυσέης Ἀφροδίτης·
 65 Οὐτοὶ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὐτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 70 Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιόιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μέσσου δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 80 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἰαχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦνται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
 85 Ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέλνυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν. }
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἄγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 **Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς.**
 Ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴαυτε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιόν· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 **Ἄξτε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη**
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφύλαοι καὶ ἄπιστοι·
 Μῆτις ὑπερβασίη Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Δαῖσι δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 **Δεύσσει, ὅπως ὄχ' ἀρίστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.)**
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι οὐζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ σίτχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεοντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 **Πηλείων ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.**
 Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστρῳ δῦα κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπι γλαφυρᾶς ἰέναι, ἡδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 **Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.** —
 Ἴρις δ' αὐθ' Ἐλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἐλικίων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 **Τὴν δ' εὐρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,**
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρης παλαμάνων.
 Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 **Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι**
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρον Ἄρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἕεται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπανται —
 135 **Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.**
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγγείησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὴν ἔμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτίροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
 Αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀδύνησιν,
 Ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰθήρη, Πειθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βαῶπις.
 145 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ θυμοίτην,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἄρην,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀτήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·
 150 Γῆραι δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἐσθλοὶ, τετίγεσσι ἐοικότες, οἴτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν·
 Τοιοῖο ἄρα Τρώων ἠγήτορες ἦντι ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἐλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρώας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνώς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ ἑοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὑπίσσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἐλένην ἐκαλέσασατο φωνῆ·
 Δεῦρο παροῖθ' ἔλθουσα, φίλον τέκος, ἕεν ἔμειο,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτιή ἔσσι, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 Ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιῶς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐπω ἴδου ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεφάρων· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἐλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δια γυναικῶν
 Αἰδοῖός τε μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτέ δεῦρο
 Τίσι σφ' ἐκόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
 Οὗτός γ' Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσχε κνωπίδος, εἶποι ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσασα, φωνησάν τε·

Ὡ μάλιστα Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 Ἡ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηταιοὶ κούροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσηλυθὸν ἀμπελόεσσαν,
 Ἐνθά ἴδον πλείστον Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπάλους,
 Λαοὺς Ὀτρήος καὶ Μυγδονοῦ ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥα τότε ἐστρωτόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος εἶν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἤλυθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
 Ἄλλ' οὐδ' οἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὐτὶ Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραῖός·
 Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις οὐδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐχύτερος δ' ὅμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 186 Τεῦχεα μὲν οἳ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δέ, κίλος ὣς, ἐπιπωλείται στίχας ἀνδρῶν.
 Ἀργεῖῳ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμᾶλλω,
 Ὅστ' οἴων μὲγα πῶν διέρχεται ἀργεννῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὗτος δ' αὖ Λαιερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ' εἰούσης,
 Εἰδὼς παντολοὺς τε δούλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὐτὶ Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ὡ γύναι, ἢ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.

205 Ἦδη γὰρ καὶ δευρόποι' ἤλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείρισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φηὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
 Ἀμφω δ' ἐξομένω, γεραρωτέρος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθοις καὶ μῆδεα πᾶσιν ἕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιπροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λυγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος,

215 Οὐδ' ἀφασματοειπής, ἢ καὶ γένει ὑστερος ἦεν.
 Ἄλλ' αἶε δὴ πολύμητις ἐναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
 Σπῆσαιεν, ὑπαὶ δὲ ἰδίων ματὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Σηπταῖον δ' οὐτ' ὀπίσθεσσι προπηρηγὲς ἐνώμα,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἤρασκεν, αἰδρεῖ φωνὴν εἰκότως·

220 Φαίης καὶ Λακωνῶν τε τιν' ἔμμεναι, ἀφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἄλλ' αἶε δὴ ὅσπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἴπια νηφάδεσσιν εἰκότα χειμερῆσιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὠδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρείην ὁ γεραίός·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἤϋς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους ;
 Τὸν δ' Ἑλένη ταυῦπεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
- 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὣς,
 Ἔσθηκ' ἀμφὶ δὲ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείλισεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρω ἔλλκωπας Ἀχαιοῦς,
- 235 Οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τούνομα μυθήσαιμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορος λαῶν,
 Κάστορά θ' ἵππύδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μὲν γέλνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἔσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρασιεινῆς ;
- 240 Ἥ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἰσχρα δευδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ', ἃ μοι ἐστίν ;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φροῖζοος αἴα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. — !·
- 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δῦω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαινόν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
- 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδη ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 Μακροῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
- 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιοίμεν Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἵππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις,
- 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἠνία τείνεν ὀπίσσω·
 Παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὀκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
- 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότιραν,
 Ἐς μίσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώοντο.
 Ὡρνοντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ' ἕφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλεῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἡελίος θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷ, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
 280 Ἔμεις μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 Ἦτε καὶ ἔσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πηλεῖος Πριάμοιο τέ παῖδες
 Τίней οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 290 Ἀντὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποιηῆς,
 Ἀντι μένων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κίχλω·
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄργῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 Ἐκχεον, ἦ δ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίνειαν,
 300 Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει, εἰς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πηλεῖος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηιφίλω Μενελάω·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ἡ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἤνια τεῖνεν ὀπίσσω ·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον ·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀποφῶροι προσιὶ Γίον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς ·
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμίτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέη χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον ·
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ·
 320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε !
 Ὀπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔσθηκεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἶσω,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην · πάλLEN δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ,
 325 Ἄψ ὄροών · Πάριος δὲ Θουῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στήχας, ἤχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερεσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠὺκόμοιο.
 330 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔσθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας ·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἴο κασιγνήτοιο Λυκάονος · ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ἕξφος ἀργυρόηλον,
 335 Χάλκεον · αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔσθηκεν,
 Ἴππουριν · δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν ·
 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἔδυνεν.
 340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόοντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι · θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρωάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 345 Σείλοντ' ἐγγείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη,
 Οὐδ' ἔρῆξεν χαλκόν · ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δευτέρως ὤρωντο χαλκῷ
 350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ ·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Διον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον ·
 Ὅφρα τις ἐρῆλγησι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλόττητα παρῴσχη.

265 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὸν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντος ἕϊσση.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινήης ὄβριμον ἔγχος,

Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠήρηεστο.

Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα

270 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευατο Κῆρα μάλαιναν.

Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,

Πλήξεν ἀνασχύμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

275 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος!

Ἡ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·

Ἦνν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἔαγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος

Ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Ἡ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἰπποδασείης,

280 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·

Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.

Καὶ νύ κεν εἶρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,

Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

285 Ἡ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοῶς ἴφι κταμένοιο·

Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείη.

Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς

Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταῖροι.

Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίωνων

290 Ἐγχεὶ χαλκίῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη

Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,

Καδ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶεντι.

Αὐτὴ δ' αὐτ' Ἑλένην καλέουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν

Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.

295 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·

Τρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,

Εἰροκόμοι, ἦ οἱ Λακεδαιμονι καιεταῶσῃ

Ἦσκειν εἶρια καλά, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν·

Τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

300 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.

Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,

Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης

Ἄνδρὶ μαχησάμενον τόγγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χοροῦνδε

Ἐρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.

305 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖονεν·

Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν -

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν ;

400 Ἡ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 Ἄξις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονιης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὴ νῦν διον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τούνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ;
 Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελύθους·
 Μῆδ' εἴτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον οἴζυε, καὶ ἐφύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητόν· δέ κεν εἴη —
 Κείνου πορσνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 Πᾶσαι μωμῆσονται· ἔχω δ' ἄγε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·

Μῆ μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθεῖω,
 415 Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ,

420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρωῆς λάθην· ἦρχε δὲ δαιμων.

Αἶ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἡ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

Ἐνθα κάθει' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,

Ἄνδρῖ δαμεις κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἡ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηίφιλον Μενελάου

Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·

Ἄλλ' ἴθι νῦν προκάλεσαι Ἀρηίφιλον Μενέλαον,

Ἐξαυτίς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλά σ' ἔγωγε

Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῶν Μενελάω

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι

Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθεισιν ἀμειβόμενος προσεέειπεν·

Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδεῖσι θυμὸν ἐνιπτε!

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθῆνῃ·

- 440 Κεῖνον δ' ἀγῆς ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' εἴγε δὴ φιλότῃ τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πάποτε μ' ὥδε ἔρωσ φρένας ἀμπεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν ποταπόροισι νέεσσιν,
 445 Νῆσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιῶν· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τροητοῖσι κατεύνασθ' ἐν λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοσιδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικουροί·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἔμεις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' εἴοικεν,
 460 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1 - 49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50 - 104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcesitus medicus curat Machao (105 - 219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomeni, Ajacum, Nestoris, qui jam in proinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220 - 421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuæ (422 - 544).

Ὀρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
 Χρυσέω ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
 Νέκταρ ἐπιποθέει· τοὶ δὲ χρυσεοῖς δεπάεσσιν
 Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην.
 Κερτομίῳσι ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενηῖς Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τέρπεςθον· τῷ δ' αὐτὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 Διὲ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηίφίλου Μενελάου·
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα,

- 15 Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνήν
 Ὀρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτός,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἰγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκείων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Δαὸν ἀχειροῦση, Πριάμῳ κακὰ τοῖο τε παισίν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμόνιη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μένεαινεῖς
 Ἰλίον ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάσιν,
 Μῆτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης,
 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸν δ' ἄλαχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα δῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυνάγνια Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἶπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἴω διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύω φθονέουσι· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἄλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν, ὄθεν σοί·
Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἀὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
70 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων αἶψασα.
75 Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτω,
Ἡ ναύτησι τέρας, ἢ στρατῶ εὐρεῖ λαῶν,
Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρης ἴενται·
Τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εισορόωντας
80 Τρῳάσθ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδους Ἀχαιοὺς.
Ὡδε θεὸς τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἡ δ' αὐτίς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
Ἔσσειται, ἢ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν.
Ζεὺς ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
85 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῳῶν τε.
Ἡ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρῳῶν κατεδύσαθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀητηγορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσάκῃ φροάων.
Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα προσηύδα·
Ἡ ῥά νύ μοι τι πίδοις Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
Τλαῖης κεν Μενελάῳ ἐπιπροσμέν ταχὺν ἰόν·
95 Πᾶσι δέ κε Τρῳέεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἶ κεν ἴδῃ Μενελάου Ἀρήϊον, Ἀτρείος υἱὸν
Σῶ βέλει δημηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
100 Ἄλλ' ἄγ', οἵστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρῳ Ζελεΐης.]

Ὡς φάτι' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἀφρονι πεῖθεν.

- 105 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον, ἰξάλου αἰγός
 Ἀργίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέροιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβαίροντα δεδεγμένους ἐν προδοκῆσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὑπτιος ἔμπεισε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὖ λειήσας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρηῖοι νῆες Ἀχαιῶν,
- 115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρηῖον Ἀτρείος υἱόν.
 Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλει' ἰὸν
 Ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἰστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 120 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρῳ Ζελεΐης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρῇ μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μὲγα τόξον ἔτεινεν,
- 125 Αἰγξε βίος, νευρῇ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἰστός
 Ὄξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίωνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίη,
 Ἥ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
- 130 Ἥ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔεργει μυῖαν, ὃθ' ἠδεῖ λέξεται ὑπνω.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὄχῃες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλούς ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
- 135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλείο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἥ οἱ πλείστον ἔρτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροῶ φωτός·
- 140 Αὐτίκα δ' ἔρθεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνή φοῖνικι μίγη
 Μηονὶς ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κῆται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρϊ τε κύδος·
 Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνές, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτός ἐόντας,
 Ἀπορρόον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασιγνήτε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἰμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὀπέ τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἑρμενῆν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἶνον ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βίοτιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὄστιά πύσει ἄρουρα,
 175 Κεϊμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρῶων ὑπερηγορέοντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἰθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροισθεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μέτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·

190 Ἐλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσειται, ἦδ' ἐπιθήσει

Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.

Ἢ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·

Ταλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχάονι δεῦρο κάλασσον,

Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,

195 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·

Βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

200 Παπταίων ἦρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν

Ἔσταοί'· ἀμφὶ δὲ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων

Δαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἵπποβοτοιο.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,

205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄριεν·

Βᾶν δ' ἵεναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος

Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,

Κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —

Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν·

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

215 Ἄυσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἦδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μέτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,

Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς

Πάσσε, τὰ οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,

Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·

Οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,

Οὐδὲ καταπτώσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 Ἄλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώνας

Εὐρυμίδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·

Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 Γνῖα λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπαύλων,
 Τούς μάλ᾽ αἰσθύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μῆπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!
- 235 Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῶ γῦπες ἔδονται·
 Ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τούς μάλ᾽ αἰσθύνεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἦντε κηβροί;
 Αἰτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίλοιο θέουσαι,
- 245 Ἔσταις, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἡ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθόμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὀφρα ἴδητ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων;
- 250 Ὡς ὄγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσαντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συὶ εἵκελος ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
- 255 Τούς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' ἰδομενῆα προσηΐδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπαύλων,
 Ἡμῖν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἦδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθήσπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 Ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνάγοι.
 Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεαὶ εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦΐδα·
 Ἀτρεΐδη, μάλ᾽ αἰ μὲν τοι ἐγὼν ἐρήφρος ἐταῖρος
 Ἔσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὀφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευα
- 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.

- Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν
 Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 276 Ὡς δ' ὅτι ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἔοντι, μελάντερον, ἤντε πῖσσα,
 Φαίνεται Ἴον κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδῶν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῆων αἰζήων
 Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάνεαι, σύκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφραγ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἴαντι, Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνόμεν — οὔτι κελεύω·
 Αὐτὼ γὰρ μάλα λαόν ἀνώγειον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λέπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐτάρους στίλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 296 Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἶμονά τε κρείοντα, Βιάντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἴππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσω,
 300 Ὅσφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολυμύχῳ.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοῦς ἵππους ἔχμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὀμίλῳ·
 Μηδὲ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἠγορήφει παπίδθῳ,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 306 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε.
 Ὅς δέ κ' ἀνήρ ἀπὸ ὧν ὄχεων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
 Ἐγχει ὀρεξάσθῳ· ἐπειὴ πολὺ φέρετρον οὔτρως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τειχε' ἐπόρθηον,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρον ὠτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ τοι ἔμπεδος εἴη·
 316 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὡς ὄφελέν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβειτ' ἔπειτα Γεργήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 Ἄτρείδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοισι καὶ αὐτὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
 320 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν ·
 Εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἦδὲ κελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσομαι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
 325 Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βιηφιν.
 Ὡς ἔφατ' · Ἄτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυννος κῆρ.
 Εὖρ' υἷὸν Πετεῶν, Μενεσθῆα πληξίππον,
 Ἔστασ' ἄμφι δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς ·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 330 Παρ δὲ Κεφαλλήνων ἄμφι στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 Ἔστασαν · οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λάος αὐτῆς,
 Ἄλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν · οἳ δὲ μένοντες
 Ἔστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπέλθων
 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 ὦ νιὲ Πετεῶν, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένηε, κερδαλέοφρον !
 340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ;
 Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 Ἔσταμέν, ἦδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
 Ὅππότε δαῖτα γέρονται ἐφοπλίζομεν Ἀχαιοί.
 345 Ἐνθα φίλ', ἄπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἦδὲ κύπελλα
 Οἴνου πινόμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον ·
 Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρώωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Ἰμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 350 Ἄτρείδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων !
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν ; — ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζιν Ἄρηα,
 Ὅσφρα, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 355 Τρώων ἱπποδάμων · σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὡς γινῶ χωρόμενοιο · πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον ·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Οὔτε σε νεικίῳ περιώσιον, οὔτε κελεύω.

- 260 Οἶδα γάρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 Ἦπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἄτ' ἐγὼ περ.
 Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
- 265 Εὖρε δὲ Τυδεὸς υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Πὰρ δὲ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπαρήϊος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 270 Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῦ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
- 275 Ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰς ἧλθε Μυκῆνας
 Ξεῖνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεϊκίῃ, λαὸν ἀγέλων,
 Οἳ ἴα τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 Καὶ ἴα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
- 280 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖν·
 Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
- 285 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κυχῆσατο Καδμείωνας
 Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλειῆς.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἑὼν, ἱππηλάτα Τυδεὺς
 Τάρβει, μοῦνος ἑὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
- 290 Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπιρρόθοσ ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἄψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 Κούρους πενήτηκοντα· δύω δ' ἠγῆτορες ἦσαν,
 Μαῖων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
- 295 Ῥίός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεϊκέα πότμον ἐφῆκεν·
 Πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαῖον ἄρα προῖηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
- 400 Γεῖνατο εἰο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

- Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπακῆος ἀμείψατο κυδαλλίμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπᾶιν.
 406 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἶλομεν ἑπταπύλοιο,
 Παιυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρειον,
 Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·
 Κεῖνοι δὲ σφειτέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μῦθω.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 415 Τοῦτω μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρῶας δηλώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
 Τοῦτω δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηρωθέντων.
 Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε·
 420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
 Ὀρνυμένον· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δῖος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεὶ κῦμα θαλάσσης
 Ὀρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 425 Χέρσῳ φηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 Κυρτὸν ἔον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλὸς ἄχνην·
 Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Λαπαῶν κίνυντο φάλαγγες
 Νωλεμέως πόλεμόνδε, κέλευε δὲ οἴσιν ἕκαστος
 Ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
 430 Τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν —
 Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 Τευχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχώωντο.
 Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 435 Ἀζήχες μεμακῦναι, ἀκούουσαι ὅσα ἀρνῶν·
 Ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρας,
 Ἀλλὰ γλῶσσαν ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὡρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἀμοτον μεμαῦια,
 Ἄρειος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε·
 Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλει.
 Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον φινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.
 Χαλκεοθωρηκῶν· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρφοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 Κρουσῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιαίδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δὲ μειώπω πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὄστεον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἥριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσειε· μίννυθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρόντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 Οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν ἔλεπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὡς,
 Ἀλλήλοισ ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἥϊθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰθήθεν κατιούσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γέιναι, ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ιδέσθαι
 Τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρόπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μίννυθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζῶν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἤλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἷγιφος ὡς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 Λεῖη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ κῆρυγι σιδήρωφ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτην κάμψη περικαλλεῖ δίφρωφ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τοῖον ἄρ' Ἀμφειδίην Σιμοίσιον ἐξενάριξεν
 Δίας Διογενής· τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ,
 490 Πριάμιδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὄξει δουρῖ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῶ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῶ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἴον, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτινας· ὑπὸ δὲ Τρωῆς κεκάδοτο,
 Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἄλλ' ἰὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρην· ἣ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 Δίχμῃ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο φέ νεκρούς·
 Ἰθύσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδάν, Τρωέασι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρωῆς, μηδ' εἰκετε χάρμης
 510 Ἀγγελοῖς· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χροῖς, οὐδὲ σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠνκόμοιο,
 Μάρονται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπίδησεν.
 Χερμαδίω γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 Κνήμην δεξιτερῆν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὄστια λᾶας ἀναιδῆς
 Ἄχρῖς ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίησιν
 Καππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλιν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὄμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσι
 Χύντο χαμαὶ χολαῖδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγγίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπᾶσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὄξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν)
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἱταῖροι,
 Θρηῆκες ἀκρόκομοι, δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 505 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμῆχθῃ.
 Ὡς τῷγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 Ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἦγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνήρ ὀνόσαιτό μεταλθῶν,
 510 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἔρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤμυτι κτείνω
 Πηγεῖς ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλὸς μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 Ἄστῆρ' ὀπωρινῶ ἑναλλγκιον, ὅσπερ μάλιστα
 Λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο·
 Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων·
 Ὄρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
 10 Ἴρηνς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ νιῆες ἦσθην,
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχῃς εὖ εἰδότε πάσης.
 Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην·
 Τῷ μὲν ἄφ' ἵπποϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνοντο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὡσεὶ δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἠφαιστος ἔρυστο, σώωσε δὲ ρυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη. —
 25 Ἴππους δ' ἐξέλάσας μεγαθύμου Τυδεΐος υἱός,
 Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κούλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχθου,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἰλοῖσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιογέ, μαιφόνε τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξη,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεσθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Λαλαοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· πρῶτος δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἄρχον Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βῶρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβόλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχρῃ μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 Τὸν δὲ Στροφιλοῖο Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι,
 Ἔσθλὸν θηρητήρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρσεῖν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχίαρα,
 Οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἧσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἄλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτασε δουρὶ

- Ὀμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Ἥριπε δὲ περηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
 60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα
 Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας
 Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρῶεσσι γέγοντο,
 Οἱ τ' αὐτῶ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.
 65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκῶν,
 Βεβλήκει γλουτὸν κατά δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.
 Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.
 Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,
 70 Ὅς ἦα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,
 Ἴσα φίλοισι τέκτεσσι, χαρίζομένη πόσει ἤ.
 Τὸν μὲν Ἀνυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεί δουρὶ.
 Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
 75 Ἥριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
 Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Τυήνορα διόν,
 Τῖόν ὑπερθύμου Δολοπίonos, ὃς ἦα Σκαμάνδρου
 Ἀρητῆρ ἐτέυκτο, θεὸς δ' ὡς τιετο δῆμῳ·
 Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον,
 Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρβαίαν.
 Αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεῖη,
 Ἥε μετὰ Τρῶεσσιν ὀμιλέοι, ἥ μετ' Ἀχαιοῖς.
 Θῦνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῶ πλήθοντι ζοικῶς
 Χειμάρρῳ, ὅστ' ὄκα ρέων ἐκέδασσε γεφύρας·
 Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
 90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἰσχεῖ ἀλωαίων ἐριθηλέων,
 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὕμβρος·
 Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
 Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες
 Τρῶων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἰόντες.
 95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
 Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
 Καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 Θωρηκὸς γυάλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός,

- 100 Ἄντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετε δ' αἵματι θώρηξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
 Διθ' ἀνοχήσεσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτιόν με
- 105 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνούμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔσθη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηϊῶν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσοο διαφρου,
- 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὠμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πὰρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρου' ὤμου·
 Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 Δῆ τότ' ἔπειτ' ἠρώτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτῶνη,
 Εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρείστης
 Διήῳ ἐν ποθέμῳ, νῦν αὐτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 Ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδὲ μὲ φησιν
- 120 Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσῶν νῦν, Διομήδεις, ἐπὶ Τρῳάεσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γὰρ τοι στήθεσσι μένος πατρῴϊον ἦκα
 Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακίσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὐτοῖ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὐ γιγνώσκης ἡμῖν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἶ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἔξαυτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳάεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
 Χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει,
- 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμὸν δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμαῶς Τρῳέεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστίνυον καὶ Ἐπίφρονα, ποιμένα λαῶν·
- 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖσ' βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 Πλήξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἔεργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 Τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' ἄβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον,
 Φείας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
- 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
 Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τειρετο γήραϊ λυγρῶ,
 Φίον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
- 155 Ἐνθ' ὄγα τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐκαίνυτο θυμὸν
 Ἄμφοτέρω, πατέρι δὲ γόνον καὶ κήδεα λυγρὰ
 Δεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
 Ἐνθ' ὕιας Πριάμοιο δῦω λάβε Δαρδανίδαο,
- 160 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντιας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 Ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θόρων ἐξ αὐχένα ἄξῃ
 Πόρτιος ἠὲ βοός, ξύλοχον κἀτα βοσκομενάων·
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδεὸς υἱὸς
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
- 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν. —
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνεΐας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤθηδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοί,
 Καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμεινών.
 Ἄλλ' ἄγε, τῶδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 175 Ὅστις οὖδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῳάας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρῳέεσσι,
 Ἴρων μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
- 180 Αἰνεΐα, Τρῳῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσχω,
 Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖῃ,
 Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστω.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδεὸς υἱός,
 185 Οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔσθη δ' ἄθανάτων, νεφέλη εἰλυμένος ὤμους,
 Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλη.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφήκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὤμον
 Δείον, ἀντικρὺ διὰ Θάωρηκος γυάλιοι·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Αἰδωνῆϊ προϊάψειν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρῆασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 Ἔστῃσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυρας.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρον ἀίχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μὴ μοι δευοίατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰληλουθα,
 205 Τῷξοισιν πύσυνος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφήκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀμφεκὲς αἶμ' ἔσσευα βαλῶν· ἦγειρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 Ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δῖῳ.
 Εἰ δὲ κε θεστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 Ἀντίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάθη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαιινῶ ἐν πυρὶ θεΐην,
 Χερσὶ δικυκλάσσας· ἀνεμῶλια γὰρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτὸς Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἦῤα·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὄχεων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἰθῆαι,
 Οἴοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίλιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὸ
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κύδος ὄρεξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἦνλα σιγαλόεντα
 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππον ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦε σὺ τόνδε δίδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι·

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Δινεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἤνια καὶ τεῶ ἵππω·
 Μῦλλον ὑφ' ἠριόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσστον, εἶπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδεὸς υἱόν.
 Μῆ τῷ μὲν δέισαντε ματιήσστον, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντα·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππω,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξεῖ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 Δίψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Δινείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιο
 Βύχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἴ ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὐτῷ
 250 Θῦνε δια προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισάμεν οἴω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐγὼ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσστον ὠκείας ἵπποι
 Ἄμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἄμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακείν, ἐξ ἄντυγος ἤνια τεινας·
 Δινεῖαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρωῶν μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠελίον τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσις,
 Λαῖθη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

- Τῷ δὲ δὴ Δινείᾳ δῶκεν, μήστωρσ φόβοιο·
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 285 Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδείος υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἰστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖη πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.
 290 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμῆ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἴω
 295 Διφρὸν ἔτ' ἀνασχέσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχεσ' ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἴω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 300 Ὡς φάμενος προΐηκε· βέλος δ' ἵθυεν Ἀθήνη
 Ἴνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνήν τάμε χαλκὸς ἀτειφής,
 Αἰχμῆ δ' ἐξεσύθη παρὰ νεύατον ἀνθερωῶνα.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ,
 305 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρυσσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰκνύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακροῦ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσάλατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ βαῖνε, λέων ὡς ἀλκί πεποιθώς·
 310 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔτιση,
 Τῶν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέρουεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 315 Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχύω ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντα·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 Ἔστη γνυξ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 320 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νυξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγκίστη τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήγεε λευκῷ·

- 315 *Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἐρκος ἔμεν βελίων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἡ μὲν ἔον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπαρῆος ἐλήθετο συνθεσιάων*
- 320 *Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠγία τείνας·
Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξας καλλιτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·*
- 325 *Δῶκε δὲ Δῆπύλω, ἐτάρω φίλω, ὃν περὶ πάσης
Τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
Ἦν ἵππων ἐπιβῆς, ἔλαβ' ἠγία σιγαλόεντα,
Αἴψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
Ἐμμεμαῖός· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῶ,
330 Γινώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐρυνώ.
Ἄλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάξων,
335 Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Ἀκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὀξεί δουρὶ
Ἀβληκρῆν· εἶθαρ δὲ δόρου χροὸς ἀντετόρησεν,
Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρηνυτὸν ὑπερ θέναρος. ῥέε δ' ἀμβροτον αἷμα θεοῖο,
340 Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
Οὐ γὰρ σῆτον ἔδουο, οὐ πίνουο αἶθοπα οἶνον.
[Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων*
- 345 *Κυανῆ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῆ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἶπε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνάλκιδας ἠεροπεύεις·
350 Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἧ τέ σ' οἶω
Ῥιγῆσειν πόλεμόν γε, καὶ εἶχ' ἐτέρωθι πύθθαι.
Ὡς ἔφαθ'· ἧ δ' ἀλύουο ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὄμιλου,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροῖα καλόν.
355 Ἐύρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
Ἥμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
Ἡ δὲ γνῆξ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,*

Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·

360 Φίλς κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἴκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Δίην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτασεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ἦς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.

Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.

365 Πὰρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἠρία λάζετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἐλίαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.

Αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·

Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴνγεμος ὠκία Ἴρις,
 Ἄσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βύλεν εἶδαρ.

370 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη,
 Μητρὸς ἧς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιαίωνων
 Μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν φέζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·

Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπερθυμος Διομήδης,

Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,

Αἰνεΐαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν·

Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,

380 Ἄλλ' ἤδη Διναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεῶων·

Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 Τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ἦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,

Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

Χαλκῆω δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.

Καὶ νῦ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,

Εἰ μὴ μητροιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἐρμέα ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,

Ἦδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα.

Τλή δ' Ἠρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρώωνος

Δεξιτερόν κατα μάζον οἴστῳ τριγλώχινι

Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 Τλή δ' Αἰδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἴστον,

Εὐτέ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοόχοιο,

Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.

Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,

Κῆρ ἀχέων, ὀδύνησιν πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος

400 Ὀμῶ ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δέ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
 ἤκισαί· οὐ μὲν γάρ τι καταθνήθιος γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτιλος, ὑβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει' αἰσυλα φέζων,
 ὅς τόξοισιν ἐκίθε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδείος υἱός,
 ὅτι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 ἔλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχεται·
 Μῆ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀθησαῖνη,
 ἔξ ὕπνου γοώωσα φίλους οἰκῆας ἔγειρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἄπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυυ·
 ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναί δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὐτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομοῖσι ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὸν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅτι κεν εἶπω;
 Ἴ μάλ' αἰ δὴ τίνα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνείσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινὰ καφρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῆν περόνη καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήτ' ἔργα·
 Ἄλλ' ἀνὴρ ἴμερόντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 ταῦτα δ' Ἀρηϊθῶν καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γινώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέιχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἔετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνείαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέεσσεν, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονεῖν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χυμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 445 Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτίτυκτο·
 Ἥιοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκείοντό τε κύδαινόν τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τευξ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνεΐα ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δῆρον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους λαισηΐά τε περφόεντα.
 Δῆ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιαφόνε, τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδεΐδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτῶρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσαντι, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στήχας οὐλος Ἄρης ᾤτρυνε μετελθῶν,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 Πάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι εἴσατε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἥ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται;
 Κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίμεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἔσθλόν ἐταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ᾤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχρισκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
 Οἴος, σὺν γαμβροῖσι κισιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὕτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἄλλὰ καταπτώσσοσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα·
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικούροι ἔνευμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικούρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἦκω·
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινῆεντι·
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καδ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἄνδρῳ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσαιν.

- Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἄλόντε πανάγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῖν.
 490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ,
 Ἄρχους λισσομένῳ τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἔκτορι μῦθος.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὄχλων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·
 495 Παλλᾶν δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερός κατ' ἀλώας,
 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἰ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότ' Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κοινισάλω, ὃν φα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἄψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποικόμενος· τοῦ δ' ἐκραλαίνειν ἐφετμᾶς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλάδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γὰρ ἦε πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 Ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεδίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δῦω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ὀτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
 Ἄλλ' ἔμνον, νεφέλῃσιν εἰκότες, ἄστε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔσθησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
 Ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδῆσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκίοεντα
 Πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὄμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἡ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πηριάμοιο τέκεσιν
 Τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρωτοῖσι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειάειρ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
- 540 Δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστοις
 Τίε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 545 Ἀλφειοῦ, ὅστι' εὐρὺν ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὐ εἰδότε πάσης.
- 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν
 Ἰλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Αἰτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 Ἀργυμένω· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἴω τάγε λείοντε δῶμα ὕρεος κορυφῆσιν
- 555 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης ταρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἵφια μῆλα,
 Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὄξει χαλκῷ·
 Τοῖω τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
- 560 Καππεσέτην, ἐλάτησιν εἰοκότες ὑψηλῆσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντι ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροπι χαλκῷ,
 Σείων ἔγγειον· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἄρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.
- 565 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διε ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλει πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόοντα
 Ἀτίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἔων πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἱταίρων·
 576 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένεια ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηί,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας. Ϛ
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστραφε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χερσῶν
 Ἠνία λευκὴ ἔλεφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαίξας ἔϊφει ἤλασε κόρησιν·
 585 Αὐτὰρ οὐχ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 Δηθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἴμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήσας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐνυώ·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 605 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήν' ἐπ' ὠκυρῶν ποταμῶ ἀλαθε προφείοντι,
 Ἀφρῶ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὄπισσω·
 600 Ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῶ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα κτῆνος Ἀρης, βροτῶ ἀνδρὶ εἰκώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὄπισσω
 Εἴχετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἔλεησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῶ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νηαιρή δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχουσαν
 Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Ἀυτὰρ ὁ λαὸς προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἔσπασαι· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὀμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 Οἱ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἱ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμῆχθῃ.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηθόνι Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηθὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαήμονι φρεσὶ;
 635 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεται ἀνδρῶν,
 Οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινα φασι βίην Ἡρακλεῖην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονοι, θυμολέοντα!
 640 Ὅς ποτε δεῦρ' ἔλθῶν ἐνεχ' ἵππων Λαιομέδοντος,
 Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυῖας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν οἴομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίας, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἴδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηθῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπίστευεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἄνερος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαιομέδοντος,
 650 Ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μῦθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπιπύλω.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλιτον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῆ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηθῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινή·

- Τὸν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβενγὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῶ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μιμνῳῶσα,
 Ὅστέω ἐγχευμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσαι, οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ξερῦσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
 Σπυδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαιμήσῃ δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μεμνήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδυπόιο διώκοι,
 Ἥ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὄξει χαλκῶ·
 Τῷ ῥα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κοῖρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῶ,
 Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Πριαμῖδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰῶν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλογόν τε φίλην καὶ νῆπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 Ὡσαι Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὡσε θυράζε
 695 Ἴφθιμος Πελέγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Ἀντὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ νοιοῖ Βορέαιο
 Ζῶγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

Χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;

706 Ἀντίθεον Τεύθρανι, ἐπὶ δὲ πλῆξιππον Ὀρέστην,

Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,

Οἰνοπίδην θ' Ἐλεον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίττην,

Ὃς ῥ' ἐν Ἰλῆ νάεισκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,

Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι

710 Ναϊον Βοιωτοί, μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες.

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,

Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,

715 Ἡ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,

Ἴμιον ἐκπέρσαντι εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,

Εἰ οὕτω μαινέσθαι εἴσομεν οὐλον Ἄρηα.

Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

720 Ἡ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρῆσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·

Ἡβη δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βύλε καμπύλα κύκλα,

Χάλκεα, οκτάκημα, σιδηρῶν ἄξονι ἄμφις.

Τῶν ἦτοι χρυσῆ ἴτυς ἄφθιτος, ἀντάρ ὑπερθεῖν

725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·

Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·

Δίφρος δὲ χρυσεῖοισι καὶ ἀργυρεῖοισιν ἱμάσιν

Ἐντέταται· δοικαὶ δὲ περιδρομοὶ ἀντυγές εἰσιν.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· ἀντάρ ἐπ' ἄκρῳ

730 Ἰῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε, χρύσει· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη

Ἴππους ἀκύποδας, μεμαυῖ ἔριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγίοχοιο,

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδῆι,

735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·

Ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,

Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυρόντα.

Ἀμφὶ δ' ἄφ' ὤμοισιν βάλειτ' αἰγίδα θυσσανόεσσα,

Δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἕστεφάνωται·

740 Ἐν δ' Ἐρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ·

Ἐν δὲ τε Ἰοργεῖη κέφαλή, δεινοῖο πέλωρον,

Δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,

Χρυσεῖην, ἑκατόν πολίων προύλεσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποῖ βήσεται · λάζετο δ' ἔγχος
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαίμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαλεῖ ἄρ' ἵππους ·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραί,
- 760 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτῶν κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους ·
 Ἐύφρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.
- 765 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσοσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος · οἱ δὲ ἐκηλοὶ
- 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς ·
- 765 Ἄρει μὲν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειν,
 Ἥ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνησι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη ·
 Μάστιξεν δ' ἵππους · τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
- 770 Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνῆρ ἴδεν ὄφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 Ἥχι ροῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἧδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσασ' ἐξ ὀχέων · περὶ δ' ἠέρα πούλυν ἔχευεν ·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῦαι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν εἰοκότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ συστὴ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν ·
 Ἐνθα στάσ' ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 Ὅς τόσον ἀνδήσααχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα ·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί !

- Ὀφρα μὲν ἐς πόλεμον πολέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Οἴχεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρος δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βύλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῇ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφεὶς αἶμ' ἀπομόργυν.
 Ἰππεῖον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰοικότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ὅ· ὅτε περ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
 Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θῆβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπᾶρος περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [Ρῆθίδιως· τοιῆ οἱ ἐγὼν ἐπιτάφροθος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἠΰ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 Ἥ νῦν σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδεὸς ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη βασιλεὺς Διομήδης·
 815 Γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἄλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἄς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὄξεϊ χαλκῷ.
 Τῶνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχίζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιδι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοιῆ τοι ἐγὼν ἐπιτάφροθός εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρηϊ πρόιτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχιδίην, μηδ' ἄζεο θοῦρον Ἄρηα

- Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὅς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεύτ' ἀγορεύων
 Τρῶσιν μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρῳέεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίσσεται.
- 835 Ὡς φαμένῃ, Σθένελον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
 Χεῖρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διὸν
 Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Δάξετο δὲ μάλιστα καὶ ἠνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὁ μὲν Περίφραντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιογὸς Ἀρης Διομήδεα διὸν,
 Ἦτοι ὁ μὲν Περίφραντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρώτον κτείνων ἐξαινυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθύς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠνία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 Καὶ τόγε χεῖρὶ λαβοῦσα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτάσιον αἰχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὖθ' ὠρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νελαίον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 Τῇ ῥά μιν οὔτα τυχάν, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρῳ σπάσεν αὐτίς· ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὄρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμόν ἀχέων,
 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζη ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἄλλήλων ἰότητι, χάριν ἀνδρῶσσι φέροντες.
 875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλει, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 Ἄλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναιο παῖδ' αἰδήλον·
 Ἡ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέεσσιν, δαίμονι ἴσος·
 885 Ἄλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ γε δηρὸν
 Αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 Ἡ κε ζῶς ἀμηνηὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἄλλοπρὸς ἄλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οὐ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰὲ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
 Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος εὔσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευσ' ἄϊδηλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέριερος Οὐρανιαίων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
 Ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' οἷ' ἐπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Ἐγρὸν ἑόν· μάλα δ' ὠκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' ἠβῆ λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσαν·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίῳν.
 Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλιον νέοντο,
 Ἥσῃ τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη,
 Παύσασαι βροτολογίον Ἄρην ἀνδροκτασιῶν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, vota que pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγῦς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
 εἰ Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φύως δ' ἑταροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλῶν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκῃσσι τέτυκτο,
 Ἴδιον Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὄστειον εἴσω
 Αἰχμῇ χαλκίῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῖν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένην ἐν Ἀρισβῃ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
 15 Πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὄδῳ ἔπι οἰκία ναιῶν.

Ἄλλ' οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρακεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸςθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀνιόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
 Ἔσκεν ὑφηρίοχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξεναρίξεν·
 Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηῖς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.

Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαιμέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δὲ ἐ γείνατο μήτηρ·

25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνήῃ,
 Ἡ δ' ὑποκουσαμένη διδυμάοι γείνατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

Ἀστυάλοιο δ' ἄρ' ἔπεφνε μινεπιτόλεμος Πολυπόιτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξεναρίξεν

Ἐγχεῖ χαλκίῳ· Τεύκρος δ' Ἀρετάονα διον.

Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρον ἐνήρατο δουρὶ φαιινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ναῖε δὲ, Σιτυνιόεντος εὐσφείτασ παρ' ὄχθας,

35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Ἀήτιος ἦρωσ
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξεναρίξεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος

Ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζόμενῳ πεδίῳ,

Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ὄνυμῳ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην

Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·

Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλλίσθη

Πρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔσθη

Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβῶν ἔλλισσεται γούνων·

Ζώγρει, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἀξία δέξαι ἄποινα.

Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,

Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·

Τῶν κέν τοι χάρισαιτο πατὴρ ἀπερθεῖσι ἄποινα,

50 Εἴ κεν ἐμέ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖεν.

Καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Δῶσειν ὧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων

Ἀντιὸς ἦλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤῤα·

55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως

Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεπολήται κατὰ οἶκον

Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,

Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κοῦρον ἕοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἴλιον ἐξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἥρωσ,
 Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὠσατο χειρὶ
 Ἥρω Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπεται· Ἀτρείδης δὲ
 65 Αἰεὶ ἐν στήθεσι βῆς, ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες· Ἄρης,
 Μῆτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 Μιμνέτω, ὡς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 Ἄλλ' ἀνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκρούς ἄμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλήησι δαμίντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχέσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Στήϊτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυνκίκετε πρό πυλάων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρομένοι περ' ἀναγκαῖη γὰρ ἐπέλγει·
 Ἔκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἧ δὲ ξυνάγουσα γεραιᾶς
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 Οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠνυκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἠκέστας, ἱερουσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρῶων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιον ἰῆς,
 Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δῆ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὠδὲ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φασὶ θεῆς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθην.
 Ἀντίκα δ' εἰς ὄχλων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντῃ,
 106 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο·
 Φαν δέ τιν' ἀθανάτων εἰς οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὥς ἐλελίχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρῳάεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳᾶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνδρες ἔσθε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 Εἶπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρησασθαι, ὑποχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ ἀνέχνα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θείην ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδείος υἱός
 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γὰρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἐμῷ μένει αντιώωσιν.
 Εἰ δὲ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουδας,
 Οὐκ ἂν ἐγωγε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διόνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλως κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δὲ τίς ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσσον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο προσηΐδα φαιδιμος υἱός·

- 145 Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ὕλη
 Τηλεθώσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὦρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα θαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένητ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἷόν·
- 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτιπτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠρορέην ἐραιτείνην
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος κακ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὅς ὅ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἄργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄντεια,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλὰ τὸν οὔτι
 Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήυδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἡ κάκτανε Βελλεροφόντην,
- 165 Ὡς μ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
 Κτεῖναι μὲν ὅ' ἀλείνει, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπε δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρην δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Γράψας ἐν πίνακι πτυκίῳ θυμοφθορὰ πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε, Ξάνθον τε ρέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βουῖς ἴερευσε·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅ,τι φά οἱ γαμβροῖο πάσα Προΐτοιο φέροιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιομακέτην ἐκέλευσεν
- 180 Πεφνέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρῶσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
- 185 Καρτίστην δὴ τήγχε μάχην φάτο δύνεμαι ἀνδρῶν.
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀνταναίρας.
 Τῷ δ' ὄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαιεν·

- Κρινας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέαντο·
 190 Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ἄτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσοχον ἄλλων,
 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντη,
 Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητιέτα Ζεὺς·
 Ἡ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ κάπ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἄλατο,
 Ὀν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλείων.
 Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλίμοισιν·
 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἴππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πέμπε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλον,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μὲγ' ἀριστοὶ
 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηΐδα ποιμένα λαῶν·
 215 Ἥ ἤα νύ μοι ξεῖνος πατρῴος ἔσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἡματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δῶμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μείνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 225 Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκομαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσοὶ κηχίῳ·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι·
 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἴξαντε,
Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

Ἐνθ' αὐτὲ Ἰλαῦκω Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

235 Ὅς πρὸς Τυδεΐδην Διομύδεα τέχε' ἄμειβεν,
Χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔννεαβόλων. —

Ἐκτωρ δ' ὡς Σχαιῶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκανεν,
Ἄμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἠδὲ θύγατρεις,
Εἰρόμεναι παιδῶν τε, κασιγνήτους τε ἕιας τε,

240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει
Πάσας ἐξεΐης πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἔκανεν,
Ξεστῆς αἰθούσῃσι τεινυμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

245 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο πικρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ

250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —

Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θραυὸν εἰλήλουθας;

255 Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,

Μαρνάμενοι περὶ ἄστνυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν

Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἄλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθδία οἶνον ἐνείκω,

Ὡς σπεισῆς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πῆρσθα.

Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·

Ὡς τῦνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

Μή μοι οἶνον ἄειρε μελλφρονα, πότνια μήτηρ,

265 Μή μ' ἀπογνιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

Χερσὶ δ' ἀνίπτουσιν Διὶ λείβειν αἰθροπα οἶνον

Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.

Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης

270 Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιῶν·

Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος

Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὔκομοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 275 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερὸν σέμεν, αἶ κ' ἐλεήσει
 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἰφῆς,
 Ἄγριον αἰχητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελεῖς
 280 Ἔρχε· ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὡς κέ οἱ ἀνθι
 Γαῖα χάνοι! μέγα γίγμιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
 Εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἰζύους ἐκλελαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστν γεραϊάς.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πεπλοὶ παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξάνδρος θεοειδῆς
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρεῖα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περὶ ἀνήγαγει εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Αὐτῆρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἰέναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραϊαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κιασῆς, ἀλόχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱερείαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῆ πῦσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἥ δ' ἄρα πεπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἠράτο Διὸς κούρη μεγάληο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπολι, δια θεῶων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πρηνέα δος πεσέειν Σκαιοῶν προπάροισι τε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς
 310 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφαθ'· εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἶ μὲν ὅ' εἶχοντο Διὸς κ' ἴρη μεγάληο·
 Ἐκτῶρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλά, τὰ ὅ' αὐτὸς ἔτεξε σὺν ἀνδράσι, οἱ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβύλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἳ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθει τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἐν πόλει ἄκρη.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ εἰςῆλθε Διὸ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχην· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θεῖε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῆσι γυναιξίν
 Ἥστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 Ἄσοι μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 Μαργάμενοι· σέο δ' εἶνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Ἄστν τὸδ' ἄμφιδέιδε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 Εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστν πυρὸς δηϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
 335 Οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω, οὐδὲ νειμίσει,
 Ἥμῃ ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄξει προτραπέυσθαι.
 Νῦν δέ με παρειπούσ' ἄλοχος μυλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὡρησ' ἐς πόλεμον· δοκίει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λῶιον εὔσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρηῖα τεύχεα δύω·
 Ἥϊθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κηχίσεισθαι δέ σ' οἴω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηῆδα μελιχλοῖσιν·
 Λᾶερ ἔμειο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρουόεσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραστο,
 350 Ἄνδρός ἔπειτ' ὄφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὅς ἦδη νέμεσίν τε καὶ αἰσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσονται· τῷ καὶ μιν ἐπανρήσεσθαι οἴω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰςελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δόφρῳ,
 355 Λᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἶνεκ' ἔμειο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
 Ἄνθρώποισι πελώμεθ' ἰοῖδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τῆν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

- Μή με κάθιζ', Ἐλένη, φιλείουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 Ἥδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέουσται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μὲν ἐμῖο ποθὴν ἀπειντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔντα.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
 Οἰκήσας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον νιόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴσομαι ἀντίς,
 Ἥ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 370 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιεταόοντας,
 Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἄλλ' ἦγε ζῦν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἔκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 Ἔστι ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δαμοῆσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δαμοαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλετος ἐκ μεγάροιο;
 Ἥε πη ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἥ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονταί;
 Τὸν δ' αὐτ' ὄτρηρή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονταί·
 Ἄλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρώϊας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἥ μὲν δὴ πρὸς τείχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 Ἥ ἴα γυνὴ ταμὴν· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἔκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας καὶ ἄγνιᾶς.
 Εὐτε πύλας ἴκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιᾶς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδιόνδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θεόουσα.
 395 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἥηλιωνος,
 Ἥηλιων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ Τροπλαικίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἥ οἱ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἔκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρῳ καλῷ·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

- Ἄστυνάκτι · οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἄνδρομάχη δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτιανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφαρμαρτούση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ εἶ' ἄλλη
 Ἔσται θάλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγες πότμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἐστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικίων εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τότε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκτεσεν ἄντησι δαιδαλίοισιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δὲ μοι ἐπὶ κασιγνήτοισιν ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἡματι Ἄϊδος εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Βουσὴν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργενῆς οἴεσσιν.
 425 Μητέρα δ' ἣ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄφ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 430 Πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, αἰτᾶρ σύ μοι ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Ἦδὲ κασιγνήτος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλεαίρει, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναικᾶ·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 435 Τρεῖς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἄμφ' Αἴαντε δῦω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενεῖα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὐ' εἰδῶς,
 Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς·
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἶ' κε, κακὸς ὣς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ πρόϊτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

ἔμμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμοιο καὶ λαὸς ἔμμελλίω Πριάμοιο.
 οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσοι σεί, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 Δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εἴωσα, πρὸς ἄλλης ἰσθὸν ὑφαίνοιο,
 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Ἱππερείης,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη·
 καὶ ποτὲ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας·
 460 Ἐκτορος ἦδε γυνῆ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχασθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 Χητέϊ τοιοῦθ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
 465 Πρὶν γ' εἴη σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἔλκηθμοῖο πυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὄρεξάτο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὄψιν ἀνυχθεῖς,
 Ταρβήσας ἄλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀντίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὄγ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλξ τε χερσίν,
 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσι,
 Ὡδε βλήν τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφί ἀνάσσειν·
 καὶ ποτὲ τις εἴπησι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἕναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἠ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλποι,
 Δακρυόεν γελύσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 485 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μή μοι τι λήν ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προΐαφει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς, ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλιω ἔγγεγάσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οὐκ ἔσθ' ἐβέβηκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερόν κατα δάκρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάνοντας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἰ μὲν ἐτι ζῶν γόον Ἐκτορα ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἰεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δὴ θυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδν κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σείατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστῳ, ποῖ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκούσῃσας ἐπὶ φάτῃ,
 Λεσμὸν ὑπορήξας θείῃ πεδλοιο κροαίνων,
 Εἰωθώς λουεσθαι εὐρύφτιος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὠμοῖς αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἠθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄσπης
 Τεύχεσι παμφάνων, ὡστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ἄριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεϊ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Ληθύνων, οὐδ' ἠλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνῆρ, ὅς ἐναίσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμῆσαι μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνηται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἶσαρ' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶή, ἐπουρανοῖσι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 Κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1 - 16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17 - 91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92 - 122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123 - 205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206 - 312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorum sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313 - 364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora cremantur, inducias iniri jubet (365 - 420). Post hæc sepulturam curant utriusque suorum, simul Achivi navalia sua muro fossaque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421 - 464). Cænam mox sequitur minax tonitribus (465 - 482).

Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλίων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 ἀμφοτέρω μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαιαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλνυται·
 Ὡς ἄρα τῷ Τρῳέεσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλίτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος,
 Ἀρηη ναιετάοντα Μενέσθειον, ὃν κορινήτης
 10 Γείνατ' Ἀρηιθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἐκτωρ δ' Ἠλιονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι

- Ἀχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἴφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην,
 15 Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείαν,
 Ὡμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χιμάδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα
 20 Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῳέεσσι θεὸς βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῦα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 Ἠλθες ἄπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν;
 Ἥ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῳᾶς ἀπολλυμένους ἑλεαίρεις.
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν πύσσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Ἄϊον εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῶ
 Ἐμὴν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἠλθον ἄπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπανσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται, οἷόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῶ
 45 Βουλὴν, ἧ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλατι,
 Ἥ ῥα νῦ μοι τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῳᾶς καὶ πάντας Ἀχαιοῦς,
 50 Ἀὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπαῖν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτορ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 65 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰῶν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσου δουρὸς ἑλῶν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρησιν εἰοκότες αἰγυπιοῖσιν,
 66 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἄνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἄσπίσι καὶ κορυθῆσσι καὶ ἔγχεσι πεφορικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρεῖ,
 Ὄρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 67 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσειν,
 70 Ἄλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἡ αὐτοὶ παρὰ νησὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 75 Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι Δίῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κόλλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανάοντα.
 Εἰ δὲ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσελμούς ἀποδώσω,
 85 Ὅφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπησι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,
 Νηϊ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλέϊται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἶδεσθην μὲν ἀνήρασθαι, δεῖψαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψε δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Ἡ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνώς,
 9*

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἶσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἡμενοὶ αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτῶς·
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αἰτάρ ὑπερθεὺν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιοῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρῆ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 Μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Προϊαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνι κυδισαίνῃ
 Ἐρῆνιγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδειῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 Διῆτου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἦρωος,
 Αἴσιμα παρεϊπὼν· ὁ δ' ἐπέειθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσωνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἡ κε μέγ' οἰμώξειε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἔσθλος Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 Ὃς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τού· νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεραῖ,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Αἴδος εἶσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πύτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 Ἡβῶμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
 Ἀγρομένοιο Πύλλιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσάμωροι,
 135 Φειᾶς παρ' τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίῳν πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοὶ τε γυναῖκες,
 140 Οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακρῷ,

- Ἄλλὰ σιδηρεῖη κορύνη δήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῶ ἐν ὄδῳ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 Χραΐσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 145 Δουρὶ μέσσην περόνησεν· ὁ δ' ὑπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 Τεύχεά τ' ἐξαράριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐθείδισαν, οὔδὲ τις ἔτλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγὼ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκετο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἠβῶοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τμέσων δ' οἴπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
 Ὡς νεΐκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 Ὄρωτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρωτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρον ἐπιεμμένοι ἀλκίην·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἴγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 170 Τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχρησιν·
 Οὔτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήϊδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδεὸς υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη·

- Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, παιδῖμος Αἴας,
 Ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 Ἰγῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γηθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' Ἴον χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κληρὸς ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα διον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμηῖα τεύχεα δύω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἔφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆες γε πύθωνται·
 Ἥε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν αἰκοντα δίηται,
 Οὐδέ μιν ἰδρῆλ' ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύντιστε, μέγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύνσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ' ἔσυστο τεύχη,
 Σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 Ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίῳν
 210 Θυμοβόρον ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶν βλουυροῖσι προσώπασι· νέφθε δὲ ποσσὶν
 Ἥτε μακρὰ βιβύς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθηον εἰσορῶντες·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσετο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥτε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχλὸς κάμε τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὃχ' ἀριστος, Ἴλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 Ταύρων ζατρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ῥα μάλ' Ἐκτορὸς ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σίφαι εἶσαι οἰόθην οἷος,

- Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολίοντα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσσι ποντοπόροισιν
 Κεῖτ' ἀπομηγίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοί, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 235 Μῆτι μευ; ἤνυτε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρητίζε,
 Ἡὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆϊα ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀζαλέην, τό μοι ἐστί ταλαύρινον πολεμίζειν·
 240 Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκείων·
 Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖῳ μέλπεσθαι Ἀρηϊ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βάλειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 Λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὸν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὅς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ φινῶ σχέτο. δεῦτερος αὖτε
 Αἴας Διογενῆς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 Καὶ βάλε Πριαμίδαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρηιστο·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλείατο Κῆρα μέλαιναν.
 255 Τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἡ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ,
 Οὐδ' ἐρῶηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.
 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 Ἦλυθεν ἔγγελη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκειν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
 265 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λῶαν αἰέρας,
 Ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέφρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἶσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ·
 Βλάβη δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνιχρῖμφοθίς· τὸν δ' αἴψ' ὠρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' ἐκ ἀνδρῶν,
 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρωῶν, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπε τε μῦθον
 Κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητῆ· τῶγε δὴ καὶ ἴδμεν ἕπαντες.
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέυσσάτο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν' ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρωῶας εὐφρανέω καὶ Τρωκίδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εἰχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρωῶν τε·
 Ἥ μὲν ἐμαρνάσθη ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντες.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρον καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζῶστῆρα δίδου φοῖνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἦϊ', ὁ δ' ἐς Τρωῶν ἄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίστοντες σόον ἔλαι.
 Αἴαντ' αὐθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βουὴν ἰέρουσεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἄρσενα, πενταίτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παυσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης·
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 Ἥρωσ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 "Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·"
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχάων,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐφύσσοι ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἐσκέδασ' ὄξυς Ἄρης, ψυχὰ δ' Αἰδόςδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἠοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῦς
 Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακόμεν αὐτοῦς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὄστέα παισὶν ἕκαστος
 335 Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμομεν ὄκα
 Πύργους ὑψηλοῦς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 Ὀσφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασιη ὁδὸς εἴη·
 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱππους καὶ λαὸν ἐρυκᾶκοι ἀμφὶς εἴουσα,
 Μῆποι' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἴλλου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινή, τετραχύια, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύει·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 Ὀσφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγειτ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δάωμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
 Ἦτιοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτι ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳάεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσ' ἀγόμεν' ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθειῖναι·
 365 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀγέστη
 Δαρδανίδης Πηλεΐδης, θεόφιν μῆστ' ἄταλαντος·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῳῆες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλευθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρῶν
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο·
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ σιρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τὸν δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντος Ἄρηος,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Ἠνώγει Πηλεΐδης τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγαυοί,
 Εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὠφελὲς ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθειῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐ φησὶν δῶσειν· ἧ μὲν Τρῳῆες γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγειον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρῶν
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.

- Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτι ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἐλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλ' αἰετὸς ἔστιν,
 Ὡς ἤδη Τρώεσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φριδῶ νεκῶν κατατεθνηῶτων
 410 Γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελισσέμεν ὄκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφοῦρόν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 415 Πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππὸτ' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγέλλην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,
 Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 Ὀτρυννον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νόον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρόφείταο βαθυρόφρου Ὠκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνώnai χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα,
 Λάκρνα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῆ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτως ἑτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυσαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπειρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὄραάς, ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 Ἠλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας·
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἤως·
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρω λαομέδοντι πολλοσάμεν ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 Ὡ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δεισειε νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἤως.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦναι,
 Αὐτὶς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰι, τὰς προέηκεν Ἴησονίδης Εὐνῆος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιτύλη ὑπ' Ἴησони, ποιμένι λαῶν.
 470 Χοιρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἴησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῶ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθειντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπικούφοι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπῶων χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teuceſ, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prælii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κόλος μάχη.

- Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τροπικέραυτος
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι,
 Ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μῆτε τις ἄρσση
 Πειράτω διακίρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Δινεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἐθρόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Λαυαοῖσιν,
 Ἐληγείς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

- Ἦ μιν ἑλὼν ὄψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθειστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
- 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἄϊδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Γνώστω ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδέτε πάντες·
 Ζειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναί
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδλονδε
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐφέλοισι ἐρύσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 Ζειρὴν μὲν κεν ἐπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκωπὶς Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμετ, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Διναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 Οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται.
- 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἦτις ἀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλωνται, ὀδυσσαμέτιοι τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρονι μυθήομοι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 Ὡκυπέτα, χρυσεῖῃσιν ἐθειρῆσιν κομόωντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυχτιον, εὐθ' ἐπεβήσετε δίφρου.
- 45 Μάστιξεν δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγῦς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
- 50 Δύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὴν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῆσι καθέζετο, κύδει γαίων,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δέϊπρον ἔλοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν οἰπλίζοντο,

Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
Χραιοὶ ἀναγκαίη, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
Πᾶσαι δ' ὠῆγυντο πύλαι, ἐξ δ' ἔσσυτο λαός,
Πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρμημαγδὸς ὄρωρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ φ' ἐς χῶρον ἕνα ξυτιόντες ἴκοιτο,
Σὺν φ' ἔβαλον φιρούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοεσσαί
Ἐπληντ' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὄρμημαγδὸς ὄρωρει.

Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· φέε δ' αἵματι γαῖα.

Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
Ἥμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ εἰτίαινε τάλαντα·

70 Ἐν δ' εἰτίθει δύο κῆρε τανηλεγείος θανάτοιο,
Τρωῶν θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, φέπε δ' αἰσιμον ἡμᾶρ Ἀχαιῶν.
[Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐξέσθην, Τρωῶν δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]

75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,

Οὔτε δὺ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
80 Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
Οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος εἰτέρετο· τὸν βάλειν ἰὼ
Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πάσις ἠῦκόμοιο,
Ἄκρην κὰκ κορυφῆν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ κελριὸν ἔστιν.

85 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνεν
Φασγάνῳ αἴσσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
Ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,

90 Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,
Εἰ μὴ ἄφ' ὄξυν νόσηε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῃ;

95 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξῃ·
Ἄλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπώσσομεν ἄγριον ἄνδρα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἄλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ' , αὐτός περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σὴ δὲ βίη λέλνυται, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάξει·
 Ἥπειδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδίης δὲ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσσο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἴοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τῶδε δὲ τῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Ἐΐσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε Γεργήμιος ἵπποτα Νείτωρ.
 Νειτορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νείτωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέγοντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδείος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 Τῶν ὑπερθύμου Θαββαίου, Ἠνιοπῆα,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερῴησαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὦκλύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιοχόιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴπλω δευέσθην σημάτωρος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ἑα τόθ' ἵππων
 ὦκλυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἠνία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νύ κε σήκαυθεν κατὰ Πῖλον, ἦντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὄρητο θεείου καιομένουιο·
 Τὼ δ' ἵπλω δείσαντε καταπίτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νειτορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόετα·
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους!
 140 Ἢ οὐ γιγνώσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἄλλη;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,

- Σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
 Δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν. X
- 145 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα βοῶν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταυτιά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἄλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳέεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἔκετο τῆας. ●
- 160 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρύεϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστορ·
 Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἷόν ἔειπες!
 Εἴπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδα φήσει,
 Ἄλλ' οὐ πείσονται Τρῳεὺς καὶ Δαρδανίωνες,
- 155 Καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστιῶν,
 Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς πυρρακοΐτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μῖνυχας ἵππους
 Αὐτίς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳεῖς τε καὶ Ἐκτωρ
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονόροντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τυδεΐδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπυλοι
 Ἔδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπαισισιν·
 Νῦν δὲ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἔρθε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,
- 165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσαιο, οὐδὲ γυναικάς
 Ἄξει· ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δάισω.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμηρήριζεν,
 Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρῆς μὲν μερμηρήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 Τρῆς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων κτύπε μητιέτα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεροαλκεία νίκην.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳεὺς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδακοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῆδος, ἄτις Δαναοῖσί γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τεῖχεα μηχανόωντο,
 Ἀβλήχῃ, οὐδεγόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἑμὸν ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ ῥεῖα τάφρον ὑπερθορέονται ἰρικτήν.
- 180 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπιγλαφυρήσῃ γένωμαί,
 Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γένεσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐπιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργείοις παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο, φωνήσεν τε·

- 185 Ζάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἶθων, Δάμπε τε δὲ,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Τμὴν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει,]
- 190 Ἡ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νεθτορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 Πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν
 Αὐτὰρ ἀπ' ὠμοῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
- 195 Λαϊδύλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτονοχί νῆων ἐπιβησέμεν ὠκείων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
- 200 Καὶ ἴα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἠΐδα·
 Ὡ πόσι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδὲ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς·
 Οἱ δὲ τοι εἰς Ἑλίχην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
- 206 Ἐἴπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί,
 Τρωᾶς ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδη.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
- 210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳτι μάχεσθαι
 Ἡμῆας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ' νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Πλήθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
- 215 Εἰλομένων· εἶλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηι
 Ἐκτῶρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας εἴσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῶ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς.
- 220 Βῆ δ' ἴεναί παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύος μεγακῆτι ἠὲ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσίῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσε·
 [Ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
- 225 Ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἴρυσαν, ἠγορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 Πῆ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 Ἄς, ὅπότε ἐν Δήμῳ, κενεαυχέες ἠγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιόι εἶμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῆδ' ἄτη ἄσασας, καὶ μιν μεγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 Νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔφρων·
 240 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βωῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκηα,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τίδε πέρ μοι ἐπικρήνηρον ἐέλδωρ·
 Αὐτοῦς δὴ πέρ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσι ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολίεσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετόν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Πάρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 Ἐνθα πανομφαλῶ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτι ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριτος.
 (Ἐνθ' οὐτίς πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ἰκίας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελίξαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι)·
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὀμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 260 Ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρον ἐπιειμένοι ἀλκῆν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεύκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὃ μὲν αὐθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

- Ἀυτὰρ ὁ αὐτὶς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δυσκεν
 Εἰς Αἴανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινῶ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὀραίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
 215 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 220 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεῦκρε, φίλη κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶος Δαναοῖσι γένηαι,
 Πατρὶ τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἔοντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 225 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἔοντα, εὐκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δῶῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Πῶλον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολλέθρον,
 Πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβῆϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 230 Ἡ τρίποδ', ἥ δ' ἄνω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 Ἡὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν,
 235 Παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἰλιον ὡσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἰστούς,
 Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν·
 Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.
 240 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δὲ ἐἴετο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 Τῖόν ἔνν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
 Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 245 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.
 Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπε·
 Καρπῶ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν·
 Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληχι βαρυνθέν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 250 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δὲ ἐἴετο θυμός.
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμυρτε· παρῆσφην γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Ἰέμενον πόλεμόνδε, βύλε στήθος παρὰ μαζῶν·

- Ἡριος δ' ἐξ ὄχρων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ἰκχύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυὺς ἔοντα,
 Ἴππων ἠνί' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώνωντος,
 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἔθυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἰστόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
 325 Αὐερόντα, παρ' ὤμον, ὄθι κλήϊς ἀποέργει
 Ἀχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καιρίον ἐστίν,
 Τῇ ᾗ ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γυνὺς ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν·
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρήφης ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρῆς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤφρασεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺς ἀγρίου ἢ ἑλέοντος
 Ἀπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἐκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἱ δ' ἐφέβοnton.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρῶων ὑπὸ χερσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνάχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφῶφα καλλίτριχας ἵππους,
 Γυργούς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιοῦ Ἄρηος.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρα,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαθησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωται
 355 Ἄνδρὸς ἑνὸς ῥιπῆ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκταῖς
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τῆν δ' αὖτε προσέειπε θεῆ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαινεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
 Οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθίῃος ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύναι στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλαίς,
 Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνιχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 Γηθήσει προφανείω ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἥ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἥ μὲν ἐποιοχόμην χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεῶν, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ἧ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο δακρυόεντα.
 Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στήχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσειται ὄβριμοπάτρη·
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεῖαι,
 395 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλυμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθέϊναι.)
 Τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσας ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσοπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνην

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γνωίσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτιλλομένους ἐνιαυτούς
- 405 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὄφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελοῦσα·
- 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἀτομήνῃ κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
- 415 Ὡδε γὰρ ἠπέλησε Κρόνου παῖς, εἰ τέλει περ·
 Γνωίσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
- 420 Ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶι πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἔτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
- 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
- 430 Ὃς κε τύχῃ κείνος δέ, τὰ ἄφρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικὲς.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὄραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κήπησιν·
- 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσείοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμημένοι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκος.
- 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύνοπα Ζεὺς

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέτιλος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
 Οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις νῆδον
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ἥτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Ἐντέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβευς ἄζοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπῃ·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνυχας ἵππους,
 375 Ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τεύχεσσω ἐς πόλεμον θωρήσομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 Γηθήσει προφανείω ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἥ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἥ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑατὸν πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 Ἥ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτιέσσειται ὄβριμοπάτηρ.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραί,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 395 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.)
 Τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶισατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσοπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνην

- ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡς γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γνωίωσιν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς
 405 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾤ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Διεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελοῦσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἄντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἴαα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡς γὰρ ἠπειλήσῃ Κρόνον παῖς, εἰ τελέει περ·
 Γνωίωσιν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφὶ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Διεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἔτεσν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.
 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὅς κε τύχη· κείνος δὲ, τὰ ἅ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὡς ἐπιεικὲς.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ἴφραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφασάνοντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσεόισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίλδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμημένοι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ Ἴδηθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρίοντο·
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδανείῳ
 Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 Οὐκ ἄν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δέ πρην περ τρομὸς ἔλλαβε φραϊδίμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τ' ἐμέμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέειν, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἄψ ἔς Ὀλύμπου ἵκεσθον, ἢ ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἧσθην, κακὰ δὲ Τρῳάεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγχιος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὕλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πόλεμον μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἦοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενεία Κρονίωνα
 Ὀφθαί, αἶ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πούλῃν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πόλεμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἥματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρὺμνησι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θεόφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖατα πειραθ' ἔκηαι
 Γαῖης καὶ πόντοιο, ἢ Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 Ἥμενοι, οὐτ' ἀγῆς Ἰπερόνος Ἥελιοιο
 Τέροντι, οὐτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερόν ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠέλλιοιο,

Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄροῦραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀεκόουσιν ἔδν φάος· ἀντάρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τρίλιπτος, ἐπήλυθε νύξ ἱερεβεννή.

Τρωῶν αὐτ' ἄγορην ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 480 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῶ ἐπι δινῆεντι,
 Ἐν καθαρῶ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 485 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρούσεος θεῆ πόρκης·

Τῷ ὄγ' ἐρυσάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετήυδα·
 Κέκλυτέ μευ, Τρωῆες καὶ Δύρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀποροστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν·
 490 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτάρ καλλίτριχας ἵππους
 Δύσαθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλειτ' ἔδωδῆν·

495 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμω, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίξεσθε,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μίσφ' ἠοῦς ἤριγενείης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

500 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομώωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα κῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἀσπουδὴ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἄλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση,
 Βλήμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχρῃ ὀξυόεντι,

505 Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον Ἄρην.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ Διὶ φίλοι ἀγγελόντων,
 Παιδᾶς πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 Δίξασθαι περὶ ἄστῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·

510 Θηλότεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Πῦρ μέγα κειόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαοῖν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρωῆες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύσω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·

515 Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελάαν ἐνθὲς δε κύνας Κηρῆσιφορήτους.
 [Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινώων ἐπὶ νηῶν.]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 Πρωῖ δ' ὑπηροῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυροῦσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης
 Πὰρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῶ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνη ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἴω,
 Κεῖσεται οὐτιθέεις, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
 Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
 540 Τιοίμην δ' ὡς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
 Ὡς Ἐκτιωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρωῆς κελάδησαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 545 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἑκατόμβας.
 Κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
 550 Ἥδῃαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,
 Οὐδ' ἔθειλον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 Εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλὰ.
 555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφάγη ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 560 Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
 Τρωῶν καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστῳ
 Εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 565 Ἔσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρονον Ἠῶ μίμνον,

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine percursos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicite agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventæ addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ό ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Δ ι τ α ί .

⁹ Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεοπεσίῃ ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.

Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρνυετον ἰχθυόεντα,

¹⁰ Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρηῆκηθεν ἤητον,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαιὸν
κορθύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἅλα φῦκος ἔχευαν·
Ὡς εἰδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Ἀτρείδης δ' ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,

¹⁰ Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.

- Ἴκον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 Ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτα κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χεῖι ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε· Ἀργεῖοισι μετηύδα·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλιος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσαστο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ἄλιστα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ' ἔ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 30 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρω μὲν τοι δῶκε τετιμηθῆσαι περὶ πάντων·
 Ἀλκὴν δ' οὐτοὶ δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπεαι νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῶ θυμὸς ἐπέσσεται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· παρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔστῃσ', αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰι.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένηςός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἴλιου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῶ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότηα Νέστορ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσοι Ἀχαιοί,

Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων.

Ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἴης

Ὀπλοτάτος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις

Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

60 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,

Ἐξείπω, καὶ πάντα δῖίζομαι· οὐδὲ κέ τις μοι

Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.

Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνείστιός ἐστιν ἐκεῖνος,

Ὅς πολέμον ἔραται ἐπιδημίον, ὄκρουόντος.

65 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι

Λαξιάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.

Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,

Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύατάος ἐσσι.

70 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· εἰκίε τοι, οὔτοι ἀεικές.

Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν

Ἡμάτιαι Θρηῆκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·

Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.

Πολλῶν δ' ἄγρομένων, τῷ πείσειαι, ὃς κεν ἀρίστην

75 Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς

Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν

Καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τὰδε γηθήσειεν;

Νῦξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρρόαισει στρατὸν ἠὲ σαώσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.

80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἑσσεύοντο,

Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,

Ἢδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱας Ἄρῃος,

Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηῖπυρόν τε,

Ἢδ' ἄμφι Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.

85 Ἐπι' ἔσαν ἠγεμόνες φυλάκων, ἕκατὸν δὲ ἑκάστω

Κούροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·

Καδὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·

Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλείας ἦγεν Ἀχαιῶν

90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,

Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·

95 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν

Λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκήπτρόν τ' ἠδὲ θήμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθεα.
- 100 Τῷ σε χρή πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεσται, ὅ,τι κεν ἀρχῆ...
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
- 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμῖν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγα
 Πόλλ' ἀπεμυθέομην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
- 110 Εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοι περ ἔτισαν,
 Ἥτιμηςας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὡς κέν μιν ἀρессάμενοι πεπύθωμεν
 Δωρῶσιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσι τε μελιχλοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 115 Ὡ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 Ἄσασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὄντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμαυσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄσασάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
- 120 Ἄφ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερῆσαι ἄποινα.
 Τμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπι' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
- 125 Οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνήρ, εἴ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
- 130 Ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τας μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσεται, ἦν τότ' ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
- 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὐτὲ
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησιάσθω,
 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
- 140 Αἰ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης

- Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν Ἴσον Ὀρέστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις εἴη ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλευμον,
 Καλήν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπιλόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἄλό· νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυόρητες, πολυβοῦται,
 155 Οἱ κέ εἰ δωτῆρισι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελέουσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δημηθῆτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑπραιγίτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 Ἦδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν οὐκίτ' ὄνοστιά διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἀνακτι·
 165 Ἄλλ' ἄγετε, κλητῶν ὑτῆρομεν, οἱ κε τάχιστα·
 Ἔλθεσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἱ δέ πιθίσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστι, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διός Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρῦκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπίσθων.
 Φέριτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαί τε κέλεσθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρχαυόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ. ✕
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἠθέλε θυμός,
 Ὡρῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 Λενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὡς πεπίθουεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Διαικίδαο.

- 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 Καλῆ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἰητίωνος ὀλίσσας·
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἕτερεπεν, αἶεϊδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρω, ἤγειτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάλασσαν.
- 195 Ὡς δ' αὐτῷ, Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πίδαας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χρεῶ
 Οἱ μοι σκυζομένω περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
- 200 Ἔϊσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἔοντα·
 Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοί ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθεθ' ἑταῖρῳ.
 Αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀνγῆ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος καὶ πλοῖνος αἰγός,
 Ἐν δὲ-συνὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοίφῃ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνευ δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
 Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλός θείοιο, κρατευτάων ἐπαιέρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένευε τριπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανόισιν· ἀτὰρ κρεῖα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείοιο,
 Τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ἰνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δεῖδεκετ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν ἔτσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικία πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἄλλα λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 220 Δεΐδιμεν· ἐν δαιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 Νῆας εὐσασέλιμους, εἰ μὴ σύγε δύσειαι ἀλκῆν.
 Ἐγγυς γὰρ νηῶν καὶ πείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 225 Σχῆσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαινήσιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαινῶν
 Ἀστράπτει· Ἐκτρω δὲ μέγα σθένει βλεμεαίωνων
 Μαινεται ἐκπάγλως, πύουρος Διὶ, οὐδὲ τι τίει
 Ἀγέρας, οὐδὲ θεοῦς· κρατερῇ δὲ ἐλύσσα δέδυκεν.
 230 Ἀθάται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῷ διαν·
 Στεῦνται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηώσειν παρὰ τῆσιν, ὄρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δεΐδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 235 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 Φθίσεσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἱπποβότοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψε περ, νῆας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύσεισθαι ὑπὸ Τρῶων ἰρυμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἴσσειται· οὐδὲ τι μῆχος
 240 Ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄχος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
 Ὡ πέπακ, ἣ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετίλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τεκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
 245 Δάωσουσ', αἱ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·
 Δηγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νεοὶ ἠδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον· σὺ δὲ λήθεαι· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 250 Πανέ', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλάξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Βεπ' ἀπύρουσ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 255 Αἰθῶνας δὲ λίβητας εἰκῆσαι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλῆϊος εἶη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 260 Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλι ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν· τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται, ἦν τότ' ἀπήρξα
 Κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄγκον ὀμείται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἣδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θείμῃς ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσειται· εἰ δέ κεν αὐτε
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικῆς εἰκόσιν αὐτὸς ἐλίσθαι,
 Αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῇ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ οἱ εἰσι θυγάτρεις ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλησθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολιεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἦδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πηδάσον ἀμπελόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἁλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήγνες, πολυβοῦται,
 Οἳ κέ σε δωτήνησι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θεμίστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοῦς
 Τειρομένους ἐλείριε κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὡς,
 Τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὐς ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπληγέως ἀποειπεῖν,
 310 Ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρῦζήτε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς· Αἶδαο πύλησιν,
 Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.

- Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισμένον οἶω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 Ἐν δὲ ἢ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργός ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔοργώς.
 Οὐδὲ τί μοι περὶκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῶ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολέμιζεν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεουσοῖσι προφέρῃσιν
 Μάστακ', ἐπιέει λαβῆσιν, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴανον,
 Ἦματα δ' αἰματόεντα διέπρησον πολέμιζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄρων ἕνεκα σφετεράων.
 Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 Τῶων ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 Δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κέεται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἴλειτ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 Τερπέσθω, τί δὲ δεῖ πολέμιζόμεναι Τρῳέεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠὔκομοιο;
 340 Ἡ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδετα· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ' εὐοῦσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μιν πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδὲ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξιέμεναι δηΐον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλισε τάφρον ἐπ' αὐτῶ
 350 Εὐρειαίαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιο
 Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνήμεν Ἐκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
 355 Ἐνθά ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὄρμην.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολέμιζέμεν Ἐκτορι δίω,

- Ἄυριον ἱρὰ Διὶ φέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προειρύσσω,
 Ὅψεται, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 360 Ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 • Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαώτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔφρων·
 365 Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἥδ' ἑσθλὰς γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἄσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἴδωκεν,
 Αὐτίς ἐφουβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἰ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαίη, κύνεός περ ἔων, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπαίτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐρφέτω· ἐκ γὰρ εὐ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 380 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 Αἰθ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνέρες ἔξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμάλγέα λῶβην.
 Κούρην δ' σὺ γαμῆω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι,
 390 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὡς γαμῆω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμίσσεται αὐτός.
 395 Πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κοῦραι ἀριστήων, οὔτε πτολιεθρα φύονται·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Γήμαντι μνηστήν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 *Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον προλλέεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει,*
- 405 *Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσση.
 Δηῖστοι μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὄδόντων.*
- 410 *Μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Λιχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρῳάων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 Ὡλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται·
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,*
- 415 *Ὡλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 Ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὄκα τέλος θανάτοιο κιχέη·
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλεῖν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετς τέκμωνρ
 Πίου ἀπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς*
- 420 *Χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσι Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κέ σφιν νῆας τε σὴν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν*
- 425 *Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἅμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὀφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἐπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.*
- 430 *Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δῖε γηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,*
- 435 *Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιπολύμη
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν*
- 440 *Νήπιον, οὐπω εἰδὸθ' ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προίηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,*

- Μύθων τε ρητῆρ' ἔμεναι, προηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 Δείπευσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θῆσειν νέον ἠβώοντα,
 • Οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 "Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 Τῆν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἷσθεις,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλειτ' Ἐρινυῖς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφῆσσεσθαι φίλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὄξει χαλκῷ·
 • Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ᾧ ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 "Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύειτ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρός χωρόμενοι, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
 Ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆττον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθροντες ἀλοίφῃ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γεροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴανον·
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος ἀνλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θυῖρας πυκνίως ἀραρυίας
 Ρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθρον ἐρκίον ἀνλῆς
 Ρεῖα, λαθαῖν φύλακας τ' ἀνδρας δμωῖας τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος ἐνρυχώροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δὲ με πρόσφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλησ', ὡσεὶ τε πατὴρ ὃν παῖδα φίλησῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δὲ μοι ὠπασε λαόν·
 Ναῖον δ' ἔσχατιν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιτέκελ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω
 Οὐτ' ἐς δαῖτ' ἵναί, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάρασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν·
- 490 Πολλάκι μοι κατέδυσσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μῦλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
- 495 Ποιεύμην, ἵνα μοὶ ποτ' αἰκεία λοιγὸν ἀμύνησ·
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδὲ τί σε χροῖ
 Νηλεὺς ἤτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καί μιν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
- 500 Λοιβῶ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 Δισσόμενοι, ὅτε κεν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἑμάρη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαὶ τε ῥυσαί τε, παραβλώπες τ' ὄφθαλμῶ·
 Αἰ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι·
- 505 Ἡ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθῆει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἰ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
- 510 Ὅς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποεῖπῃ,
 Δίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 Τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
- 515 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορῥήψαντα κελοίμην
 Ἀργελοῖσιν ἀμυνέμεναι, χατέουσι περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
- 520 Ἄνδρας δὲ ἄλσισθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἔπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν·

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραντῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηι.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουῶν ἀλωῆς·
 535 Οἰνέως ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἧ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπι χλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοτα,
 540 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωίη·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα·μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολίων θηρητόρας ἄνδρας ἀγείρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλιγεινῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῆν,
 Ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λιχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὀφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἔοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἴτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῆ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαρπησίσης καλλισφύρου Εὐνήνης,
 Ἰδεῷ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένει' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ἔα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἴνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεία πέσσων,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ἔα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἠγάτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
 Κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφυῖτις Ἐρινύς

- Ἐκλυεν ἐξ Ἐρέβουσφιν, ἀμέλιχην ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλους ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοτο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους.
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐρανκῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἡμῖσιν, οἶνοπέδιοιο,
 580 Ἡμῖσιν δέ, ψιλὴν ἄρουσιν πεδίοιο ταμείσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτια Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφείος θαλάμοιο,
 Σείων κολλητίας σανίδας, γουνοῦμενος υἷόν·
 Πολλὰ δὲ τόγγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἐλλίσσουσθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστνυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζώνος παρὰκοίτις
 Λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστνυ ἄλῳγ'·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἱεῖναι, χροὴ δ' ἔντε ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἡμᾶρ,
 Εἰζας ὦ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεστα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 600 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἶη,
 Νηυσὶν καιομένωνσιν ἀμυνόμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δὲ κ' ἄλλο δῶρων πόλεμον φθισήνορα δῆξ,
 605 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεῖώ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμησθαι Διὸς αἴση,
 Ἡ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰζὸκ' αὐτμῆ
 610 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρσω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρομένος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἡρώϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃται φιλονοτι·

- 615 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 Ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἤμισυ μείροε τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἀγγελεύουσι, σὺ δ' αὐτόθι λήξω μένων
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἣ κε νεύμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἣ κε μένωμεν.
- 620 Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρουσι νεύσε σιωπῇ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοιάτο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ
 Τῆδέ γ' ὄδῳ κρανεῖσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἔόντα,
 Οἳ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
- 630 Σχέτιλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἐταίρων,
 Τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔσοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποιῆν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πύλλ' ἀποτίσας·
- 635 Τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποιῆν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δὲ τοι ἐπτὰ παρίσχομεν ἔσοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμόν,
- 640 Αἰδεῖσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπαιρόφιοι δὲ τοί εἴμεν
 Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοι ἔσοχον ἄλλων
 Κῆδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὄυσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεὺς·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
- 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσω μνθῆσασθαι·
 Ἄλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅππότε' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔφραξεν
 Ἀτρεΐδης, ὡςεῖ τιν' ἀτίμητον μετανύστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
- 650 Οὐ γάρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι αἱματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πηριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦζαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δὲ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηῖ μελαιρῇ
- 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχῆσθαι οἴω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶησι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 660 Αἶ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
 Κῶεά τε φῆγός τε, λίνοιό τε λεπτιὸν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Πῶϊ διὰν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβατος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρητος.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πῶρ δ' ἄρα καὶ τῶ
 Ἴφρι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε Δίος Ἀχιλλεὺς,
 Σκύρον ἐλὼν αἰπέϊαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 670 Τοὺς μὲν ἄρα χρυσεοῖσι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 Δειδέχεται ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἡ δ' ἐθέλει νήεσιν ἀλεξίμεναι δῆϊον πῦρ.
 675 Ἡ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτιλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη κίδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλάνεται μένεος· σέ δ' ἀναίφεται ἴδὲ σὰ δῶρα.
 680 Αὐτὸν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνοιγεν,
 Ὅπως κεν νῆας τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπέλησεν, ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφι
 Νῆας εὐσσελμούς· ἀλλὰ δ' ἐλκέμεν ἀμφιελλίσσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθῆσασθαι,
 685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετέ τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τίθυρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατέλεξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκίον ἐγένοντο σιωπῇ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 695 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη κίδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγενορήσιν ἐνήκας.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἔασομεν, ἣ κεν ἴησιν,
 Ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγη, καὶ θεὸς ὄρη.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·

706 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆι καλὴ φοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καρπαλλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἰπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ υπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysem (194-271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede, occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- ² Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστιῆες Παναχαιῶν
 Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνῶ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Τῆπος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὲν ὀρμαίνοντα.
⁶ Ὡς δ' οἳ ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ ἐχάλαζαν,
 Ἡ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἡ ἐποθὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
¹⁰ Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἳ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι οἳ ἔς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Γλιόθι πρό,
 Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδὸν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ οἳ ἔς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμους ἔλκετο χαίτας
 Ἐφ' ὅθ' ἔοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπι πρῶτον Νηληϊῖον ἔλθεμεν ἀνδρῶν,
 Ἐἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Διναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφροῖν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἶθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτοῖς Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῶ
 Ἔπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μῆτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἴνεκα πούλυν ἐφ' ὕγρην
 Ἦλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαινοντες.
 Παρδαλὴ μὲν πρῶτα μετάφρανον εὐρὸν κάλυπεν
- 30 Ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείη.
 Βῆ δ' ἔμην ἀνοτήσων ὄν ἀδελφόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦρασε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπίσιος γένει' ἔλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἔταιρων
 Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας δυσμενεάς σκοπιάξμενον οἶος ἐπιλθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφές ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσειται ἠδὲ σαώσῃ
- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπητο φρήν.
 Ἐκτορείους ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέριμν' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Διθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἶαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσον,
 Ῥίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
- 55 Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλησιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἦδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γὰρ κε μάλιστα πιθοῖατο· τοιοῦτο γὰρ υἱὸς

Σημάλαι φυλάκασσι, καὶ Ἴθωμνηός ὀκῶων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιτράπομέν γε μάλιστα.

60 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεται ἠδὲ κελεύεις;

Ἄνθι μὲνῳ μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,

Ἢε δέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 Ἄνθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν

Ἐρχομένῳ· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κίλευθοι.

Φθίγγεο δ', ἧ κεν ἴησθα, καὶ ἐργήγορθαι ἀνωχθι,

Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρα ἕκαστον,

Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν

Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεΐαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.

Ἄντάρ ὁ βῆ ῥ' εἶναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

Τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,

75 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ· παρά δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,

Ἄσπις καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.

Πὰρ δὲ ζωστήρ κείτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραῖός

Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,

Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.

80 Ὅρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαιείρας,

Ἄτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερείνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος

Νύκτα δι' ὄρφναιήν, ὅτε θ' εὐδουσί βροτοὶ ἄλλοι;

[Ἢέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἧ τιν' ἐταίρων;]

85 Φθίγγεο, μηδ' ἀκῶων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτι δέ σε χρεῶ;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Γνώσεται Ἄτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐπέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐγμῆ

90 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρωρῃ.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νῆδυμος ὕπνος

Ἰκάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.

Δίνως γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ

Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω

95 Στήθεϊων ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἄλλ' εἴ τι θραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·

Λεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβειομεν, ὄφρα ἴδωμεν,

Μῆ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδθηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ

Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 Δυσμενείες δ' ἀνδρες σχεδὸν εἴεται· οὐδέ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιρήσῃσι μάχεσθαι.

- Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδην κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Οὐδ' ἦν ἔκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
 105 Ἐκτελέσει, ὅσα πού νυν εἴλπεται ἄλλὰ μιν οἶω
 Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσι, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 Ἐκ χόλου ἀργαλίοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὐτὸν καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἄλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντιθέον τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἔόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσῃσι — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδει, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφρα κατὰ πάντας ἀριστήσας πονέεσθαι
 Δισσόμενος· χρεῖώ γάρ ἱκανεταὶ οὐκέτι ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ νῦν ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι ψόιοι,
 Ἄλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 Νῦν δ' ἐμῖο πρότερος μάλ' ἐπέγρευτο, καὶ μοι ἐπίστη·
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὐς σὺ μεταλλάξ.
 Ἄλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κίχησόμεθα πρὸς πυλάων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν εἰδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 Διπλήν, ἑκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήροθε λάχνη.
 135 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῳ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεγγόμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖώ τόσον ἔκει;
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,*
 145 *Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.*
Ἄλλ' ἔπευ, ἔφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ποικίλον ἄμφ' ὅμοιοι σύκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 *Βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδῃν Διομήδεα· τὸν δ' εἰκίχανον*
Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωιτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 155 *Εὐδ' ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·*
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπησ τετάνυστο φαεινός.
Τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ,
Λαῖξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νεέκεσέ τ' ἄντην·
Ἐγρεο, Τυδείος υἱέ! τί πάννηχον ὕπνον ἀωταῖς;
 160 *Οὐκ αἴεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο*
Εἶαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτιλός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόρου οὐποτε λήγεις.
 165 *Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱέσ' Ἀχαιῶν,*
Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
Πάντη ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 *Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ*
Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
Ἄλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
Νῦν γὰρ δὴ παντεσοῖν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
Ἥ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιωῖναι.
 175 *Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἷον*
Ἀσπτησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἔλαιρις.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὅμοιοισιν ἕσσοτο δέρμα λίοντος,
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· εἶλετο δ' ἔγχος.
Βῆ δ' ἰῆναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρωσ.
 180 *Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,*
Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἰγῆτορας εὖρον·
Ἄλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴκτο πάντες.
Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 185 *Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην*
Ἐρχεται δι' ὄρτασι· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
Ἄνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 Τετράφαθ', ὀππότε' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.
 190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ·
 [Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὐτῶ νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τι νῦν ὕπνος
 Αἰρεῖτω, μὴ χάσμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τύφροιο δῖοςστυ· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἰδριόωντο
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος
 200 Πίπτόντων· ὅθεν αὐτίς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦς ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλληλοισι πίφασκον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 205 θυμῷ τολμῆεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 ἔλθειν; εἴ τινά που δῆϊων ἔλοι ἰσχατόωντα,
 ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμάρσιν
 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧε πόλινδε
 210 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἰσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὑτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἔγγυς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρῆ καὶ θαρσαλειώτερον ἔσται.
 Σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρό ὁ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
 Ἄλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μήτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεισθαι·
 ἠθέλετῃν Αἴαντε δύναι, θεράποντες Ἄρηος,
 ἠθέλε Μηριόνης, μάλα δ' ἠθέλε Νέστορος υἱός·

- 220 Ἦθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναϊ ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδη Διομήδης, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῶ,
 225 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμιάσι γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρειω
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκων,
 Ἐς γενεὴν ὀρώων, μῖθ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῶ Μενελάω.
 Τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κλυεύτε μ' αὐτὸν ἰέσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἰ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἔσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδη, μήτι ἄρ' με μάλ' αἶνε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόοσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβιβηκε, παρῶχηκέν δὲ πλέων νύξ,
 Τῶν δυο μοιραίων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὀπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδη μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔδον παρὰ νηῖ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταίτυξ
 Κέκληται, φύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ἕλφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινῶ ποιητῆν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοτος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τῆν χά ποτ' ἐξ Ἑλεῖνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλειτ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνθειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
 270 Ἀντάρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾗ παιδὶ φορῆναι·
 Δὴ τότε Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
 Τῶ δ' ἐπεὶ οὖν ὀπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν φ' εἶναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ διεῖδον ἦκεν ἐφωδιὸν ἐγγύς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὄρφναιήν, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 Καῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὐτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἔνυκτεας ἀφικέσθαι,
 Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρῶεσσι μιλήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμῆο, Διὸς τέκος, Ἀιργυρώνῃ·
 285 Σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδι διῶ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦε.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσσιπῶ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμειοῖσιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέγμερα μῆσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, δία θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἠγάγευ ἀνήρ·
 Τῆν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσοῦν κέρασιν περιχευῆς.
 295 Ὡς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρῆσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Βάν φ' ἴμεν, ὡς τε λῶντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἄν νεκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶσ' Ἐκτωρ
 300 Εὐδαίην, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρῳῶν ἠγήτορες ἠδὲ μίδοντες·
 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κεν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρω ἔπι μεγάλη; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἑριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἀριστοὶ ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι,
 Ἡὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
 310 Ἡ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσίμεναι, καμάτω ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πᾶντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρῶεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θεῖοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

Ὅς δὴ τοι εἶδες μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 Ἀντάρ ὁ μόνος ἔην μετὰ πεντε κασιγνήτησιν.

Ὅς ῥα τότε Τρωῶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον εἶπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

230 Νηῶν ἀκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πύθισθα.

Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀτάσχεο, καὶ μοι ὄμοσσον,

Ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

235 Τύφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι

Νῆ' Ἀγαμέμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

Βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὄμοσσεν·

Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἴφης,

240 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος

Τρωῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.

Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυσεν.

Ἀντίκα δ' ἄμφ' ὠμοῖσιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·

Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ῥιγὸν πολιοῖο λύκοιο,

245 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίην κυνέην· ἔλε δ' ὄζυν ἄκοντα·

Βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν

Ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,

Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα

250 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσεΐπεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

Οὐχ οἶδ', ἢ νήεσιν ἐπισκοπὸς ἡμετέρησιν,

Ἢ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶταιν.

Ἄλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

255 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν

Καρπαλίῳ· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,

Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιειλεῖν,

Ἐγχεὶ ἐπαΐσων, μήπως προτὶ ἄστν ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκέεσσιν

260 Κλυθῆτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρὶδραμεν ἀφραδίησιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται

Ἡμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,

Ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —

Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.

265 Ἐλλετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους

Ἐκ Τρωῶν ἰέναι, πάλιν Ἑκτορὸς ὀτρύναντος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρητικῆς, ἢ καὶ ἔλασσον,

Γινῶ ῥ' ἀνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοτε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
 Ἥ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπέλεγτον ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθήσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτιμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 365 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαι' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βυλίειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
 370 Ἥέ μιν, ἤέ σε δουρὶ κινήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 Διφρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρός ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἥ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἠμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμον εὐῖξου δουρὸς ακωκῆ
 Ἐν γαίῃ ἐπίκη· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
 375 Βαμβυαίων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δειλούς. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθη· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ἤδα·
 Ζωρεῖτ', ἀντάρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 380 Τῶν κ' ὕμμιν χαρίσασαίτο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοι' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θέντατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 385 Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἷος
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἥ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων;
 Ἥ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν;
 390 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυνῖα·
 Πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἥνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἄνδρῶν δυσμενείων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 Ἥ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 Ἥ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευοῖτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεμένοι, καμάτῳ ἀδδηκτέες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἥ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Διακίδεω δαΐφρονος · οἱ δ' ἄλγευνοὶ
 Ἄνδράσι γέ θνητοῖσι δαμήμεναι, ἣδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 406 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Πού δέ οἱ ἔντεα κέϊται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [Ἄσσα τε κρητιώσσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν
 410 Ἄνθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧὲ πόλινδ'
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτῶρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖου παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρειαι, ἦφως,
 Οὔτις κεκριμένη ἔνεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάται, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐρηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρωέεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπανευθε; δειπέ μοι, ὄφρα δαίω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἅλως Κᾶρες καὶ Παίονες ἔγκυλότοξοι,
 Καὶ Αἰλεγες καὶ Καύκωνες, διότι τε Πηλαγοῖ·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί.
 Ἄλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὄμιλον,
 Θρηῆικες οἷδ' ἀπανευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἴλιονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Δευκότεροι χιόνος, θεῖειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τεῖχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἦλνθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ἠκυπόροισιν,
 Ἦ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δισμῶ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμέω,

- 445 Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβύλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγελίας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 Εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθῶμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θεοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἦε διοπτρεύσων, ἧ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆεις ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκέτι ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀψάμενος λίσσεσθαι. ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
 Φασγάνῳ αἶζα; ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τυφὸς ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦῤα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 Πέμπων ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψὸς αἰέρας
 Θῆκεν ἀνά μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρφας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλείας ὄζους·
 Μὴ λάθοι αὐτίς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμύτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστῳ δίξυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμιάτης ἱμάσι δεδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδει δεῖξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφασκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδὲ τί σε χρῆ
 480 Ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἦε σὺγ' ἀνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφιάδην, τῶν δὲ στόνος ἄρρυντ' αἰεκής,
 Ἄορι θειομένων· ἐρυνθαίνετο δ' αἵματι γαῖα,
 485 Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν,
 Αἰγέσιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρηϊκῆς ἀνδρας ἐπώχετο Τυδείος υἱός,

- Ὄφρα δ' αὖτε ἐπεφνεν ἄταρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσσασεν,
 Τῷ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβαίνοντες ἠήθευσον γὰρ εἶτ' αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδεὸς υἱός,
 495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆσιν ἐπέστη.
 [Τῆν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανεν ὄμιλον,
 500 Τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν
 Ποικίλου ἐκ διφοροῖο νοήσατο χερσὶν ἐλεῖσθαι·
 Ρόλῃσεν δ' ἄρα, πιφασκῶν Διομήδεϊ δίω.
 Αὐτὰρ ὁ μερμηρίζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 Ἢ ὄγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ῥυμοῦ ἐξερῦοι, ἢ ἐκφέροι ὑπὸς ἀείρας·
 Ἢ εἴ τι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὠρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδεὸς υἱέ,
 510 Νῆας ἐπιγλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρωῶας ἐγείρησιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἐπουσάν·
 Τῇ κοτέων, Τρωῶν κατεδύσατο πουλὴν ὄμιλον,
 Ἦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ρῆσου ἀνεμίον ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀγορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμιον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαιρόντας ἐν ἀργαλέησι φονῆσιν,
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἐπειτα, φίλον τ' οἰόμενεν ἐταῖρον.
 Τρωῶν δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὠρτο κυδοιμός,
 Θυρόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέγμερα ἔργα,
 525 Ὅσα ἄνδρες φέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μὲν ἔρυσε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρισσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάλιστα δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.

[Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]

Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἢ ἔνυμον ἔρεω; κέλεται δὲ με θυμός·
625 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὦδ' ἄφαρ ἐν Τρώων ἔλασαιατο μώνυχας ἵππους.
Ἄλλ' αἰνῶς δεῖδοινα κατὰ φρένα, μήτι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

640 Οὐπὼ πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
Καί φ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
Δεξιῇ ἠσπαζόντο, ἔπεσσι τε μελιχίοισιν.

Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γεγήνιος ἱππότηα Νέστωρ·

Ἐἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
645 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ἄμιλλον.
Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρην θεὸς ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰοκότες ἤελιοιο.

Αἰεὶ μὲν Τρῶεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
Μιμνάζειν παρὰ νησί, γέρον περ εἰὼν πολεμιστής·
650 Ἄλλ' οὐπὼ τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.

Ἄλλά τιν' ὕμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

655 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤπερ οἶδέ,
Ἴππους δωρήσασαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιεῖ, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
Θρηήκιοι· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

660 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἶλομεν ἐγγύθι νηῶν·

Τὸν ἴα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο

ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.

ὦς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,

665 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

Οἱ δ' ὅτε Τυδείδω κλισίην εὐτυχτον ἴκοντο,

Ἴππους μὲν κατέδησαν ἐυτμήτοισιν ἱμασιν

Φάτην ἐφ' ἱππεῖν, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι

ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

670 Νῆδ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεγνα Δόλωνος

Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαῖατ' Ἀθήνη.

Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,

Ἐρβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν
 515 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἔς δ' ἄσαμίνθους βάντες εὐξίστας λούσαντο.
 Τὼ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίω,
 Δείπνω ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πηλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ . Α .

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 - 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 - 283). Quo facto, Hector ad pugandum redit, et novum ardorem injicit suis (284 - 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax : sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 - 400) ; item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 - 488) ; mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 - 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum impleret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ἄ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἀ ρ ι σ τ ε ί α .

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 Ὀρνυθ', ἰν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν ·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
 6 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 Ἡ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμῃν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 εἶχουσαν, ἠρορῆ πύσνοι καὶ κάρτεϊ χεῖρῶν.
 10 Ἐνθα στήσ' ἤυσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρθη, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβάλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

[Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἧδ' νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.]

- 15 Ἀρειίδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώνυσσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόστροπα χαλκόν.
Κνημιῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλευσεσθαι ἐμελλον·
Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνιοι,
- 25 Ὡδδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὄρωρέχато προτὶ δειρῆν
Τρεῖς ἐκάτερθ', ἴρισιν εἰοκότες, ἄστε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρῦσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἀορήτῆρῃσιν ἀρηρός.
Ἄν δ' ἔλειτ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Θούριν,
Καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦεν μέλανος κυάνιοι.
Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο,
Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφῆες, ἐνὸς ἀνχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Ἐβίλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμᾶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης.
Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἕω̄ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἴππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥῶντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένητ' ἰῶθι πρό.
Φθάν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκλίθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ἦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθεν ἦκεν εἰρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἐμελλεν
- 55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προιάψειν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ Θρωσμέ πεδίλοι,
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀττηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 Ἡΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἕισθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφῶν ἀναφαίνεται οὐλίος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκίοεντα.
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητήρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὅγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δίηον, οὐδ' ἕτεροι μνάοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς,
 Θύνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 Οἷη γὰρ φα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοιισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἐκηλοὶ
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἤχι ἐκάστῳ
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιώωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγισε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύνει γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἠὲς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἠπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίισατο δεῖπνον
 Οὖρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἔκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ.
 90 Τῆμος σφῆ ἀρετῇ Δαναοὶ φήξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Οἰλῆα πληξέππον.
 Ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔυτη·
 95 Τὸν δ' ἰθύς μεμαῶτα μετώπιον ὄξεϊ δουρὶ
 Νυξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σέθε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεισι παμφαίοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας·
 Ἀτῆα ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 Τε δὴ Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιοχθευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρὲβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Δῆ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦτ' ἐσύλα τεύχεα καλά,
 Γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, οἳ' ἐξ Ἰδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῤηθίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 ἔλθῶν εἰς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ἤτορ ὑπήρσα·
 Ἢ δ' εἶπερ τε τυχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἤϊξε δια δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραιομηῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίτας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλία δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' Ἐλένην δόμεναι ξανθῶ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 τῶ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρείδης· τῶ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γονναζέσθην·
 Ζῶγρει, Ἀτρείος νίε, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κεν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 εἰ νῶϊ ζῶους πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 Μελιχλοῖς ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν
 εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νίεες ἐσόν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·

- Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίσετε λῶβην.
 Ἡ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἔππων ὡσεὶ χαμῶξε,
 Δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.
 145 Ἴππολοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάρηξεν,
 Χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' ἀνχένα κόψας·
 Ὀλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδασθαι δι' ὀμίλου.
 Τοὺς μὲν ἴασ'· ὁ δ', ὅθι πλείεσται κλονιόντο φάλαγγες,
 Τῇ δ' ἐνόησεν, ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 150 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φευγοντας ἀνίγκη,
 Ἴππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κονίη
 Ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἔππων —
 Χαλκῶ δηϊόωντες, ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπει, Ἀργείοισι κελεύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἐμπέση ὕλη·
 Πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 Προρόρριζοὶ πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρμη·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἔπποι
 160 Κεῖν ὄχεα κρατάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
 Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖατο, γῦπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
 Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρείδης δ' ἔλετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
 Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
 Μίσσον καὶ πεδίον, παρ' ἐρίνεον ἔσσεύοντο,
 Ἴμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκλήγως ἔπει αἰεὶ
 Ἀτρείδης, λύθρω δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἱ δ' ἔτι καὶ μίσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὡς,
 Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
 Πάσας· τῇ δὲ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 Τῆς δ' ἐξ ἀνχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 Ὡς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοιο.
 Πολλοὶ δὲ πρηγεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπτεσον ἔππων
 180 Ἀτρείδῃ ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρῃ θῦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 Ἴεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσεως,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴριον δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἐκτορα μῦθον ἔνιαπε.
 "Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιέροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
- 190 Μαρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλιῖξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσεῖλους ἀφίκηται,
 Δῦη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴννεμος ὠκεία Ἴρις.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Εὐρ' υἴον Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Ἔστιαστ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
- 200 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατήρ προέτηκε, τείν τάδε μυνθήσασθαι.
 "Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιέροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθι
- 205 Μαρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλιῖξει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσεῖλους ἀφίκηται,
 Δῦη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ἐκτωρ δ' ἔξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν αἴτο χαμαῖζε,
 Πάλλων δ' ὄξέα δουρὰ κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἐγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύνναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στᾶν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 "Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 220 Ἡ αὐτῶν Τρῳῶν, ἢ κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνοφίδης, ἧῦς τε μέγας τε,
 "Ὅς τράφη ἐν Θρηῆκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἔντα,
 Μητροπαίτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιῶν,

- Ἐν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔποντο ·
 Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,
 290 Ἀυτὰρ ὁ περὶς ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθει ·
 "Ὅς φά τοί' Ἀτρείδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἐνερθεν,
 295 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεὴν χειρὶ πιθήσας ·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὡς τε λίς · ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 300 Σπάσασατο · τὸν δ' ἄορι πλήξ' ἀνχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 "Ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν ·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέσθη
 305 Αἴγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο ·
 Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 Βῆ δὲ φέρον ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενὴς Ἀττηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
 310 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτιο πεσόντιος.
 Στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρι, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον ·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
 315 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 "Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνητον καὶ ὄπατρον
 Ἐλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους ·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 320 Οὕτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα ·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 "Ἐνθ' Ἀττήνορος νῆες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Αἴδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 325 Ἐγχεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 "Ὅφρα οἱ αἶμα' ἔτι θερμόν ἀνήνοθεν ἐξ ὕπελῆς ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρπετο, παύσατο δ' αἶμα,
 Ὄξειαι δ' ὀδύνας δύνον μένος Ἀτρείδαο.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὄξυ γυναικα,
 370 Δριμύ, τότε προΐεαι μογοστόκοι Εἰλείθυια,

- Ἐφης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 Ὡς ὄξει' ὠδῖναι δῖνον μένος Ἀτρείδαο.
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνίοχῳ ἐπέταλλεν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἦυσεν δὲ διαπρῦσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Τρῆϊς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε πομποφόροισιν
 Φύλοσιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Ἐἴασε Τρῳέεσσι πάνημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἠνίοχος δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πέτεσθην·
 Ἄφρεον δὲ στήθεα, φαίροντο δὲ νέρθε κοίτη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρῳασὶ τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Λαέρτανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὐχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθύς ἐλαύνετε μῶνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὐχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητῆρ κύνας ἀργιόδονας
 Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν καπρίῳ τῆε λίσσεται·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῳῆας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιοῦ ἴσος Ἄρηι.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 Ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Ἀσαῖον μὲν πρώτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσωνμόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμη.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν· ὡς ὅποτε νέρφεα Ζεφύρος συτυφείλῃ
 Ἀργέσταιο Νότοιο, βαθεῖν λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρέφει κύμα κυλίνδεται, ὑψὸς δ' ἄγρη
 Σαίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλειτ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάομεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δῆ γὰρ ἔλεγχος
 315 Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥσπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὠσε χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μόλλινα, τοῖο ἀνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἷασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάκρῳ
 225 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένῳ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἐνθ' ἔλετῆν δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 Τίε δ' ὠν Μέροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 Πειθίσθη· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπήρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τπειροχρον ἐξενάρηξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάρηζον.
 Ἦτοι Τυδείος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰὼς φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στήλας, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοῦς
 Κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ὄλγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεον, ἐγγὺς ἕοντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείομεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν,
 Ἀορὴν κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλῳ·
 355 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, καὶ ἑρέισατο χειρὶ παχείῃ
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινῇ νύξ ἐκάλυπεν.

- Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾗχετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 Ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρσ' ἀμίλαιαν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύν· ἧ τέ τοι ἄγχι
 Ἴηθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡ μῆλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 365 Ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κίχαιω.
 Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπι τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Πλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 Καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χεῖρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερές ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσσας,
 Ἐκ λόγου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλίσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἷτε σε πεφοίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἰγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 Τοξότα, λωβητήρ, κέρα ἄγλαέ, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχαι αὐτως.
 Οὐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλαι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκῆριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλῆες ἦε γυναιῖκες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκνυ
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρεῖσιν ἑλαυνόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῶ·
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 405 Πληθὺν ταραβήσας· τὸ δὲ φίγιον, αἶ κεν ἁλώω
 Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 Ὃς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεῖω
 410 Ἔστιάμεναι κρατερώς, ἣτ' ἔβλητ', ἣτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήλες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σείωνται, ὃ δὲ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσουνται ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 Πίγγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ἴα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
 Οὔτασεν ὤμον ὑπερθεὺν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θῶωνα καὶ Ἔννομον ἐξενόριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰξάντα,
 Δουρὶ κατὰ πρόμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγυὲς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἴππασίδησιν,
 Τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἢ κεν ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσπν·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῶ ἐργαθεῖν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μυχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καιρίον ἤλθεν·
 440 Ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἢ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἢτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόνον καὶ Κῆρα μελαιναν.
 Ἥματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Ἐύχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλιω.
 Ἥ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστράψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ἰλίων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυζατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ἦ Σῶχ', Ἰσπάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κηήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δειλ', αὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανάοντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 Ἰλμησται ἐρύουσι, περὶ πτερά πικρὰ βαλόντες.
 455 Ἀντάρ' ἐπεὶ κέ θάναω, κτεριούσι με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἐξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρωῆς δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτάρ' οὔ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·
 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τρεῖς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηίφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεσεν, ἔγγυς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέτη, ὡσεὶ ἐ βιώατο μοῦνον ἔοντα
 Τρωῆς ἀποτμηζάντες ἐνὶ κρατερῇ ὕσμνῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρωέσσι μονωθεῖς,
 Ἔσθλὸς εἶν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Ἐνῶρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρωῆς ἔπονθ', ὡσεὶ τε δαφνοιοὶ θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραῶν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνήρ
 Ἰῶ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 Αὐτάρ' ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἰστός,
 Ἰμμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Σίντιν· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτάρ' ὁ δάπτει·
 Ὡς ἴα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρωῆς ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτάρ' οὔ' ἦρος
 Αἴσσων ὧ ἔγχει ἀμύνετο ρηλεὲς ἤμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον,

Στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὄμιλον,
 ἄειρός ἔχεν, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

Αἴας δὲ Τρῳέσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτα·

Οὐτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 Χειμάρφους κατ' ὄρεσφιν, ὄπαζόμενος Διὸς ὄμβροφ,
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀρυσγεῖον εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πείθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάργατο πάσης,

Ὀχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῆ ῥα μάλιστα
 500 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὄμιλλει, μέμερα φέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,

505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἠλένης πόσις ἠνυκόμειο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
 Ἴω τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλιθέντος, ἔλοιεν.

510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσηφάνει Νέστορα διον·
 Ὡ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἄργει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρός γάρ ἀνῆρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.

515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ.

Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσατο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετεσθῆν
 520 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῳᾶς ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,

Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονεῖ Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνω·
 Εὐρὴν γὰρ ἀμφ' ὀμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἴππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 500 Ἄλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' αὔβητος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλιτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοντες· νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 505 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ἑσθ' ἀμίγγες ἔβαλλον,
 Αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔϊτο δύναι ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάξετο δουρός.
 540 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπέπωλεῖτο σίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεί τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλείπει μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσάθ', ὅτ' ἀμείνωνι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἶανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 545 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 Τρέσσε δὲ παπήνας ἐφ' ὄμιλου, θηρὶ ἰοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γονὸς ἀμείβων·
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαυλοῖο
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῶται,
 550 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλέσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήγυοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατιζῶν,
 Ἰθύσει, ἀλλ' οὔτι πρήσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀπλοὶ αἰόσσουσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δεταί, τῆς τε τρεῖ, ἐσσύμενος παρ·
 555 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιτ' ἦν τετιηότι θυμοῖ.
 Ὡς Αἶας τότε ἀπὸ Τρωῶν τετιημένος ἦτορ
 Ἔϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβηῖσαστο παῖδας
 Νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 560 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτιουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 Σπουδῆ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσαστο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμωνίον υἱόν,
 Τρωῆες ὑπὲρ θυμοῖ, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 565 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἶας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φαλαγγας
 Τρωῶν ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπύσασκετο φευγεῖν·
 Πάντας δὲ προέεργε θοῆς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 570 Αὐτὸς δὲ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν θυνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγυῖ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυραῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
- 575 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πικινῶσαι βιαζόμενον βελέεσσι·
 Στῆθα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκότισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶσιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, ἀντίκα τόξον
 Ἐλκεῖ ἐπ' Εὐρύπυλον, καὶ μιν βάλε μῆρον οὐδ' ἄρ'
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόραξ, ἐβάρυνε δὲ μῆρον.
- 585 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείπειν·
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῦσι γεγωνίς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μεδσπτες,
 Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετ' νηλεὲς ἦμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ' ἔφημι
- 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄτην
 Ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναπτες,
 Δούρατ' ἀνσπόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
- 595 Στῆθ' ἀνσπόμενοι, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἰταίων.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθουμένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρωῶσαι· ἦγον δὲ Μοχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρεης Δίος Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἐσθήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτει νηί,
 Εἰσοφῶν πόνον αἰπὺν, ἰωκὰ τε δακρυόεσσιν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον ἔον Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθελγύμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηί· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitιον ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτ' ἐμε κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δὲ σε χρεὼ ἔμετα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κηχερισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἐκάνεται οὐκέτι ἀσπίδος.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε· Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρω,
 Ὅτινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μοχάονι πάντα ἔστην,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴπποι γὰρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖθ' ἑταίρω·
 Βῆ δὲ θείειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτι δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν·
- 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοιοῦτο γέροντος
 Ἐξ ὀχείων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων,
 Στάτε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκείῳ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη·
- 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἡ σφῶιν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλὴν, κυανόπεζαν, εὖξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
- 630 Χάλκειον κάναρον· ἐπὶ δὲ κρόμμυον, ποτῶ ὄψον,
 Ἦδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραῖός,
 Χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
- 635 Χρῦσαι νεμέθοντο· δῶ δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογείων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἔόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 Οἶνω Πραμνεῖω, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρόν
- 640 Κρησι χαλκείη, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκείῳ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
 Μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐπέποπτες.
 Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσούθρος φάεις.
- 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραῖός ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρός ἑλών, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίετο, εἶπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἔστι, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
- 650 Ὅτινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γιγνώσκω· ὀρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἑρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 Εὐδὲ σὺν οἴσθα, γεραῖε Διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιώωτο.
- 655 Τὸν δ' ἠμίβει' ἔπειτα Γεργήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
 Τίπτει τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσον ἔρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἔν νηυσὶν κίεσσι βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερός Διομήδης·
 Οὐταῖται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βίβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὅστω·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἴφ' ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
- 665 Ἔσθλος ἑὼν, Ἀσπασῶν οὐ κήδεσσι, οὐδ' ἔλκεσσι.
 Ἥ μινει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊότο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἴη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γραμπτοῖσι μέλεσσι.
- 670 Εἴθ' ὥς ἠβώοιμι, βληθὲ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὅποτ' Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἔσθλόν Τπειροχίδην, ὅς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι ἔλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσι,
- 675 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρεσσαν ἀγροῖώται.
 Ἀγίδα δ' ἐκ πεδίδου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τού' αἰπόλια πλατὲς αἰγῶν,
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊῶν εἴσω
 Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέη, πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἔλλυαινον ἄμ' ἠοῖ φαιτομένηφιν,
 Τούς ἴμεν, οἴω χρεῖος ὀφείλειτ' ἐν Ἥλιδι δίη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἠγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρευσθ'· πόλυσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἴμεν. —
- 690 Ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βληθὲ Ἡρακλεῖη
 Τῶν προτέρων ἑτέων, κατὰ δ' ἕκταθεν ὅσοι ἄριστοι.
 Δαίδακα γὰρ Νηληϊὸς ἀρύνμονος υἱέες ἴμεν·
 Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
- 695 Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μὲγ' οἰῶν
 Εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομήας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μὲγ' ὀφείλειτ' ἐν Ἥλιδι δίη,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
- 700 Ἐλθόντες μετ' ἀέθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θείασσθαι· τὸν δ' αὖτις ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀργείας
 Κάσχετε· τὸν δ' ἔλατῃρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἦδ' ἐκαὶ ἔργων,
 Ἐξέλει ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
- 705 [Διαιφρέσειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἰσῆς.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν, ἰερά θεοῖς· οἱ δὲ πρότερον ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖ, τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίη· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσονται,
- 710 Παῖδ' εἶ' ἔοντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δέ τις θρούεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαφρῆσαι μεμῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
- 715 Ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κύα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἄλλα μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυσεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γὰρ πῶ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμητῖα ἔργα.
- 720 Ἄλλα καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυτῆιος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέλαιμεν Ἠῶ διὰν
 Ἴππηες Πυλίων, τὰ δ' ἐπιέρθεον ἔθνεα πεζῶν.
- 725 Ἐνθεν πανσυδίη σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ θέξαντες ὑπερμενεῖ ἰερά καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἄγελαίην,
- 730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελείοισιν·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δι' ἄστυ διαπραθῆειν μεμῶτες·
 Ἄλλα σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρῃος.
- 735 Εὐτε γὰρ ἠέλιος φαείθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἔγων ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μοῦλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀυγείαιο,
- 740 Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρός εἶχε θανθὴν Ἀγαμήδην,
 Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθῶν.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ·
 ἤρπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δῖφρον ὀρούσας,

- Στῆν φα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 Ἐτρισαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πρῶτοντα,
 Ἠγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῆ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φῶτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλαπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἦρι πολλῆ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλλοῖσι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδίεος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτοῦς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἄφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἵποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἢ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεισθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 Ὡ πέπον, ἢ μὲν σοίγε Μενoitιος ᾧδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῶ, ὅτε σ' ἐκ Φθίλης Ἀγαμέμνονι πέμπει.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντες, ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἐκίμεσθα δόμους εὐνατετάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πούλυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἐπειθ' ἤρωα Μενoitιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ ἔκαϊε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, ρῶϊ δ' ἔπειτα·
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 Ξεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ἕμμ' ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῶ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 Διὲν ἀριστευεῖν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σὴ δ' αὖθ' ᾧδ' ἐπέτελλε Μενoitιος, Ἄκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἴσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ σὺ φάσθαι πυκνὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρω, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφροσι, αἶ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρναίς,
 Παρειπών· ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
 Εἰ δὲ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλείνει,
 795 Καὶ τινα οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σὲ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρουσαι,
 Αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρωῆες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμητότας ἀνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄριεν·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς φειοιο
 Ἰξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἔτετεύχαστο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαίμωνίδης, κατὰ μηρὸν οἴστω,
 Σχάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρώς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 Αἶμα μέλαν κελάρυξ· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχίας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἢ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἦδα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κίεσθαι βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρωῶν· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σείωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἴστίον, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν·

- Στὴν δα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι ἔπειοι
 745 ἔτριψαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφος ἕκαστον
 Φῶτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καὶ νύ κεν Ἀκτορίονε Μολλίονε παῖδ' ἀλαπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἤφι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλλίοισι μέγα κρατος ἐγγυάλισεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδεὸς πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 Πέτρης τ' Ὀλλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἄφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκίας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχτόωντο θεῶν Διὸς, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἧ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡ πέπον, ἧ μὲν σοίγε Μενόϊτιος ὠδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπει.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊὸς δ' ἰκίμεσθα δόμους εὐναεστάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πούλυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἤρωα Μενόϊτιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραίνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἰθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἄνωγεν,
 Ξεῖνιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ, τε ξεῖνοισ θεμίς ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτήτος,
 Ἥροχον ἐγὼ μύθοιο, κελύων ὑμῶν ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστευεῖν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Στὶ δ' αὖθ' ὠδ' ἐπέτελλε Μενόϊτιος, Ἀκτορος νῖός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστίν Ἀχιλλεύς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἴσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ σὶ φάσθαι πυκνὸν ἔπος, ἧδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν
 Ταῦτ' εἰποῖς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἷ κε πύθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κεν οἶ, σὺν δαίμοσι, θυμὸν ὄρναις,
 Παρειπών· ἀγαθὴ δὲ παραιφασίς ἐστὶν ἑταίρου.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τινὰ οἶ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλὰ σὶ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἷ κεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρουσθαι,
 Αἷ κέ σε τῶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρωῆς, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμητὲς κεκμητότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῶ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρήεν·
 805 Βῆ δὲ θείην παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θειοιο
 Ἰξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχαστο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐναιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἴστω,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμίλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργεῖτι δημῶ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρωες·
 820 Ἡ ῥ' ἔτι που σχίσσουσι πελώριον Ἐκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἡ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμίντες;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἦνθα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλλαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαλήθῃσι πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κίεσθαι βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρωῶν· τῶν δὲ σθένος ὄρνεται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σείωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἴστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

- 80 Νίξ' ὕδατι λιαρῶ . ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσει,
 Ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητήρος,
 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' εἶσι τάδε ἔργα ; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως ;
 Ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὅν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἢ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβῶν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάνυε μαχαίρῃ
 845 Ὄξυν βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 Νίξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἧ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque accessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- ⁹ Ως δ' ἔν κλισίῃσι Μενoitiou ἄλκιμος νῖος
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμίλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
Τάφρος ἔτι σχῆσειν Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
⁸ Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρο
ἦλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ἵφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ λήϊδα πολλῆν
Ἐπὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
¹⁰ Ἵφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
Καὶ Πριάμῃο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὄσοι ἀριστοί,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἳ μὲν δάμεν, οἳ δ' ἔλλιποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἔνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φλήην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύνας, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἄλαδὲ προφέρουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, διὸς τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Συρόεις, ὅθι πολλὰ βούγρια καὶ τρυφάλεια
 Κάππεσον ἐν κοιλίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ἕε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχές, ὄφρα κε θάσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείῃ.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖνας,
 Ἠγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίλια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογεοῖντες Ἀχαιοί·
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτὶς δ' ἠῖονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυπεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἴεν καλλιῤῥοον ὕδαρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 Τεῖχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μᾶστιγι διμέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐελμένοι ἰσχανόοντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρατο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' οἷ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
 Κάπριος ἢ ἐ λίων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 Οἳ δὲ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἄντιοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειαῖς
 45 Αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβῆι, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνοορή δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 Ὅππη τ' ἰδύση, τῆτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 Ὡς Ἐκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδὲ οἳ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 Χεῖλει ἰφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σχολόπεσσι
 Ὀξείαιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δηίων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 Ἐνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελείουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλή περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξείες ἐστάσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
- 65 Ἐνθ' οὐπῶς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἴππεῦσι· στείνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλει ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ ἀντίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἅπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλῶξις δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτι ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορρόν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἐκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μένεουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορα δῖον.
 Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσι ἐποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἐκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χερεῖονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηίφοβος Θεοειδής,
- 95 Ἶτε δὴ δύο Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρωσ,
 Ἄσιος Ἐρκακίδης, ὃν Ἀρίσθηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀχλίσαιο,
 Αἰνεῖας· ἅμα τῷγε δὴ δύο Ἀντήγορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
- 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι,
 Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Βουλῆ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτιο πίθοντο·
- 110 Ἄλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐτὶ λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον θεράποντα·
 Ἄλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νῆεσσι θοῆσιν,
 Νῆπιος· οὐδ' ἄρ' ἐμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
- 115 Ἄψ ἀποροστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 Πρόσθεν γὰρ μιν Μοῖρα δυσάνυμος ἀμφεκάλυψεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδας.
 Εἴσαντο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 120 Τῆ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἄλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῆ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
- 125 Ὅξια κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,
 Νῆπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Γίας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῆα, κρατερόν Πολυποίτην,
- 130 Τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολογῶ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 Ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρυές οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἀνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 Ρῖξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
- 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίησιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Ἐφός' ἀνασχόμενοι, ἔκιοι μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
- 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῶανά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὡρνον, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Ἀτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἶξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 Ἄγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι
 Ἄνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἴοντα,
 Δοχμῷ τ' αἴσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλθαι·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειμαδιοῖσιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ἄκνυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιοέοντα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἦμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἢδὲ καὶ ἐκ Τρῳῶν· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖτον αὐτέων,
 Βαλλόμεναι μυλόκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δῆ ῥα τότε ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Τρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοῦς
 Σχησεῖν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἔπι παιπαλοέσση,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θρητητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἶγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 Χάσασσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὧς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 Πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαιὲς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέιατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυπόττης,
 Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Διχμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Ἀντάρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὅρμενον ἐξενάριζεν.
 Τῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Ἀυτίς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὄμλλον,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτιος οὐδε ἐρέισθη·
 Ἀντάρ ἔπειτα Μίνωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὅρεστην,
 Πάντας ἐπασσντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτομι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεστιαότες παρὰ τάφρω.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθειο χάρμης.
 Κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρήν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἤκε χαμαῖζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνησι, μέσφ' δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Ἀυτὸς δὲ κλάγξας πέτετο προυῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγθησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορησιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον εόντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀξέειν·
 215 Νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἔτεόν γε
 Τρῶσιν ὄδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἷζωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλυσθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλειψόμεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

Εἶδειν τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

- 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δῆ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δῆ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
- 235 Ὅς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
 Βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῷ τ' Ἥελιόν τε,
- 240 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς κειθώμεθα βουλήν,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
- 245 Εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξει, ἤε τιν' ἄλλον
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
- 250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσειεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποnton
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραννος
 Ὄρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θυέλλαν,
 Ἡ ῥ' ἰδυς νηῶν κοινήν φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
- 255 Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τοῦπερ δῆ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρητήζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἄς ἄρ' Ἀχαιοὶ
- 260 Πρώτας ἐν γαίῃ θῆσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὰς οἴγ' αὐέρον, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. οὐδὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἴγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηΐους ὑπὸ τείχος ἰόντας.
- 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελεντιώνωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μειλχιόις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
 Ω φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
- 270 Ὅς τε χειρότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μήτις ὀπίσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἄλλὰ πρόσσω ἔσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊούς προτὶ ἄστυ δίσσθαι.
 Ὡς τῶγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 Ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεεὶ ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 Τυηλῶν ὄρειων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιτῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κύμα δέ μιν προσπλίζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύεται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ,
 Αἰ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἰ δ' ἐκ Τρῶων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάν δουῖπος ὀρώφει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἐκτώρ
 Τεῖχος ἐρύξσαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἷὸν ἔδν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ὡρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσην,
 295 Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεύς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψι θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τὴν ἄφ' ὕγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λίων ὄρεσιτροφος, ὅστ' ἐπιδεινῆς
 300 Δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἔ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἴπερ γάρ χ' εὐρηαὶ παρ' αὐτόφει βώτορος ἀνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δοῦρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀλείρητος μέμονε σταθμοῖο δίσσθαι,
 305 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἤρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐβλητ' ἐν πρῶτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥά τὸτ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 Τεῖχος ἐπαίξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 Ἐδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὡς, εἰσορώσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Κελὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ νῦν χρῆ Λυκίοισι μετὰ πρῶτοισιν ἔοντας
 Ἐστάμεν, ἥδ' ἐ μάχης καυστεριῆς ἀτιβολῆσαι·
 Ὄφρα τις ᾧδ' εἶπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατά κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πτόνα μῆλα,
- 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθεῖα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 Ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρῶτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μαχοίμην,
- 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτιο
 Μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτῶν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἥ εἰ τῷ εὐχος ὀρέξομεν, ἥ εἰ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησεν.
- 330 Τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ὀλγῆσ' υἱὸς Πετewῶ Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 Ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἐταροῖσιν ἀμύναι·
- 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δῦω, πολέμον ἀκορήτω,
 Ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισιῆθεν ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
- 340 Καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
 Ἰστάμενοι πειρῶντο βλῆ φήξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἴψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἐρχεο, δῖε Θωῶτα, θείων Αἴαντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
- 345 Εἶη, ἰπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρος περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
- 350 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θείην παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶδαρ δὲ προσηΐδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε χαλκοχιτώνων,
- 355 Ἠνώγει Πετewῶ Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθ' ἀ περ ἀντιάσητον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Εἶη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρος περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νείκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπείσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθηςε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἔσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μένεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλλεις βαῖνον, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἰφθιμοὶ Λυκίων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῆ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρῳ ἄκριόνετι βαλὼν, ὃ ἦα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν φέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὄσπερ ἄραξεν
 385 Πάντ' ἀμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἑοικώς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄσπερ θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴψ' ἐπεσάμενον βία τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἴδ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλῆμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοφῆτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
 Αὐτίκ' ἐπέτ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νύξ', ἐκ δ' ἐσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσει δουρὶ
 Πρηγῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
 Ἐλχ', ἠ δ' ἐσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰσῆ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνε
 Παιδὸς ἰοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνῃσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διακροῖ
- 405 Ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλιπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·
 Ὡ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὠδε μεθίετε Θούριδος ἀλκῆς;
- 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
 Μοῦνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήην,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουλευφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
- 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
- 420 Τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε δηριάασθον,
 Μέτρον ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρη,
 Ὡτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἕως·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
- 425 Δῆλον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡμῖν ὅτεφ' στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
- 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐρῆαδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερσητῆς ἀληθῆς,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
- 435 Ἰσαάχου, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
- 440 Ὅρνυσθ', ἰππόδαμοι Τρώες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων επέβατον, ἀκαχμμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἄρπαξας λᾶαν φέρεν, ὃς ῥα πυλάων
 Ἔσθῃκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρες δήμου ἀρίστω
 Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδέος ὀχλίσειαν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔσθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥέϊα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέλγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰέρας,
 Αἰ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλῆς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ ἔρεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσσε δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθοσύνη, μίγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 Ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λαῖς ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῶ
 Σμερδαλέω, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δουρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρῳέσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὄμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Λαῖοι δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Δ Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 - 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 - 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 - 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 - 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 - 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 - 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 - 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 - 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσὶν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζ' ἄν
 Ναλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαιινῶ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἴαν,
 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἐτι τρέπεν ὅσσε φαιινῶ·
 οὐ γὰρ οὐκ ἀθανάτων τιν' ἐέλλετο ὄν κατὰ θυμὸν
 ἔλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἴφου ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήσεσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔξειτ' ἰών, ἐλείπει δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβιάς· τρέμε δ' οὖρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὄρεξαιτ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμων,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
 Χρῦσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἔλθῶν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ἰκνυπέτα, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομώωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γένοιτο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὖτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσεται δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀτάλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κενθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὸν βαθεῖης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγύς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου πειπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὄχεων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀφρόηκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτῆσι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρωῆς δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀλλέες, ἠὲ θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριάμῃδ' ἕμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτῆχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντα· Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήχοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ἄτρυνε, βαθεῖης ἐξ ἁλὸς ἐλθῶν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶαντε πρώτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῶ·
 Αἶαντε, σφῶ μὲν τε σωσέτετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὁ λυσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῶ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωίσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἔγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ἴσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χάσσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Παρμένει! οὔτοι θερὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτέον με
 Ἴσως θεῶν ὄριστος, ἐρλυδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηϊφωβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντος ἔϊσην,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντος ἔϊσην,
 Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφωβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δέισε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χάσσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαῖον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδευικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσιν.
 Τόν ὃ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὣς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμηθήη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὠρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδοὶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτῶρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο ·
 190 Αἴας δ' ὠρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος · ἀλλ' οὐπη χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέω κεκάλυφθ' · ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡς δέ μιν σθένει μεγάλῳ · ὁ δὲ χάσσειτ' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων · τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, Διὸς τε Μανεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ·
 Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δὴ αἶγα λείοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνά φωπήϊα πυκνα,
 200 Ἵψου ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε ·
 Ὡς ῥα τὸν ἕψου ἔχοντε δὴω Αἴαντε κορυστά,
 Τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς
 Κόψην Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπαροῖθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίησιν.
 Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Γίωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι ·
 Βῆ δ' ἵεναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντιβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοῖνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱὲς Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤθηδα ·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσπον ἔγωγε
 Γιγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν ·
 Οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκῆριον, οὔτε τις ἄκνω
 225 Εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω
 Μίλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἰδοῖαι ·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν·
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέληθηρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῶδε ἐκὼν μεθήσει μάχεσθαι.
- 235 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβῶν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πονον ἀνδρῶν·
- 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκανεν,
 Δύσατο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλλύμενος, ἦντε Κρόνϊον
 Χειρὶ λαβῶν εἰνάαξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιτήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλον υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
- 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊότητά ;
 Ἥέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωκῆ ;
 Ἥέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες ; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
- 255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτῶνων,]
 Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάζαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διηφόβοιο βαλῶν ὑπερηγορέοντες.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
- 260 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαινυμαι. οὐ γὰρ οἴω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλέεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ
 Ἰβόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἐλεσθαι.
 Οὐδέ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνά κυδιάνειραν
 Ἴσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

- Εἶη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρος περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Ἀντίκ' Οἰλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἠγήτορες ἠδὲ μίδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῆ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρω ἄκριόεντι βαλὼν, ὃ φη τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν φέα
 Χεῖρεσ' ἀμοτιέρης ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβαι' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὄστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι εἰοικῶς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄστέα θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴφ' ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ φ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίωντος,
 Ἀντίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθητο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσε δουρὶ
 Πρηγῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποιμίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαροῆσιν,
 Ἐλχ', ἠ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰφ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περι στήθεσσι φασινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνε
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρῶ
 405 Ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλιπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·
 Ὡ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ ἔοντι,
 Μοῦνῳ ῥηξάμενῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδίσαντες ὁμοκλήη,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἀνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἀψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε δηριάασθον,
 Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῳ ἐν ἀρούρη,
 Ὡτ' ὄλλῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 Δήρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡμὲν ὅτεφι στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνή χερσηῆτις ἀληθείης,
 Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέριερον Ἐκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῶεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρουσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργεῖων, καὶ νηυσὶν ἐνλίετε θεσπιδαῆς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρει, ὃς ἴα πυλάων
 Ἔσθήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳ ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδὲος ὀχλίσειαν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔδθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέροι πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χεὶρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθύς σανίδων φέρε λαῶν αἰέρας,
 Αἰ ἴα πύλας εἴρηντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὴς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἔρεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθουσῆν, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 Ἔσχεθ' ἔτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῆ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπει δὲ χαλκῶ
 Σμερδαλέω, τὸν ἔεστο περὶ χροῦ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκᾶκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτι ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὄμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλλιαστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 - 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 - 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 - 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 - 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 - 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 - 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 - 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 - 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 Τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὐζὺν
 Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ,
 Νόσφιν ἐφ' ἰπποπόλων Θρηκῶν καθορῶμενος αἶαν,
 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
 Οὐ γὰρ οὐκ ἀθανάτων τιν' ἐέλπτετο ὄν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἐποῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἕξει ἰών, ἑλάειρε δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήμετο παιπαλόεντος,
 Κραϊπνὰ ποσὶ προβιβιάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὄρεζατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἴκετο τέκμων,
 Αἰγῆς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δάματα βένθεσι λίμνης,
 Χρῦσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἶε.
 Ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομόωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένητο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὐτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσεται δίφρον·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διῷστατο· τοὶ δ' ἐπέτογτο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγῦς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρον παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὄχεων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀφθῆκτας, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτῆχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντα Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἔλθων,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶ μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶϊν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀναγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- 145 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Κτείνων ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἔγχιμφθεις· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφειν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμῆχθη.
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
- 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἷω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἔτεόν με
 Ὡρσε θεῶν ὠριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
- 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Κούφα ποσὶ προβιβᾶς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
- 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
- 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἱέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
- 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολυίππου Μέντορος υἷον·
 Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
- 175 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμω· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἷος Τελαμώνος ὑπ' οὐατος ἔγχεῖ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελλῆ ὤς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
- 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πῆσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
- 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔξετ' ἰών, ἑλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήετο παιπαλόεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὖρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρὶς μὲν ὄρεζατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἴκετο τέκμων,
 Αἰγὰς ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δαίματα βένθεσι λίμνης,
 Χρῦσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσήσιν ἐθείρησιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένητο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήετο δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀτάλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνόησεν ἄνακτα·
 Γηθσοσύνη δὲ θάλασσα διῖσιτατο· τοὶ δ' ἐπέτοnton
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσειας,
 Ἀρόρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον ἀνθὶ μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρωῆς δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦε θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτάχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντα· Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἑλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶ μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ῥ' ὄγ' ὃ λυσσωῖδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὣδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελευσέσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆθα μάλ' ἐγχοιμφθεῖς. οἱ δ' ἀντιοὶ νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφαιῶν· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένει! οὔτοι θερὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἔτεόν με
 Ὡρσε θεῶν ὠριστος, ἐριγδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκιάστου.
 Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
 Κούφα ποσὶ προβιβᾶς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
 Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χόσαστο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰεναὶ παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισιῆφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρῶρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαῖον, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμω· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσι.
 Τὸν ὃ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγχρῃ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελλήως,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πῖσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδῶν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυϊάν
 Κρατὸς ἀφαρπάξει μεγάλητορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἶας δ' ὄρμηθέντος ὄρεξάτο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὴ χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡς δέ μιν σθένει μγάλῳ· ὁ δὲ χάσσει' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 196 Ἀμφιμαχὸν μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὐτ' Αἶαντε, μεμαστόε θυοῦριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνά φωπήϊα πυκνά,
 200 Τρωῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥά τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δὴν Αἶαντε κορυστά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς
 Κόψεν Οἰλιάδης, κεχλωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 206 Ἐκτορι δὲ προπαροῖθε ποδῶν πῆσεν ἐν κονίησιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Ξῖνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι·
 Βῆ δ' ἵεσσι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀνταβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦϊεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοῖνα
 216 Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὸς Θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἕνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱῆς Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Πιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τιὰ θεὸς ἴσχει ἀκέραιον, οὔτε τις ὄκνω
 226 Εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτως
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν·
 Ἐκ Τρωίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέλληθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῶδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.
- 235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταλμεσθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
- 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίῃν εὐτυκτον ἴκανε,
 Ἄσπετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἴμεν ἄστεροπῆ ἐναλλύμενος, ἦντε Κρονίων
 Χεὶρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Λεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιῆθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρου χάλκειον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἴδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
- 250 Τίπτε ἤλυθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δηϊοτήτα ;
 Ἡέ τι βέβληαι, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωκή ;
 Ἡέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες ; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
- 255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάζαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διηφόβου βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα.
- 260 Δούρατα δ' αἶ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἐν, καὶ εἴκοσι δήεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἴω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανώνντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλεσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἀνά κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἴω.

- Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 275 Οἶδ' ἀρετὴν οἴός ἐσσι· τί σε χεῖρ ταῦτα λέγεσθαι;
 Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διακρίνεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —
 Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλυδις ἄλλη·
 280 Οὐδέ εἰ ἀτρέμενος ἦσθαι ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·
 Ἐν δέ τ' οἱ κραδίη μεγάλη στέροισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, παταγὸς δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χροῖς, οὔτε τι λήθω
 285 Ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσλίζηται λόχον ἀνδρῶν,
 Ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαί' λυγρῇ —
 Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 Εἶπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπεῖς,
 Οὐκ ἂν ἐν ἀνχέν' ὀπισθε πέσοι βίλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέρων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,
 Πρόσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 Ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεῖσῃ·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίῃηδε κίων ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.
 295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνέλλετο χάλκισον ἔγχος,
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῖα, μέγα πολέμοιο μεμηλώς.
 Οἴος δὲ βροτολογὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστῆν·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθαι,
 Ἦε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε
 Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰθήσῃ χαλκῷ.
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ' ἐμύμονας καταδύνναι ὄμιλον;
 Ἥ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,
 Ἥ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὔτω
 310 Δεύεσθαι πολέμοιο κερηκωμόωντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσοισιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Διάντες τε δῶα, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν
 Τυξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 Οἱ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἑσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κεῖνον νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 280 Ἐμβάλοιο αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῆσιν.
 Ἄνδρῖ δέ κ' οὐκ εἴσεις μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἄκτῆν,
 Χαλκῶ τε ῥηκτός μεγαλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 285 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρῆζειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερῷ ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἧς τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἧς τις ἤμιν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶι ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 290 Ἥρχ' ἔμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνώγει.
 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκήν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νείκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄελλαι
 295 Ἥματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἴστασιν ὀμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὄμιλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἔγχειησιν
 300 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμείχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγῇ χαλκείῃ κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμῆκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὅς τότε γηθησίεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 305 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῦο Κρόνου νῆε κραταιῷ
 Ἄνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἠθέλει λαὸν ἀλέσθαι Ἀχαιῶν Πιόθι πρό,
 310 Ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆεα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μεταλθῶν,
 Λαῖθρη ὑπεξανανὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθητο γάρ φη
 Τρωαῖν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερώς ἐνεμέσσα.
 Ἥ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτρην,
 315 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ φη καὶ ἀμπαδίην μὲν ἀλεξιέμεναι ἀλείεινεν,
 Λαῖθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρῖ ἑοικώς.
 Τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀόρηκιόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἑὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρουνῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἑόντα,
 Ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 365 Ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βιάεν ὑψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπέυξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρουνεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεὸς ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλλου ἐκπέρσῃς εὐναιόμενον ποτλίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὐτοὶ ἐεδνωταὶ κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην
 Ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πεξὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἴετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθόσμενος βάλε δουρὶ
 Αἰμιόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἦριπεν, ἢ ἀχρωαῖς,
 390 Ἦε πίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,
 Βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δῆϊων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἄψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

- Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεύς,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἴση,
 Τῆν ἄρ' ὄγε θίνοισι βοῶν καὶ νείροπι χαλκῷ
 Διωτὴν φορέεσκε, δῶα κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῆ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 410 Ἐγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ἐψηγόρα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφοβος δ' ἔκπαυλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ εἴ φημι
 415 Εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὄπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ, εἰσὶν ἀμέλησεν ἑταῖρον,
 420 Ἄλλὰ θείων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρήθρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰεὶ
 425 Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβενγῆ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφείος φίλον υἱόν,
 Ἦρω Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγγλῖσσο·
 Πρᾶσβυτάτην δ' ὄπῃσι θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τῆν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πάσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τούνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀκῆρ ἄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενεῖ Πρῶσιδάων ἐδάμασσαν,
 435 Θέλξας ὄσσε φαεινά, πέδησε δὲ παιδίμα γνῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπῖσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλῆασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀφρίμας ἑσταότα, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἦρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἦρκει ὄλεθρον·
 Δῆ τότε γ' αὔον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δόρου δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐραχον πελέμιζεν
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Δηΐφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αὐτῶς·
 Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμῆο,
 Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
- 450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῆσιν ἀνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνειακιν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
- 455 Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμηρίξεν,
 Ἥ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαιτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆραι ἐπ' Αἰνεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμίλου
- 460 Ἔστασ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
 Οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίσκεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 Γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἶπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
- 465 Ἄλλ' ἔπευ, Ἀλκαθῶ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξεναίριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενεῖα, μέγα πολέμοιο μεμηλῶς.
- 470 Ἄλλ' οὐκ Ἴδομενεῖα φόβος λάβε, τηλύγετον ὤς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὐρεσὶν ἀλκί πεποιθῶς,
 Ὅστε μένει χολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χάρῳ ἐν οἰπόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 Ὅφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
- 475 Θῆγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
 Ὡς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθῶον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
- 480 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶῳ ἀμύνετε! δεΐδια δ' αἰνῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἠβῆς ἀνθος, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
- 485 Εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φερόμεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες

- Πληστοὶ ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Ἰκάρην τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἳ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥσει τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 496 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον εἰς αὐτῶν.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὤρηθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὄμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσχορον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῶα νηλεῖ χαλκῶ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείας κραδαιομένη κατὰ γαίης
 506 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦψυς· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυσος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 Ἔσπασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὀμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὄρηθέντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαίξαι μεθ' ἐὸν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεῖς ἦμαρ,
 516 Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τῷ δὲ βράδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Διήφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Τῶν Ἐνυαλλοῖο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπτως ὄβριμος Ἀρης
 Τῖος εἶο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 Ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐέλμενος, ἔνθα περ ἄλλοι
 526 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὤρηθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πλήηκα φαεινῆν
 Ἦρπασε· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Ἀνλώπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.

- Μηριόνης δ' ἑαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 Ἀυτοκασιγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσχηρός, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 Ὡκίας, οἳ οἳ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστρ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρε χειρός.
 540 Οἳ δ' ἄλλοι μάθραντο, βοή δ' ἄσβεστος ὄρραρει.
 Ἐνθ' Αἰνείας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμόν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὄξεϊ δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀτίλοχος δὲ Θῶνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπτερές, ἀνχέν' ἰκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάμππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀτίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῖες δὲ περισιαδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναλόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέφρανα χρῶα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀτιλόχου· πέρι γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νίστορος νιὸν ἔργυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆϊων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦς
 Στροφᾶτ'· οὐδὲ οἳ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἦ τευ ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον,
 Ἀσιάδην, ὃς οἳ οὔτα μέσον σάκος ὄξεϊ χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἳ αἰχμῆν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγέφρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκανστος,
 565 Ἐν σάκει Ἀτιλόχοιο, τὸ δ' ἡμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαλῆς·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, Κῆρ' ἀλείων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἴζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἳ ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἦσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρει βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·
 Ὡς ὃ τυπεῖς ἦσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν,

- Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσαι ἔγγυθεν ἐλθὼν
 575 Ἦρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Διήπυρον δ' Ἐλένος ἕίφει σχεδὸν ἤλασε κόρησιν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαργαμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρείδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλένω ἠρωῖ ἄνακτι,
 Ὄξυ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχει ὄξυόεντι
 585 Ἰεὶ ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν οὔστῳ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βύλεν ἰῶ
 Θώρηκος γνάλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οὔστος.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατεῖος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωῆν
 Θρωάκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἧ ἐρέβινθοι,
 590 Πνοιῆ ὑπο λυγρῆ καὶ λιμητήρος ἐρωῆ·
 Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οὔστος.
 Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χυλκεον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγῆνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἶος ἀώτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦίε· τὸν δ' ἄγρ' Μοῖρα κακὴ θανάτιοι τέλοσδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτίραπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐτάσεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ἕίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλήν
 Ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὐξίστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης·
 615 Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πυμάτης· λάκε δ' ὄστια, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πᾶρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πῖσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πρῶν. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάρριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Δείψετε θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφιάλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδὲ τι θυμῷ
 Ζητὸς ἐριβρεμέτω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 Ξεινίου· ὅστε ποτ' ἕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαλίετε ποντοπόροισιν
 Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 630 Ἀλλὰ ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται,
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῦς αἱματόεντα
 Συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Ἥνυλαιμένεος βασιλῆος,
 Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολιμίζων
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδαο μέσον σῆκος οὐτάσε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεινῶν,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μῆριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οἰστόν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε γλοῦτόν κἀτα δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 Ἐζόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δευὲ δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπίνοντο·
 Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποιῆ δ' οὔτις παιδὸς ἐγλύγετο τεθνηῶτος.

- 660 Τού δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 Ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι·
 Τού ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' οὔστον.
 Ἦν δὲ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 Ὅς ῥ' εὖ εἰδώς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
 Νούσω ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλείνειν Ἀχαιῶν,
 670 Νούσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ῥχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἦδη,
 675 Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἄν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Ἦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἧ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσῆλτο,
 680 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήλας ἀσπιστάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσίλαου,
 Θῖν' ἔφ' ἄλως πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἐδέδμητο χθραμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίνγοντο μάχη αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοχροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῆ ἑπαίσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ὡσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἶκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θελοιο
 695 Ἔσκε, Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος, ἧν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νειῶ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 Πρῦμοι οἰσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοὸν ἀμφὶς ἔεργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὄλκα· τεμεῖ δέ τε τέλος ἀρούρης·
 Ὡς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἕταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὀππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 715 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύνκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἶδς ἄώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Δὴ ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 Μάρναντο Τρῳασίν τε καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἵστοι.
 Ἐνθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρῥήτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλή ἐθέλεις περιῦδμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν, ἐτέρῳ κίθαρην καὶ αἰοιδὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 Καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν·
 Τρῶες δέ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Πανρῶτεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες, ἢ γὰρ ἔγωγε
 745 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρείος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης στήσεσθαι οἶω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
[Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε,]

760 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κείῳ εἶμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο·
Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἡ δ' αὖ, καὶ ὠρμήθη, ὄρει νιφόντι ἰοικώς,

765 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.

Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσεύοντι, ἐπεὶ ἔκτορος ἔκλυον αὐτήν.

Αὐτὰρ ὁ Διήφοβόν τε, βίην θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,

769 Φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·

Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·

Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.

765 Τὸν δὲ τυχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοδόσσης,

Διον Ἀλέξανδρον, Ἐλένης πόσιν ἠῦκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!

770 Ποῦ τοι Διήφοβός τε, βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;

Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ἦλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γέινατο μήτηρ.

Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγειρας ἐταίρων,

Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἔοντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν

780 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Διήφοβός τε βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος

Ὀΰχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν

Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.

Νῦν δ' ἄρχ', ὄππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

785 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι

Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν.

Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἰσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ.

- Βάν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοτις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάληκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίων τε, Μόραν θ', νι' Ἴπποτίωνος·
 Οἳ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἤλθον ἀμοιβοὶ
 Ἴοι τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤφρα μάχεσθαι.
 795 Οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι αἴλλη,
 Ἡρά θ' ὑπὸ βροτῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλὴ μίσηται, ἐν δέ τε πολλὰ
 Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἀμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἠγεῖτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δέ οἱ κρατάφοισι φαεινὴ σελετο πῆληξ.
 Πάντη δ' ἀμφὶ φύλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἄλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν εἰθέ· τίη δειδίσσαι αὐτως
 Ἀργείους; οὐτοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 Ἄλλὰ Διὸς μάλιστα κακῇ ἰδαμημεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἡ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμῆ
 Χερσὶν ὑφ' ἠμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περφομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήση Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἰρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπὼντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον εἴπιες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὡς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσει, αἶ κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χρῶα λειριόεντα
 Δάψει· ἀτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνούς

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ ρηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἢχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὄπισθεν.

835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἢχῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' αἰθίερα καὶ Διὸς ἀνγᾶς.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causâ progressi, quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentiâ certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoriis illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis sportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράξο, διε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα οἶνον,
 εἶσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη
 θερμήγη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθῶν τάχα εἶσομαι ἐς περὶωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.*

- Ἐίλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ ·
 Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσιδεν ἔργον ἀεικές,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους · ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὅσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
 Πρὶν τινα κεκρυμμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον ·
 20 Ὡς ὁ γέρον ὠρμαινε, δαΐζομενος κατὰ θυμὸν
 Διχθᾶδι, ἧ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 Ἦε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαργάμενοι · λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής,
 Νυσοσόμενων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.
 Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Θῖν' ἐφ' ἄλός πολιῆς · τὰς γὰρ πρώτας πεδιλονδε
 Εἴρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', ἐνρὺς περ ἑὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν · στείνοντο δὲ λάοι ·
 35 Τῷ ἥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνείργαθον ἄκραι.
 Τῷ φ' οἷγ' ὀφείλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθροοί · ἄχυντο δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραῖός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κροῖων Ἀγαμέμνων ·
 Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπῶν πόλεμον φθισίηνορα δεῦρ' ἀφικάνεις ;
 Δίδω, μὴ δῆ μοι τελέση ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε · τὰ δῆ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ὡ πόποι, ἧ ἥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Γεργήνιος ἱππότη Νέστωρ ·
 Ἦ δῆ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆταιτο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταρήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 Ἀρόρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νωλεμεις· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα παρ σκοπιάζων,
 Ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρικόμενοι κλονέονται·
- 60 Ὡς ἐπιμιξέ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γὰρ πῶς βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀρόρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδθησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντας.
- 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Ἔπι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμήσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νυξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρωῆς· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
- 80 Οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγείν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγη κακόν, ἢ ἐάλωῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄτρείδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν, αἶθ' ὠφελлес ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
- 85 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσεῖμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀγαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἧς εἶνεκ' οἴζυόμεν κακὰ πολλά;
- 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σηηπτοῦχος τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοὶ
 Τρῶσοιδ', ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
- 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλαι, πολέμοιο συνεσταάτος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσελμούς ἄλαδ' ἐλκίμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γίνηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιθήσει. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχίσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἔλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπατιανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐπιπῆ
 105 Ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νῆας εὐσσεέλμους ἄλαδ' ἔλκμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἶη, ὅς τῆσδ' ἔγ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἡ νέος, ἧὲ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἶη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητα
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδεός, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ὡκεον δ' ἐν Πλευρωῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄργιος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότηα Οἰνεύς,
 Πατὴρ ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μῆϊνε· πατήρ δ' ἐμὸς Ἄργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὡς γὰρ που Ζεὺς ἠθέλει καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἐγγυε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φντῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἑτέον περ.
 Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὐ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊότητος,
 130 Ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρος περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφροστᾶσ', οὐδὲ μαχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οἳδ' ἀλασσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
 Ἄλλ' ὅ μιν ὧς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτίουσι·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Ἐνρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι· ἐκάστω
 Καρδίη, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσοθήρονος ὄφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος ἴδης
 Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βωῶπις πότνια Ἥρη,
 160 Ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 Εἴ πως ἱμείριται παραδραθεῖν φιλότῃ
 Ἥχρῳ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεῦν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαιεινάς.
 170 Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἱμερόεντος
 Ἀύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λιλ' ἔλαιῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 Ἐμπτῆς ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκει αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χάλτας
 Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαιεινούς,
 Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἱανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἐξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔργατα ἦκεν ἔυτρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγλινα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶων,
 185 Καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὣς·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 Ἀντάρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἡ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἶπω;
 Ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοιτessaμένη τόγε θυμῶ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 195 Αὔδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ὥτε σὺ πάντας
 Λαμναῖ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὀκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὐ τρέφον ἠδ' αἰτίταλλον,
 Διξάμενοι Ρεῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμι ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἥδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῶ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδέ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηρὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκόλησιν ἰαύεις.
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἔλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
 Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἔγκάτθεο κόλπω,
 220 Ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐῷ ἔγκάτθετο κόλπω.
 Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἴξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμπιοι,
 Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἥμαθίην ἐρατεινήν,

- Ζεύατ' ἐφ' ἰπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἴημον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
 Ἐνθ' Ἴπνω ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦν χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἴπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθει· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδεῶ χάριν ἤματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαινεῖν,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσεον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπιαχόης λιπαροῦς πόδας εἰλαπινάζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἴππος·
 Ἥρη, πρέσβα θεῶν, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενεταῶν
 245 Ρεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ἰκεανοῦ, ὅσπερ γενεαὶς πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουος ἄσσον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελύοι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπλυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρωῶν πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαιεν,
 Ριπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντεφ,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμητήριρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκοίμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἴπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;
 265 Ἢ φῆς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
 Ἄλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπνιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιδίην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα.]

- 370 Ἦς φάτο· χήρατο δ' Ἴππος, ἀμειβόμενος δὲ προσήδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσον ἄατον Στυγὸς ὕδαρ·
 Χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα κῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὡς· οἱ ἔνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἔδοντες·
- 375 Ἡ μὲν ἐμοὶ δῶσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Παισιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς Ἴποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
- 380 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσεν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστυ λιπόντες,
 Ἥερα ἔσσαμένω, ῥίμφα πρήσσετε κίλευθον.
 Ἴδην δ' ἐκέσθη πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν, ὃθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
 Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
- 385 Ἐνθ' Ἴππος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ιδέσθαι,
 εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ
 Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἴκανεν·
 Ἐνθ' ἦσ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
- 390 Ὀρνυδι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦν' ἐν ὄρεσιν
 Χαλιίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἦς δ' ἶδεν, ὡς μιν ἔρωε πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν,
- 395 Οἶον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
- 400 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἰμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νείκεα λύσω.
- 405 Ἦδη γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρεῇ πολυπίδακος Ἴδης
 Ἔστᾱς, οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὕγρην.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 410 Μῆπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῆ
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυφρόου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἦρη, κέως μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρηθῆναι·
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλομεν εὐνηθέντε.
- 315 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἰδάμασσεν·
 οὐδ' ὅπῳ ἤρασάμην Ἰειονίης ἀλόχοιο,
 Ἦ τέκε Πειρίθου, θεόφιν μῆστρω' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλιψύρου Ἀκρισιώνης,
- 320 Ἦ τέκε Περσηά, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 Ἦ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 Ἦ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γέλνατο παῖδα·
- 325 Ἦ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάσμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅπῳτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηῦδα πότνια Ἦρη·
- 330 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἰδῆς ἐν κορυφῆσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
- 335 Πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῆμα νεοίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
- 340 Ἐνθ' ἵομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἦρη, μήτε θεῶν τόγε δειδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 Ὀψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥλιός περ,
- 345 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορῶμασθαι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δια φύεν νεοδηλέα ποίην,
 Λωτόν θ' ἔρσηεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὅς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν.
- 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 Κυλῆν, χρυσεῖην· στυλῖναι δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατήρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 Ἦπνω καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἀκοιτιν.
 Βῆ δὲ θεῖν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἦπνος,
- 355 Ἀγγελίην ἔρβων γαιήοχοι Ἐννοσιγαίῳ.

- Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμνυε,
 Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὐδαι
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπα·
- 360 Ἥρῃ δ' ἐν φιλοτίητι παρήπαφεν εὐνηθήναι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην,
- 365 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εἴχεται, οὐνέκ' Ἀχιλλεύς
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτι λίην ποθ' ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἡμεῖς ὄτρυνώμεθ' ἀμνέμεν ἀλλήλοισιν.
- 370 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
 Ἐσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθρῃσιν κορύθῃσιν
 Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
- 375 Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δὲ κ' ἀνήρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
 Χείροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μελίζονι δῦτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθογοντο.
 Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἀμειβον.
 Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χεῖρα δὲ χεῖροσι δόσκειν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Εἵκελον ἀστεροπῆ· τοῖ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 Ἐν δαῖ λενγαλή, ἀλλὰ δεὸς ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
- 390 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἥτοι ὁ μὲν Τρῶεσσιν, ὁ δ' Ἀργεῖοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 395 Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,
 Οὐρρος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρειτο καιέμεν ὕλην·
 Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἦπίει, ὄστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὔσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Ἐγχεί, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἴ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ ῥα δύνω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθη,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
 Τῷ οἱ φυσάσθην τέρενα χροῦα. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεεινῶν.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Πάρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας,
 Στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγρόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυς
 415 Πρὸρῶξις, δεινὴ δὲ θεοῦ γίγνεται ὄδη
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰδηται,
 Ἐγγὺς ἔών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιο κεραυνός·
 Ὡς ἔπευ Ἐκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίησιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ δῖος Ἀγῆνωρ,
 Σαρπηθῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὐ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 Ἀσπίδας εὐκύνκλυος σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰεραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 Ὡκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴζον εὐρῶειος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καδ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεύαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφῆς αἴμ' ἀπέμεσσαν
 Αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἐτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτινον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
 Ἦροπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμον
 445 Ἦροπι βουκολίοντι παρ' ὄχθας Σατινίοεντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ἕσμινην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἤλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 Τῶν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὤμον δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πέσων ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηθῆσαι ἄκοντα,
 Ἄλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν οἴω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄιδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαιμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφροني θυμὸν ὄριεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μίλαιναν,
 Λικριφίς αἴζας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ ἀνχένος ἐν συνεοχμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε·
 Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, ῥίνες τε
 Οὔδει πληντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 Ἦ ῥ' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὔδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἄλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 Ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐόκει.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίων οὔτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὑφελκε ποδοῶν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θῆν οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἴζυς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ἤμεες.
 Φράζεσθ', ὡς ἡμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 Ἐγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποινη
 Διὸν αἴτιος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίτῃρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφαι· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γέενε' εὐξάμενοιο.
 Πηρὶλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωῆν
 Πηρλεόιο ἄνακτος· ὁ δ' οὐτασεν Ἴλιονῆα,
 490 Ἴϊόν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἐρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα καὶ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὡσε γλήνην· δόρου δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρα πετάσσας
 Ἄμφω. Πηρὶλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀύχίνα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κἀδείαν ἀνασχών,
 500 Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Εἰπέμεναι μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἤ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηοριδαιο
 Ἄνδρὶ φίλω ἐλθόντι γανύσεται, ὅπποτε κεν δῆ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὄπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγχι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἔννοσίγαιος.
 Αἴϊς ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ἰρτιον οὔτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἠγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Αἰρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἰπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 Δηϊώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλήν
 Ἔσαστ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 Πηλεστοὺς δ' Αἴϊς εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρη.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ο .

Jupiter experrectus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1 - 11). Itaque aspere increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis prædicat (12 - 77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78 - 142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello Æsistat (143 - 219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220 - 280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classeni excindendam (281 - 389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390 - 404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405 - 590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamoniis conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591 - 746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ à τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

*Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάρσους ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δῖμιν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δαίους, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰῶης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Ἀργείους· μετὰ δὲ σφί Ποσειδάωνα ἄνακτα.*

- Ἐκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδε κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὁ δ' ἀργαλέω ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἰμ' ἐμέων · ἐπεὶ σὺ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Λεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
 15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακοφύαφίης ἀλγεινῆς
 Πρῶτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἱμασσω.
 Ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀκμονας ἦκα δῦω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἀρρήκτον ; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὄν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
 Ἰὴν ὀλιγηπελέων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνιει
 25 Ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀφρῦγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ὄυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτῆς
 30 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ παλλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτῆς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων ·
 Ὀφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 Ὀρκος δεινότατός τε πῆλει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λέχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμόσαιμι ·
 Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημάλνει Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἴμεν, ἧ κεν δὴ σύ, Κελαινερῆς, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίξοις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Αἶψα μεταστράψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἐρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρην τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Πανυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δῶμαθ' ἰκίσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Ἄυτις δ' ἐμπνεύσῃσι μῆνος, λειάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἶ νῦν μιν τέλρουνσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἄυτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὄν ἑταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἐκτώρ
 Ἥλιου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηγῆς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ἄν' ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν' τοι ἔπειτα παλλίωξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἥλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλίας,
 Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι εἰλδωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ θεῖτις ἦψατο γούνων,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' αἶξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλῇν
 Γαῖαν ἐλθλουθῶς, φρεσὶ πευκαλίμησι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶην, ἢ ἐνθα· μενοινήσῃσι τε πολλά·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανῦια διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἢ δ' ἄλλου; μὲν ἔασε, θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα.
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀνυζομένη δὲ ἕοικας;
 Ἢ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκόιτης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μῆ μὲ, θεῦ θεμι, ταῦτα διείρεο· οἴσθα καὶ αὐτῆ,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηνής.

- 95 Ἄλλὰ σὺ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνι δαιτὸς ἕϊσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάνσεται· οὐδέ τι φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ὀχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἧ δ' ἐγέλασσαν
 Χέλλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρυσί κνανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηῦδα·
 Νῆπιιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονόοντες!
- 105 Ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσίμεν, ἄσπον ἰόντες,
 Ἡ ἔπει ἧδὲ βλή· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ', ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 Ἦδη γάρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηῆ γε πῆμα τετύχθαι·
 Τῶς γάρ οἱ ὄλωλε μάχη ἐνι, φίλιτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηγέσ', ὄλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠῦδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τῆσασθαι φόνον νῆος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῶ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κόνιησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσεται παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὄρωτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἶλετο καὶ σάκος ὤμων,
 Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 Χάλκεον· ἧ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἀρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἧλέ, διέφθορας; ἧ νύ τοι αὐτῶς
 Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἡ δὴ νῦν παρ Ζητὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἡ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἄψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀγνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
- 135 Αὐτίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λεῖπει, ὁ δ' ἡμέας εἷσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρφει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κίλομαι μαθέμεν χόλον υἱὸς ἔης.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφατ', ἧ καὶ ἔπειτα πεφῆσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεὴν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἄρηα.
 Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφειας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἔλθμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἔπην ἔλθητε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδυσθε,
 Ἐρδαιν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ ὡς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἦρη·
 150 Ἔζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶζαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρω ἄκρω
 Ἦμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστειφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἔλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο·
 155 Στήτην· οὐδὲ σφωῖν ἰδῶν ἐχολύσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπίεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκι ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάϊονι ἀνακτι
 Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἀνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διάν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μῆ μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἔων, ἐπιόντα ταλάσση
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδήνεμος ὦκέα Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πιτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
 Ψυχρῇ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαιο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὦκέα Ἴρις,
 Ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγέλην τινά τοι, Γαιήοχε κνανοχαῖτα,
 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διάν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἦπέλλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλιασθαι ἀνώγει

- Χείρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
- Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
- 190 Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζῳφον ἠφρόντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν·
 Γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
- 195 Καὶ κρατερός περ ἑὼν, μενέτω τρίτατῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὡς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἱ ἔθεν ὀφρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
- 200 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
 Ἦ τι μεταστρίψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἴσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἐπόνται.
- 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὅππότε ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
- 210 Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποεἶξω.
 [Ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἦρης Ἐρμείω τε καὶ Ἥφαιστοιο ἀνακτος,
- 215 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰστῶ τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·
 Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἠρωες Ἀχαιοί.
- 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἦδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Θίγεται εἰς ἅλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 235 Οἵπερ ἐνίρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἕοντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῶ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χείρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀπιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 240 Τὴν μάλ' ἐπισσείων, φοβεῖν ἤρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 245 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἱρῆκι ἑοικώς
 Ὡκεῖ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ἄκιστος πετεηνῶν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 250 Ἡμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν,
 Ἀμφὶ ἔ γινώσκων ἐτάρους· αἰτάρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
 Παύει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 255 Ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἢ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἴεις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 260 Χερμαδίῳ πρὸς στήθεος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἶδαο
 Ἡματι τῶδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἴϊον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄοσητῆρα Κρονίων
 265 Ἔξ' Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν ἠκέας ἵππους·
 270 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιῶν ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἤρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίλοιο κροαίων,
 275 Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρύχειος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑποῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται

- Ἦμοις αἰέσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι παποιθῶς,
 ῥίμφα ἰ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀτρύνων ἵππηας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν αὐδῆν.
 Οἱ δ' ὥστ' ἦ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖωται·
 Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρῦσαι, οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
 Εἰς ὄδον, αἴψα δὲ πῖντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφειν τε καὶ ἔγχρυσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἀριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἔσθλος δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἰ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὁππότε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἐξαυτῆς ἀνίστη, Κῆφρος ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρῆύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὠδε μενοιωνῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονείεσθαι·
 Αὐτοὶ δ' ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὡς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὄμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μίγην τ', ἀτάλαντον Ἄρηϊ
 Τυμίνην ἤρτυνον, ἀριστήας καλέσαντες,
 Ἐκτορ' καὶ Τρῳέεσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳές δὲ προὔτυπαν ἀολλῆες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὁμοίην νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούριον,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φόρημεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
 Ὄξει ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἴστοι
 Θρωσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῶ λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὀφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βίβει' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Λαταῶν ταχυπάλων
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσιν ἔθειξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μὲγ' οἴων
 Θῆρε δῦω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντι' ἔξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκτιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κύδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δὲ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
 Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἔξενάριξεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτίας,
 Γνωτὸν μητροῖης Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλέυς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Ἰῖος δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῆ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε Δίος Ἀγήνορ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νεῖατον ὤμον ὀπισθεν·
 Φεύγοντι ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὀφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρω καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῆ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τειχὸς ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάλιστα κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἑρυσάρματα ἵππους,
 355 Ἦχῃ θεσπευῆ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἔς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἠδ' εὐρεΐαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Πλεγεται, ὀππότε ἄνῆρ σθένεος πειρώμενος ἦσιν.
 360 Τῇ ᾗ οἴγε προχέοντο φαλαγγιδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅστ' ἐπεὶ σὺν ποιήσῃ ἀδύρματα νηπιέσῃν,
 Ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀδύρων·
 365 Ὡς ῥά σὺ, ἦιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὐζὺν
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μενοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' ἐνχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γεφρήριος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἶποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύργῳ
 Ἦ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πίονα μηρία καίων,
 Εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνήσαι, καὶ ἄμνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσι εἶα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπύροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀππότε ἐπέιγῃ
 Ἦσ ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῆ κατὰ τείχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πατρόκολος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τύφρ' οὐ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκίματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσυσμένους ἐνόησεν

- Τρωας, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγυτο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθάδε παρεμένεμεν· δὴ γὰρ μέγα νῆκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σέ μὲν θεράπων ποτιτεπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπείσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἔν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παριπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταῖρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῳᾶς ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παυροτέρους περ ἰόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῳᾶς Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλαιήσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρου νήϊον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι διήμονος, ὅς φά τε πάσης
 Εὐ εἰδῆ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰσατο κυδαλλμοιο.
 Τῷ δὲ μίης περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἄψ ἴσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
 Ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ σιτήθος βάλε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκίκετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῳᾶς καὶ Λυκίοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Μὴ δὴ πῶ χάξουσθε μάχης ἐν στείνει τῶδε·
 Ἀλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σαώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς φά παρ' αὐτῷ
 Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθείοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεὶ χαλκῷ,
 Ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἀπο πρύμνης χαμαΐδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐφθίγησε, κασίγνητον δὲ προσηΐδα·
 Τεῦκε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίμεν ἐν μεγάροισιν ·
 440 Τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρέστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρῳέεσιν ἐφίει.
 445 Καὶ ὃ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοῖδαο,
 Ἥνια χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἢ ἴσα πολὺ πλεῖστα κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμίων περ.
 Αὐχένη γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπευσεν ἰός·
 Πριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν ὄχρα κροτέοντες· ἀναξ δ' ἐνόησε τύχιστα,
 Πουλδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἰσχειν εἰσορόοντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἴστον ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῆ
 Αἴνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἰ μιν ἄριστεύοντα βαιῶν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ὃ' ἐφύλασσε
 Ἐκτορ, ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὃς οἱ εὖστροφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρόνonti· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβιαρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρόγησε, κασίγνητον δὲ προσηΐδα·
 Ὡ πόποι, ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέρόηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωῖον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἴστούς.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγήρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμων,
 475 Μάρναό τε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μῆ μὰν ἀσποῦδι γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὖσσελμοις· ἀλλὰ μνησάμεθα χάριμς.
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουρι, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- Ἐΐπτο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵεσαι, μάλα δ' ὤκα θείων Αἴαντι παρέστη.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 485 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 490 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμὲν ὅτιοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 Ἦδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δὲ κεν ὑμῶν
 495 Βλήμενος, ἧς τυπεῖα, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν' ἀλλ' ἄλογός τε σὸς καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 Ἠὲ σωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἡ ἔλπεσθ' ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβραδὸν ἵεσθαι ἦν πατρίδα γαίαν ἕκαστος·
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει·
 Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχεδὴ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἧς βιωῶναι,
 Ἡ δητὰ στρεῦεσθαι ἐν αἰνῇ δημοιότητι,
 Ὡδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμύθεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἠγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' ὼτον Κυλλήνιον ἐξενάρηξεν,
 Φυλείδεω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὃ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀτόλλων
 Εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὄγε Κροίσμου στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

- 535 Τοφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπεΐδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιᾶδης, εὖ εἰδῶτα Θούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θῶρηξ,
 540 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἄρηρῶτα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 Ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 545 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκῆρεος ἵπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόοντι,
 Ῥῆξ δ' ἄφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμαῖζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαεινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρηῖος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·
 Αἰχμῆ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα προηγῆς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν ἐεισάσθη χαλκῆρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 Συλῆσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλλποδας βοῦς
 Βόσκει ἐν Περωκῆτι, δηῖων ἀπονόσφιν ἰόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 Ἄφ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρωέεσσιν,
 Ναῖε, δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὄραάς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἄλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτι ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάργασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινῆν ἔλεειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπῶν ὃ μὲν ἤρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργείους δ' ὠτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ φίλοι, αἰέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατεράς ὑσμίνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενείαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρωᾶς ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὄτρυνε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀροῦθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ἥπο δὲ Τρῶες κεκάδοτο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἤκεν·
 Ἄλλ' Ἰκειάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βύλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ αἴξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 Θηρητῆρ' ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσω. ἀλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,
 Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοός περ ἑὼν πολεμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἰοικώς,
 Ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀλλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳάες τε καὶ Ἐκτωρ
 590 Ἠχῆ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῳές δὲ, λελουσίαν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 Ὁ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίρυτο, τοὺς δ' ὀροῦθυνεν.
 Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θεσπιδαιῆς πῦρ
 Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θετίδος δ' ἐξάλισιον ἀρῆν
 Παῖσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεύς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας οφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλιῶσιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρῳῶν, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνεται δ', ὡς ὅτ' Ἀρης ἐγχεσπάλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὖρσαι μαινῆται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἐκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μόνον ἰόντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ' ἤδη γὰρ οἱ ἐπαύρνε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.]
 615 Καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι σίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 Ἥ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίων.
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἦῤτε πέτρῃ
 Ἥλβατος, μεγάλη, πολίης ἀλός ἔγγυς εὐσοα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 Κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσεφεύγεται αὐτήν.
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὄμλλω.
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νῆϊ πέσῃσιν
 625 Λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἧ δέ τε πᾶσα
 Ἀχῆη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστῶ ἐμβρόμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθῶν,
 Αἰ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δέ τε τῆσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδῶς
 Θηρὶ μαχῆσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν.
 Ἦτοι ὁ μὲν πρῶτῃσι καὶ ὑστατῆσι βόισιν
 635 Αἶεν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὡς τοῖ' Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διῖ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφῆτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀνακτος
 640 Ἀγγελῆς οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ.
 Τοῦ γένει ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρῶτοισι Μυκηναίων ἐτίτυκτο.
 Ὅς ῥα τόθ' Ἐκτορι κύδος ὑπέριερον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγι πάλτο,
 Τῆν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεέ', ἔρκος ἀκόντων.
 Τῆ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτίος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θείων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἔγγυς ἑταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ ἑταίρων,
 Χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίησιν ἔμειναν
 Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνά στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δέος· ἀζηχῆς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γεργήσιος, οὐρος Ἀχαιῶν,
 660 Λισσιεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 ἡμῖν ὅτεω ζῶουσι, καὶ ᾧ κατεκτεθνήκασιν.
 665 τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουναίζομαι οὐ παρεόντων,
 ἔστάμεναι κρατερώς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὤσεν Ἀθήνη
 Θεσπέσιον· μάλα δὲ σφι φῶως γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 ἡμῖν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἐταίρους,
 ἡμῖν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἴδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῆσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 ἔστάμεν, ἐνθά περ ἄλλοι ἀφέστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὄγε νηῶν ἔκρι' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νώμα δὲ ξυστόν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμησιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅστι' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίλιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τὲ ἐθήσαντο
 Ἀνέρες ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρωσκῶν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκανε.
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶν Δαναοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίησιν ἀμυνόμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὀμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἄντιος αἰῶσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 695 Χυρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτὶς δὲ δριμύτια μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξασθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι.
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἦψατο πομποπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἔς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρωῆς τε
 Δίηον ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 Τόξων αἰκᾶς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἶγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήνεντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμᾶδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἄνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἐλεῖν, αἰ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρηῖνον ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια γηὸς εἴσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρωῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσητηῆρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τεῖχος ἄρειον, εἰ κ' ἀνδρασι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκία δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶων,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμεῖθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μείλιχίη πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἔκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὐτάσκει, δευεγμένος ἔγχρῃ μακρῷ·
 Δάδεκα δὲ προπάρουθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulissæ contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, lotum oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); praelium primo committit, apud naves mox cæca pavore fugientes supra vallum et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achilles currum prope ad naves agentis (783 - 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

^α Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἔϋσσέλμοιο μάχοντο,
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ.
^β Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρακῃς Δίος Ἀχιλλεύς,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δεδάκρυσαι, Πάτροκλεις; ἦ ὕτε κούρη
 Νηπιη, ἣθ' ἄμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνάγει,
 Εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἔσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρύνουσα δὲ μὴν ποτιδέρεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 Τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρνον εἴβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενόϊτιον, Ἄκτορος υἱόν,
- 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἦέ σὺγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ'· ἵνα εἶδομεν ἄμφο.
- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφησ, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Μὴ νειμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβλήκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης·
 Οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέρονται,
 Ἐλκε' ἀκείομενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη! τί φευ ἄλλος ὄν' ἰσεται ὀφλιγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
 Νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δὲ σε τίχτε θάλασσα,
- 35 Πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηγῆς.
 Εἰ δὲ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 Δὸς δὲ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρωῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρηῖοι υἱές Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλλῆγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἀνδρας αὐτῇ
- 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἢ γὰρ ἔμελλεν
 Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
- 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

- Ὅπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὅ,τε κράτει προβεβήκη·
 65 Αἶνον ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἕξελον υἱες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρασας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλατο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἄτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 70 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἄσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνησθὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτῆ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὁμοῖν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 65 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ἠηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκκλαῖαι, χείρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λείσσοιςι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκῶν, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαίνεται ἐγγεῖλη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ ποῦ Ἀτρείδew ὅπως ἔκλυον ἀνδθήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοῦς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπες ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θεῖω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐ τοι
 Δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἰηρης,
 Μῆ σὺγ' ἀνευθεν ἐμεῖο λιλαεσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μῆδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτητῇ,
 Τρωῆας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἠγεμονεύειν·
 Μῆτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 Ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκέργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φῶος ἐν νῆεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ τ' εἶν πεδίον κάτω δηριάσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
- 100 Ὄφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηρός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοὶ,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
- 105 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμνε,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰὼλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἄμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' αἴσθματι· κὰδ δὲ οἱ ἰδρῶς
- 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδὲ πη εἶχεν
 Ἄμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῶ ἐστήριχτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
- 115 Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πηλ' αὐτίως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γνώ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
- 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρων
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβalon ἀκάματον πῦρ
 Νηϊ θοῆ' τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῦμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
- 125 Μηρῶ πληζάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊοιο ἰωὴν!
 Μῆ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 Δύσσο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.
- 130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορυσσετο νῶροπι χαλκῷ.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
- 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο εἶφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· θεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- Εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλαμῆφιν ἀρήφει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Δίακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελήν, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' ἄυτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίε μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δέ καὶ ἄυτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους,
 Ἔάνθον καὶ Βαλλίον, τὸ ἅμα προιῆσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρτευία Ποδάρογῃ,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο.
 Ἐν δέ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἴει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλήκῃ,
 Οἷτ' ἔλαφον κερὰν μέγαν οὔρεσι δηρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δέ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοῖο Μυρμιδόνων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάκεος Δίακίδαο
 Ῥῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὅτρυνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἠγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Ῥίος Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο·
 175 Ὅν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 Ἀντάρ ἐπίκλησιν Βῶρω, Περιήρης υἱί,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτιχτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης

- ἤρασαν, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλεκάτου, κελαιδαινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβείς, παρελίξατο λάθρη
 86 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δὲ εἰς ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητῆν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστάκος Ἐλλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσθε, καὶ Ἑλλέου ἰδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχελκῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 90 Ἠγάγετο πρὸς δάματ', ἐπεὶ πέρε κυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλον,
 Ἀμφαγαπᾶζόμενος, ὡς εἰ θ' ἰὸν υἱὸν ἔοντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς· πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεῖ μάρανσθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἰππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμῆδων, Λαίρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν ἐν κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθίσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρῳέεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέτις, Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεῖς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταῖρους·
 205 Οἴκαδ' ἐπερ ἂν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ρά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπυε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳέεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθ' ἐν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνήρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίαις ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 215 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 Ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὴ ἀνέρε θωρήσσοιτο,
 Πάτροκλός τε καὶ Ἀντομήδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ δ' ἕμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτώνων,
 Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτε τῶ σπάνδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβῶν ἐκάθηρε θεῖον
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῆσιν·
- 230 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέρανον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδῶνης μεδίῳ δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοῖ
- 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἥ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἥδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐέλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
- 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρανον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
- 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἔγῳ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε διήται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοῶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
- 250 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ', ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἥτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
- 255 Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθῶν κλισίης, ἔτι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ἄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεσσι ἐοικότες ἐξεχέοντο
- 260 Εἰνοδιόις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὀδῶ ἐπι οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπιάχοι· ξυρὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἴτερ παρά τις τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 Κινήσῃ αἰκῶν, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
- 265 Πρόσσω πᾶ· πέτεται, καὶ ἀμύνει οἴσι τέκεσσι·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος,
 270 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, γνήσασθε δὲ θουρίδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νησί, καὶ ἀγχιμαχοὶ θεράποντες·
 Γνώ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῶεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπίομενοι πηρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηνιδμόν μὲν ἀπορῶσαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 Πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρὶν μὴ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παιόνας ἵπποκορουστᾶς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίησιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παιόνας· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἦκεν ἅπασιν,
 Ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεδεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἠμιδαῆς δ' ἄρα νῆς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλιastos ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινήση πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῶα γῆ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γὰρ πῶ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἄλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κερασθεΐσης ὑσμίνης,
 Ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μῆρον
 Ἐγχεῖ ὄξυόντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ προηγὴς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππεσ' ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα θόοντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἑσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεζάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῆ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὄξει δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντίλοχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτειο χολωθεῖς,
 Σίας πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης,
 Ἐφθη ὀρεζάμενος, πρὶν οὔτασαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ἦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' οὔτεον ἄχρῖς ἄραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσῶν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνης ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίεσ' ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει ἀνχένα κωπήντη.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμιάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλεσιν δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὐτίς ξιφείεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἰπποκόμου κόρυθος φάλλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρράισθη· ὁ δ' ὑπ' οὔτατος ἀνχένα θείνεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἰσὼ ἔδν ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχείς ποσὶ καρπαλλμοισιν,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλός.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιο· κέασσε δ' ἄρ' ὄστέα λευκά·
 Ἐκ δ' εἰνάχθη ὀδόντες· ἐνέπλησθη δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ θῖνας
 350 Πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίγνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἰφερέμενοι, αἰτ' ἐν ὄρεσσι

- Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 355 Αἷψα διαρπάζουσιν ἀνάλιδα θυμὸν ἔχουσας·
 Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκλεάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆη πολέμοιο,
 360 Ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ἄμους,
 Σκέπτει ὄιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἡ μὲν δὴ γλῆγωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμε, σάω δ' ἐρήφρας ἐταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,
 365 Αἰθέρος ἐκ διῆς, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ἀκύνποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὗς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγην· ὕψι δ' ἄελλα
 375 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφοῦρον προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
 Πηρηνέες ἕξ ὄχέων, δίφροι δ' ἀνεκνυβαλῖαζον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοὶ, οὗς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
 385 Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χεεὶ ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνη,
 Οἰ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρινῶσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτιμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι φέουσαι
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 395 Ἄφ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 Εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγῦ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίψων, πολέων δ' ἀπεινύντο ποιμήν·
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δουπήσεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἴστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνια ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, δια δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἦνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἕως· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακὰ κεφαλὴν· ἢ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεῖσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε,
 Ἴφεία τ' Εὐϊππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσύτερους πείλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὡς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 420 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θεοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δασιῶ,
 Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γόνινατ' ἔλυσεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ' ὡστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δὲ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἥ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πτόνι δήμῳ,
 Ἥ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ

- 440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσω,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξακαλύσαι;
 Ἐρῶ· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινεόμεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δὲ τοὶ ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 Αἶ κε ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῃ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τίτες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰῶν ἐνήσεις.
- 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενονιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον,
- 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἔταρχύουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
- 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὅς ῥ' ἦὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἀνακτος,
- 465 Τὸν βάλε νειαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηθῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτα δουρὶ φαεινῷ,
 Δευτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πηδάσον οὐτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθῶν.
 Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
- 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἦνια δὲ σφιν
 Σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἴξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
- 475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
- 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὲς ἦριπεν, ἢ ἀχερωῖς,

- Ἡὲ πίτυς βλωθρή, τίητι ὄσσοι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήεσσι, νήϊον αἶται·
 485 Ὡ· ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτω τανυσθεῖς,
 Βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοίωσης.
 Ἡῦτε ταύρον ἔπεφνε λίων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
 Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλω Λυκίων ἄγος ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μενείαινε, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταῖρον·
 Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χροῖ
 Αἰχητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολεμιστήν·
 Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι!
 495 Ἠρώτα μὲν ὄτρυνον Λυκίῳ ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πιάντη ἐλοιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάργου χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἄγωνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμούς φινὰς θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βάλων,
 Ἐκ χροῶς ἔλκε δόσση· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 505 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξίφρασ' αἰχμὴν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φρυσιόωντας,
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄφρατ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκω δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰσῆτι·
 Ὡρὶνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτι οὐ δύνατο προσκμῆναι.
 510 Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπέεξε βρυχίονα· τῆρε γὰρ αὐτὸν
 Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρῆν ἑτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβύλω Ἀπόλλωνι·
 Κλυῖθι, ἀναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίοσι δῆμα
 515 Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντος ἀκούεις
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὰ κῆθος ἰκάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δὲ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδὰ μοι αἶμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθει δὲ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 Ἐγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθῶν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς νιός· ὁ δ' οὐδ' ὦ παιδί ἀμύνει.
 Ἄλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσι,
 Κωίμησον δ' ὀδύνας, θὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισιν
 525 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,

Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο

Αἷμα μέλαν τέρσηγε, μένος δὲ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῳᾶς κλέ, μακρὰ βιβιάσθων,

535 Πουλυδάμανι ἔπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·

Βῆ δὲ μετ' Αἰνεΐαν τε καὶ Ἐκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἐκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἱ σέθεν εἴνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης

540 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· γὰρ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,

Ὅς Λυκίην εἴρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσιγθε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

545 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσοι ὄλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφρομεν ἔγχεισιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῳᾶς δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος

Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος

550 Ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἑὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βὰν δ' ἰθύς Δαναῶν λελημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

Ἐκτωρ, χῳόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Ἦρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

555 Αἶαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἴοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδών. ἀλλ' εὔμιν ἀεικισσαίμεθ' ἔλοντες,

560 Τεύχεά τ' ὠμοῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,

Τρῳᾶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

565 Σὺμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,

Λεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοῃν τάνυσε κρατερῆ ὑσμίνῃ,

Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλκώπας Ἀχαιοῦς.
 570 Ἐλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, διὸς Ἐπειγεύς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦρασεν
 Τοπρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξαορίζας,
 Ἐς Πηλῆν' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι πέμπον ἔπειθαι
 Ἦμιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυσ βάλε παιδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἥ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυνθι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππισεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένον ἐτάροιο.
 Ἰθύσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκε ἰοικῶς
 Ὠκῆϊ, ὅστι' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 Ὡς ἰθύς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκίλευθε,
 585 Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάροιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παιδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανῆς ῥιπὴ ταυαοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆν πειρωόμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δῆϊων ὑπο θυμοραϊστῶν·
 Τύσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπεῖ, ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγαθύμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σιτήθος μέσσην οὔτασε δουρὶ,
 Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοῦς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στᾶν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλῆες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξεκλίθοντο, μένος δ' ἰθύς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, Θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τέλετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔτατος· ὠκα δὲ θυμὸς
 Ὠχεῖ ὑπὸ μελίῳν, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρου χάλκεον ἦκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρου μακρὸν

Οὔδ' ἐπισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελαμίχθη
 Ἐγχεος ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.

[Δίχμη δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ἴσχει, ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κίν σε, καὶ ὄρχηστὴν περ ἄοντα,
 Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦνδα·

620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἴφθιμὸν περ ἄοντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τίτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὀξείῃ χαλκῶ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἴων καὶ χειρὶ πεποιθώς,

625 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπάλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐκένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἴων, ἀγορεύεις;

Ὡ πέπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν

Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.

630 Ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πλέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσόθεος φώς.

Τῶν δ', ὥστε δρῦτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν

Οὐρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοιή·

635 Ὡς τῶν ἄρ' οὐτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρουδαίης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποητῶν,
 Νυσσομένων ξίφασίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνῆρ Σαρπηδόνα δῖον

Ἐγγω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν

640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μῦται

Σταθμῶ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγείας κατὰ πέλλας,

Ὡρῆ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·

Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς

645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῶ,

Ἄλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰεὶν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῶ

Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηράζων,

Ἥ ἦδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·

Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόσι φακίμιος Ἐκτωρ

650 Χαλκῶ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,

Ἥ ἔτι καὶ πλοσόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.

Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,

Ὅφρ' ἦνς θεράπων Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος

Ἐξαυτίς Τρῶάς τε καὶ Ἐκτορα χαλκοκορυστήν

- 655 Ὡσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λυκίοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
- 660 Πάντες, ἐπεὶ βυσιλιῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνουσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὠμοῖν Σαρπηδόνοσ ἐντε ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
- 665 Δῶκε φέρειν ἐπιόροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάρηρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 670 Χρῆσόν τ' ἀμβροσίη, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσον·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπνῶ καὶ Θανάτῳ διδυμάσσιν, οἳ ῥά μιν ὠκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πλοῖν δῆμα.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
- 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκουστήσεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἶψας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 680 Χρῆσέν τ' ἀμβροσίη, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσεν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπνῶ καὶ Θανάτῳ διδυμάσσιν, οἳ ῥά μιν ὠκα
 Κάρθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πλοῖν δῆμα.
 Πατρόκλος δ' ἵπποισι καὶ Ἀυτομίδεσσι κελεύσας,
- 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάταιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἥπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλειο νίκην
- 690 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅσ οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάρξας,
 Πατρόκλεισ, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάγατόνδε κάλεσσαν·
 Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀυτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
- 695 Καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοχτο ἕκαστος.

- Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τρώϊον ἔλαν νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρό γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
 Ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστιφάλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαιεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπτα πτερόεντα προσηΐδα·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέφθαι Τρώων ἀγερωίων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίῃς γὰρ, ἧς μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἥλαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζῆν τε κρατερῶν τε,
 Αἰῶ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὅς Φρυγίῃ παῖσακε φῶης ἐπι Σαγαρῆοιο·
 720 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδὲ τί σε χρεῖ.
 Αἰθ', ὅσον ἦσων εἰμὲ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 Τῷ κε τύχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλε, ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἰ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δόη δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριξεν·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλε, ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῆ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάϊζετο πέτρον
 735 Μάρμαρον, ὀκρῖόνετα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 Οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθεν υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὄξει λαῖ.
 740 Διφοτέρως δ' ὀφρῦς σύνειλεν λίθος, οὐδὲ οἱ ἔαχεν

- Ὅστιόν· ὄφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἰοικώς,
 Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὅστιεα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ', Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 745 Ὡ πόποι, ἢ μάλ' ἑλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ῥεῖα κυβιστᾶ!
 Εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾶ.
 750 Ἥ ῥα καὶ ἐν Τρῳέεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἠρωῖ βεβήκει,
 Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμούς κεραῖζων
 Ἐβλήτο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὄλεσεν ἀλκή·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλοο μεμαῶς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλοο χαμαῖζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, θηρινθήτην,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δῦω μῆστωρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίλει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑμίνην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 Οὔρεος ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοϊόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δήρουν, οὐδ' ἕτεροι μνάοντ' ὀλοοῖο φόβοιδ.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξεα δοῦρ' ἐπεπήγεσ,
 Ἴοι τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαργαμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, ληλασμένος ἱπποσυνύων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, λίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελίαν ἠρωα ἔρυσσασ
 Τρῶων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρῳαὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόφρονσε, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 795 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνυετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 Ἢέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπιθε, πληξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 Χειρὶ καταπρηγῆ· στρεφεδίγηθεν δὲ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε πουσὶν ὑφ' ἵππων
 795 Ἀυλώπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἴπποκομον πῆληκα μαινευθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 Ῥυετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δῶκεν
 800 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμίοεσσα.
 Λυσέ δὲ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἴτη φρένας εἴλε, λύθειν δ' ὑπὸ φαιδίμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὀπιθεν δὲ μετάφρενον ὄξει δουρὶ
 Ὠμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνῆρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέκαστο
 Ἐγγεῖ θ' ἵππουσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἴκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρωτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὐτίς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλω,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἑόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων.
 Ἐκτιωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλήα μεγάθυμον
 Ἄψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὄξει χαλκῶ,
 820 Ἀγχιμόλον ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβήσατο χάρη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 825 Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δὲ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βλεφῶν·

- Ὡς πολέας πέφροντα Μεναιτίου ἄλκιμον υἷον
 Ἐκτωρ Πριάμιδης υχιδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπήυρα·
 Καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπτα πτερόεντα προσηίδα·
 830 Πάτροκλ', ἧ πον ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμῆν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμῶ ἀπούρας,
 Ἄξειν ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκίεσ ἔπποι
 Ποσσὲν ὄρωρέχεται πολεμίζων· ἔγχει δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μετὰπρίπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἡμῶ ἀναγκαῖον· σὲ δὲ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χροαίωμυαsen Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλει' ἴοντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλειε ἵπποκίλευθε,
 840 Νῆας ἔπι γλαφυρῆς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθειν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφησ, Πατρόκλειε ἵππευ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλη εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Αἰητοῦς ἔκτανεν υἷός,
 850 Ἄνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δὲ με τρίτος ἔξεναρζίζεις.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλασ σῆσιν·
 Οὐ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταῖη,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτουιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων πταμένη Αἰδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσα ἀδρωτῆτα καὶ ἦβην.
 Τῶν καὶ τεθνηῶτα προσηίδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλειε, τί νύ μοι μαντεύεται αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠνκόμοιο,
 Φθῆη ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείε ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρῳ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἴρυσε, λῆξ προσβῆας· τὸν δ' ὑπτιον ὠσ' ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἰετο γὰρ βαλίειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεσ ἵπποι
 Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1 - 60): Hector autem, Apollinis monitu, ab inse-
quendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus
Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quo-
que mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61 - 139).
Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox
Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac for-
tissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit;
simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum
(140 - 261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Mene-
laus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in
diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut
ad ludibrium trahant (262 - 425). Achillis equis, casum Pa-
trocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælium
reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426 - 483).
Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos
capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam
cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet
Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484 - 596).
Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius
trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et
acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597 - 701); idem-
que Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet,
comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702 -
761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρείος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροσι χαλκῷ.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,

ἢ Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδνῖα τόκοιο.

Ὡς περὶ Πατρόκλω βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.

Ἡρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς εὐμμελῆς ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πευόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδη Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λῆπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βύλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρεσθαι,
 Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιθεά θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
 20 Οὐτ' οὖν πορδύλιος τόσσον μένος, οὔτε λείοντος,
 Οὔτε σνὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμειάνει,
 Ὅσων Πάνθον υἱὲς εὐμμελῆλαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἰπερήνορος ἱπποδάμοιο
 25 Ἦς ἠβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστήν
 Ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἴσι κίοντα,
 Εὐφρηναὶ ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηΐδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἧ μάλα τίσεις
 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἄγορφεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπανμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τήν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῖῃ.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπειρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
 Οὐδ' ἔρῃξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δευτέρως ὤρνωτο χαλκῶ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπενξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἄφ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖή χειρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ·
 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ·

- Διματι οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοί θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 Οἶον δὲ τρέφει ἔγρος ἀνήρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 65 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσιν
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῶ·
 Ἐλθῶν δ' ἑξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 70 Ἀτρειδῆς Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἄλκι πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 75 Δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόγγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀτίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθευσιν ἐτόλμα
 Ἀτίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 80 Ἐνθα κε φεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 Ἀτρειδῆς, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἱ ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηῖ,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 85 ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ᾧδε θεεῖς, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τύφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρηῖος, Ἀτρειῶς υἱός,
 90 Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
 Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηγεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 95 Τὸν μὲν ἀπαινυμένον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρφει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπι χαλκῶ,
 Ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἴκελος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρειῶς ὄξυ βοήσας·
 100 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λήπω κάτα τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κέεται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἰθῆται.

- Εἰ δέ κεν Ἐκτορι μῦνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 Αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσω ἕνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξετο θυμός;
 Ὅπποι' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσησεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἐκτορι χωρήσαντι, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθολίμην,
 Ἄμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήλες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λέϊπε δὲ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 110 Ὅν ῥα κίνεσ τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δῖωνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, ἀέκων δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μευσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε Ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταίωνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεοπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤυδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προσφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ Ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήνρα,
 Ἐλχ', ἰν' ἀπ' ὠμοῖν κεφαλῆν τάμοι ὄξει χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δολίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' ἄψ ἔς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλά
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺν καλύψας,
 Ἔστηκει ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσασε καλύντων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἔσθῃκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
 140 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύζηλιον ἔοντα.
 Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 145 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἴλιῳ ἐγγεγάασιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεις μεθ' ὄμιλον,
 150 Σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηθὸν, ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,
 Ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλησ.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπέσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνεῖη,
 Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσαιμέθα Ἴλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Ἐλθοι τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσαιμέθα χάριμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηθόνος ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηΐων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰδυῖς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἔων ὑπέροπλον ζεῖπες!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ζεῖπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.
 175 Οὔτοι ἐγὼν ἐξόφιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ρηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἦε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
 Ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
- 185 Ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Δῆϊου ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐλίχανεν ἑταίρους
- 190 Ὡκα μάλ', οὐπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 Οἱ προτὶ ἄστρῳ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἄδωκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
- 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν
 Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγγῆρα.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θειλοιο,
- 200 Κινήσας ῥά κάρη, προτὶ ὃν μυσθῆσατο θυμόν·
 Ἄδειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δῆ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἄνδρὸς ἀριστιῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δῆ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
- 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
 Εἶλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κρατὸς ἐγγυαλίξω,
 Τῶν ποινῆν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῳσι νεύσε Κρονίων.
- 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥά μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
- 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
 Μῆσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μῆδοντά τε Θεραλλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἴππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 220 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθύν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως φύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
- 225 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρώχω καὶ ἐδωδῆ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν αἰέσω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
 Ἦε σωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὄαριστύς.
 Ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
- 230 Ἰρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἐξω ἐγώ· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βροίσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
- 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήυρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφέες, οὐκέτι νῶϊ
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοστιησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 Οὔτι τόσον νέκκος περιδειδία Πατρόκλαιο,
 Ὅς κε τάχα Τρώων κορῆι κύνας ἦδ' οἰωνούς,
 Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδειδία, μῆτι πάθῃσιν,
 Καὶ σῆ' ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
- 245 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστήας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἴδὲ μέδοντες,
 Οἴτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
- 250 Δήγμα πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοὶ ἐστὶ διασκοπιῶσθαι ἕκαστον
 Ἦγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδῃεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νεμσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὁ δὲ ἄκουσεν Οἴλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊότητα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλλῶ ἀνδρειφόντῃ.
- 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἠγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετιός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ φόνον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
- 265 Ἠϊόνες βροῶσιν, ἐρευγομένης ἀλὸς ἔσω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθουσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὄφρα, ζωὸς ἔων, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἑταίρους.
 Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλκωπας Ἀχαιούς·
 276 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέφθνυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι πέρ·
 Ἄλλὰ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσυσσθαι· μάλα γάρ σφεας ὣκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ εἵκελος ἀλκῆν
 Καπρῶν, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίως ἐκέδασεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσους·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρῆσθαι.
 Ἴητοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τέροντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
 Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνῆς διὰ χαλκοπαρῆου·
 296 Ἦρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγῆϊσ' ἔγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχειῇ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλειο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε προηῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβάλαικος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 306 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Σικλία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μίσσην· διὰ δ' ἀμπερές ἄκρη
 310 Αἰχμή χαλκίη παρὰ γέλατον ὤμον ἀνάσχευ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθῶφ περιβάντα, μίσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξ δὲ θῶρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 315 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κοίῃσι πεσών ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτορ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθῶόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεΐαν ὠτρυνε, δέμας Περίφρατι εἰοικώς,
 Κήρυκι Ἴππυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠνορήη τε,
 330 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βοῦλκεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἄλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάξροθον εἶναι.
 340 Τῷ ῥ' ἰθύς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἴγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔσθη.
 Οἱ δ' ἐλελιθθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 ἦδ' Ἰόν Ἀρισβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβῶλακος εἰληλούθει,
 Κῶ δὲ μετ' Ἀστροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖα μαχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ᾽ ἀπάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Πανυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνητο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἥελου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλλ' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χυλκῶ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶϊτε πεπύσθην,
 Ἄνιρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλιοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὄρωρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετε μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' οἱ τ' ἀνὴρ ταύροιο βοῶς μεγάλαιο βεσῆν
 390 Λαοῖσιν δῶη τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγῃ διασιάντες τανύουσι
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 308 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πατρόκλον τεθνηῖα Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάργναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
- 406 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρημφθέντα πύλησιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπίρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
- 410 Δῆ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ἄλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμῆς ἐγχερίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ἦδε δέ τις εἶπευκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ἦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεῆς ἀπονείσθαι
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 Εἰ τούτων Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδαμοῖσιν
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ἦς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδθήσασκεν·
 Ἦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖται πολέμοιο!
 Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ἔρρασκεν ἐταῖρου.
- 425 Ἦς οἱ μὲν μάργναντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδός
 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονήσιν πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Ἀντομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μᾶστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἠθέλετην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 436 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηῖος ἠὲ γυναικός·
 Ἦς μόνον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὔδε ἐνιακίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμά κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἠνίοχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μαιάνετο χαιτή,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἴζυράτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει
 Ἄλλ' οὐ μὲν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλλης, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἧδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Ἀυτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσελμούς ἀφίκωνται,
 455 Δῦν τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧδ'.
 Τῷ δ' ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοῦς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποισι αἴσωσιν, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπέκ Τρῳῶν ὄρουμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαίτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγγεῖ ἐφορμαῖσθαι, καὶ ἐπλοχεῖν ὠκείας ἵππους.
 Ὅψε δὲ δῆ μιν ἐτυῖρος ἀνῆρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὅπιθεν δίφροιο, καὶ Ἀυτομέδοντα προσήδα·
 Ἀυτόμεδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσι ἐθήκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
 Οἷον πρὸς Τρῳᾶς μάχαι πρώτῳ ἐν ὄμιλῳ
 Μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Ἀυτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Διαικίδαο.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀυτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἔων; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἦνλα σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ' Ἄλκιμέδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἦνία λάζετο χερσίν·
 Ἀντομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀντίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔοντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα ποδώκως Δίαχιδιου,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σῶ ἔθελεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον σιάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγχιῖσσο.
 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοέης εἰλυμένω ὤμους
 Αὔησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Ἀυτῶ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νῆπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι
 Ἀυτίς, ἀπ' Ἀντομέδοντος· ὁ δ' εὐζάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 Ἀντίκα δ' Ἄλκιμέδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἄλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεόντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγς
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἴω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοῆη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε νηλεές ἦμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρῶνδοντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ἴα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτιου κατ' ἀσπίδα πάντιος εἴσην·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
 520 Ὡς δ' οἱ ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραυλοῖο,
 Ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίπτησιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέσεν ὑπτίος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος.
 Πρόσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν.
 Οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη.
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὄμιλον, εταῖρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς.
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής.
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἤτορ,
 Κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηῦδα.
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχθος μεθέηκα, χερειονά περ καταπέφρων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὡς τίς τε λείων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῆ ὑσμίνῃ,
 Ἀργαλέῃ, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβῦσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναοὺς· δὴ γὰρ νόος εἰράπει' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπανσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κῆδει.
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσει' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείῃ καὶ ὄνειδος
 Ἔσσειται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανού πιστὸν εταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐκλήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελείων δ' ἀπερὺκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσσατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

- ὣς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἤρησατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκειν,
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τόλον μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἴξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον;
 590 Ἔσθλόν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος.
 ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλλυθὴν· γράψεν δὲ οἱ ὄστειον ἄχρις
 600 Αἰχμῆ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Αἴητον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔταυε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖόν Ἀλεκτρούνοος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Αἴητον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες. ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαιο,
 Δίφρῳ ἐφεσταίотος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- Τὸν δὲ πεισόντ' ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖαι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 365 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλοῦ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' ἀπάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβαμέν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 370 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δεύετο πορφυρέω· τοὶ δ' ἀγχιστινοὶ ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενείων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Παιυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μείμηντο γὰρ αἰεὶ
 375 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπι, ὅσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἥελιου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βίβρα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφειστιάτες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγ' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φάτε πεπύσθη,
 Ἄνιερ κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντα
 380 Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημεριοῖσι ἔριδος μέγα νέϊκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοῶς μεγάλοιο βεβίην
 390 Λαοῖσιν δῶή τανύειν, μεθύουσαν ἄλοιφῃ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγ'ε διασιάντες τανύουσιν
 Κυκλῶς, ἄφαρ δὲ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῃ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρά·
 Ὡς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 305 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδες Πατρόκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάραντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
- 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρῖμφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολλέθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπέυθ' εἶτο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Ἀἴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσπον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι φά οἱ πολὺ φίλιατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νῶλεμὲς ἐγχιμίπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεῆς ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέεσθαι.
- 420 Ὡς δὲ τις αὐ Τρώων μεγαθύμων ἀυδήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ἔρρασκεν ἐταίρου.
- 425 Ὡς οἱ μὲν μάραντο· σιδήρειος δ' ὄρμαγδὸς
 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέεσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Ἀυτομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ μάλιστα θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μειλίχοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρεῖῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἥθελέτην ἱέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἄνερος ἐστήκει τεθνηότος ἧε γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδε ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμά κατὰ βλεφάρων χαμάδις ἦε μυρομένοισιν,
 Ἡνίοχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μαιάνετο χαίτη,
 440 Ζευγλῆς ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρμμένω δ' ἄρα τῶγε ἰδὼν ἔλεησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθῆσατο θυμόν·
 Ἄ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῆ ἄνακτι
 Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἴζυρῶτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνελεῖ τε καὶ ἔρπει
 Ἄλλ' οὐ μὲν ὑμῖν γε καὶ ἄμμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῶ,
 Ὅσφρα καὶ Ἀυτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυρός· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦδ'.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδάσδε βαλόντε,
 Ῥίμῳ ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοῦς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποισι αἴσσων, ὡστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆρας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπέκ Τρωῶν ὄρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐζασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαίτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκείας ἵππους.
 Ὅψε δὲ δῆ μιν ἑταῖρος ἀνῆρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Ἀυτομέδοντα προσηΐδα·
 Ἀυτομέδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλᾶς;
 Οἷον πρὸς Τρωῶας μάχεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Ἀυτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀυτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γὰρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἔων; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἦλια σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄσφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶν ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·
 485 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴπτω τῷδ' ἐνόησα ποδώκως Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον σιάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγγίσαο.
 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοῆης εἰλυμένω ὤμους
 Αὔησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος Θεοειδῆς
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέροισι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτὰ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νῆπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι
 Αὐτίς, ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ' εὐζάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγγωγς
 Ἐκτορα Πριαμίδαην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλῆσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε νηλεῆς ἦμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρύνοντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ἴα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρητιοῦ κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῆϊος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραυλοῖο,
 Ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίψησιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέσεν ὑπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδρι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφρέσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἱ ῥ' ἦλθον καθ' ὄμιλον, ἑταῖρον κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομίος Θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦῤα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χειρείονά περ καταπέφρων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὡς τίς τε λίων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Ἀργαλήν, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβῦσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 Ἦῦτε πορφυρέην ἴριν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κῆδει·
 Ὡς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσῆῤα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείῃ καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἄλκῆσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερῦνοι ἐρωῆν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοισι παρεστιάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανῶν ἐξεμάσασατο θυμὸν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βλήν ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μνήης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκειν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακείν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοῖον μιν θάρσους πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δῆμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶψατα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλιτος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' εἶ ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰεραῖ
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσειανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἴδῃν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιβλήθην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις
 600 Αἰχμῇ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ, σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖόν Ἀλεκτρονόου μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάριμς·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλλπετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἔαγγ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες. ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαιο,
 Λιφρῷ ἐφεστατός· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- Δακρυόφι πλήσθεν, θαλερῇ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θεῖν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεψε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφεῖς, ἤθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλοῖσιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεῶν, εἴθαρ δὲ προσηύδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα Θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δῖω
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἔων Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρῶων ἐξ ἔνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν εἶπες, ἀγακτεῖς ὦ Μενελαε·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 Νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρῶσιν τε καὶ Ἐκτορι δῖω,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρος περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἔφι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰρόντας Ἀχαιοῦς.
 725 Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἰοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἴξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
 Ἐως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 Ὡς Τρῶες εἰὼς μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἴξας, περὶ νεκροῦ θηριάσθαι.
 735 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἄγριος, ἥντε πῦρ, τύ, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὅρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηχῆς ὄρουμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὡς θ' ἠμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἧς δόρυ μέγα νῆϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρωῖ σπυδόντεσσιν.
 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκῶς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθεισιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ.
 755 Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἧς κολοίων,
 Οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἐκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 Οὔλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἤερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς ἔων, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν εἰταίρους.
 Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοι πέρ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὺ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὠκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεϊῶνα.
 Ἰθύσεν δὲ διὰ προμάχων, συτ' εἴκελος ἀλκῆν
 Καπρῶν, ὅστι' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίως ἐκέδασεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν ποτί σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἴπτοι τὸν Λήθαιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην,
 290 Δησιόμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 Πληξ' αὐτουσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῆον·
 295 Ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγεῖσ' ἔγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνιδραμεν ἐξ ωτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πῖσε πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριββαίλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμον Ἰφίτου υἱάν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσση· διὰ δ' ἀμπερές ἄκρη
 310 Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ γέλατον ὤμον ἀνίσχεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἷόν,
 Ἴπποθῶφ περιβάντα, μέσση κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 315 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 Χοίρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθῶόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεΐαν ὠτρυνε, δέμας Περίφρατι εἰοικώς,
 Κήρυκι Ἠπυτιδίη, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήη τε,
 330 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἄλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστορα, μάχης ἐπιτάφροθον εἶναι.
 340 Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἴγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελιχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 Ἴδον Ἀρισβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Κῶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μαχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλω, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' ἀπάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλῶ νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δεύετο πορφυρέω· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρῳῶν καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Πανρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡἶρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῳῆες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνήλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἥελου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνατο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡἶρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶϊτε πεπύσθην,
 Ἄνιρες κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντα
 380 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νέικος ὄρωρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνῆρ ταύροιο βοῶς μέγ' αἰο βεβίην
 390 Λαοῖσιν δῶη τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφήν·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφή,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάννυται δὲ τε πᾶσα διαπρᾶ·
 Ὡς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 305 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὄρωρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνυε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἡματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδε Πατρόκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάραντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρημφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοσήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολλέθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἡ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Δῆ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλιτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμέες ἐγχερίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέεσθαι.
- 420 Ὡς δὲ τις αὐ Τρώων μεγαθύμων ἀνδρίασασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐταῖρον.
- 425 Ὡς οἱ μὲν μάραντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδὸς
 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἕοντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 Ἡ μὰν Ἀυτομέδων, Διῶρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαλετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρεῖη·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἠθελέτην ἵναί, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικίος·
 Ὡς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδέ ἐνισκίψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἥνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιλῶνται χαιτή,
 440 Ζεύγλης ξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένω δ' ἄρα τῶγε ἰδὼν ἔλιπαι Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Ἰηλῆϊ ἄνακτι
 Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἴζυρῶτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει
 Ἄλλ' οὐ μὲν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἔασσω.
 450 Ἥ οὐχ ἄλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ ἄυτομέδοντα σαώσῃτον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὔσσελμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐπέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῶ δ', ἀπὸ χαιτάων κοιλὴν οὐδᾶσδε βιλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἄυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 460 Ἴππους αἴσσων, ὡστ' αἰγυπῖος μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπέκ Τρῶων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐζασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἤρει φῶτας, ὅτε στεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεὶ ἐφορμάσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκείας ἵππους.
 Ὅπῃ δὲ δῆ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ ἄυτομέδοντα προσηύδα·
 ἄυτομέδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
 470 Ἐν στήθεσσι ἐθήκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχαι πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Ἄυτός ἔχων ὁμοῖσιν ἀγάλλεται Διαικίδαο.
 Τὸν δ' αὐτ' ἄυτομέδων προσέφη, Διῶφρος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς εἶν; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει·
 Ἄλλα σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἦν' ἰα σιγαλόεντα
 480 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ' ἄλκιμέδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἠνία λάξετο χερσίν·
 Ἄυτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀυτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα ποδάκκος Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλλοίμην αἶρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον σιάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο.
 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοέης ἐλυμένω ἄμους
 Αὔησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος Θεοειδῆς
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρωι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὐτίς, ἀπ' Ἄυτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 Ἀυτίκα δ' Ἄλκιμέδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἄλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνελοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγς
 Ἐκτορα Πριαμίδαην μένεος σχήσεσθαι οἴω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε σίτχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι σίτχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε νηλεῖς ἡμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλεν Ἀρητίωι κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νευαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἂν οἷζὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήτιος ἀνήρ,
 Κόφας ἐξόπιθεν κεράων βοῶς ἀγραυλοιο,
 Ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίπῃσιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέαεν ὑπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυλοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκρυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρηθητήρ,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὄμιλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτῆς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομίος Θεοειδῆς.
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαίγμενον ἦτορ,
 Κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τευχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθήηκα, χειριονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
 Αἱματόεις, ὡς τίς τε λίων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμίνη,
 Ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβάσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπει αὐτοῦ.
 Ἦύτε πορφυρέην ἱριν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσειτ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρεῖα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσειται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἔλκῃσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελείων δ' ἀπερῦκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοισι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανῶν ἐξεμάσασατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀποληγεῖ
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βλεψῆν ὄμοιοι καὶ ἐν γούνασιν ἔθικεν,
 570 Καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκειν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομείοι,
 Ἰσχανάα δακύνειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαιίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δῆμου, ἐπεὶ οἱ εἰταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστῆς·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος εἰταῖρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλλγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' εἶ ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τοπάρος περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν εἰταῖρον,
 590 Ἔσθλόν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὄμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιπλήδην· γράψεν δὲ οἱ ὄστειον ἄχρις
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ, σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖον Ἀλεκτρύονος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάριμς·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλλπετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρηθήντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μᾶζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἔαγγ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαιο,
 Λίφρῳ ἐφεσταίотος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάανά θ' ἠνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπειτ' αὐτῷ —
Πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπῶν νέας ἀμφιελίσσας
Ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Ἐὶ μὴ Κοίρανος ὤκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·*
- 615 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο —
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ἦσε δόρου πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μείσσην.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεςσι φίλησιν
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενεῖα προσηύδα·
Μάστιε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ἦς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτριχῆας ἵππους*
- 625 *Νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπυσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ἦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γνοίη, οἵ Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βελεῖ ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἦ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἦμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια λίπτει ἔραζε.
Ἦλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἦμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἱ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινησιν πεσεῖσθαι.*
- 640 *Ἐῖη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλει τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὄτομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.
Ἦλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἦερί γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἠέρος νῆας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι·
Ἦν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν οὕτως!
Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·*
- 650 *Ἦἑλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἰδηαί*

- Ζοῖὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὡς τίς τε λίων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οὔτε μιν οὐκ εἴωσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλέσθαι,
 660 Πάννυχοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθῦει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσουσι θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῶ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦἰε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μῆ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τε φασιν
 675 Ὄξυτάτον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑψόθ' ἑόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πταίξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῶ
 Ἔσσυτο, καὶ τὲ μιν οἴκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιρινῶ
 680 Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 Εἶ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Δυγρῆς ἀγγελίης, ἧ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορώοντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθῆ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σὺ γ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σώωσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέτυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τῶ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερῇ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεψε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφεῖς, ἤθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλοῖσιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεῶν, εἶδαρ δὲ προσηύδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα Θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δῖω.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρῳέεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρῳῶν ἐξ ἔνοπης θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμέλβει ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακτεῖς ὦ Μενελαε·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὠκα,
 Νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρῳῶν τε καὶ Ἐκτορι δῖω,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρως περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἐπι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔλαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρῳαῖκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἰοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἰζῶσι πρὸ κούρων θρηητήρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 Ὡς Τρῳῆες εἰὼς μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρῶς, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἰζας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἄγριος, ἦντε πῦρ, τί, τί' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὅρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὡς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἧς δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσι.
 Ὡς οἴγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντι ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχανέει ὕδαρ
 Τλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκῶς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίοιενδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγκισιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 755 Τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἧς κολοίων,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia querant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum desent, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitâsset, eadem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἤλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπαροῖθε νεῶν ὀρθοκραιρῶων,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελείωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶν,
 Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἠέλοιο.
 Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπώσαμένον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἕμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
 ὦ μοι, Πηλεὸς υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσειαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κακὴν κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κόνιῃσι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 Κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ' ἄς Ἀχιλεὺς λήισσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκχήμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀτίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χείρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστεινε κυδάλμιον κῆρ·
 Δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτιμήξειε σιδήρω·
- 35 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλίη τε βοώπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀχταίη καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλυτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὐ πᾶσαι

- Εἶδες ἄκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἔνι κήδεα θυμῶ.
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 65 Ἦτι ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἐξοχὸν ἠρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 60 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος Ἥελιοιο,
 Ἀχρυταί, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἴμ', ὄφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 Ὅτι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Λακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφισι κῆμα θαλάσσης
 Ῥήγγυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχύν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 70 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὄξν δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεύθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι
 75 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρόν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 80 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταῖρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὐνή.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὐθι μετ' ἀθανάτης ἀλήθιοι
 Ναιεῖν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρὶον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 90 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἐκτωρ
 Πρῶτος ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλιοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίση.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεῖς, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 Ὡκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἷ' ἀγορφεύεις·

Ἀντίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότιμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἀντίκα τεθναλήν, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἑταίρω
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης

107 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίῳ·

Ἄλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

108 Τῷος ἑῶν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,

Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολίφρονά περ χαλεπῆναι·

Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἦντε καπνός·

Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀναγκῆ.

Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κίχλω,

115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ

Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδέ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,

Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·

Ἄλλὰ ἔ μοιρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρης·

120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,

Κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,

Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,

Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ πυρεϊάων ἀπαλάων

Δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.

Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·

Ναὶ δὴ ταυτὰ γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,

Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·

126 Ἄλλὰ τοὶ ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ

Ἀυτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔ φημι

Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῶ.

Ἄλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσειο μῶλον Ἄρης,

128 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσῃαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.

Ἡῶθεν γὰρ νεύμαι, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,

Τείχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἰφαιρίστοιο ἀνακτος·

Ὡς ἄρα φωνήσασα πύλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλῃσι κασιγνήτησι μετηΐδα·
- 140 Ἴφιδες μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσασθαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 ἔλμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἵ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἰῆϊ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανώοντα.
- 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνεῖκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαληῖῳ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
- 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐνκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο τέκνον, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
- 155 Τρῆς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαῖς, μέγα δὲ Τρῳέσσιον ὀμόκλα·
 Τρῆς δὲ δὴ Αἴαντες, Θουῆριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν,
 Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλλὰ πεποιθώς,
 Ἄλλοι' ἐπαίξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
- 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἴθωνα δύνανται
 Ποιμένες ἄγρῶνλοι μέγα πεινάοντα διεσθαι·
 Ὡς ἴα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῦναι Αἴαντε κορυθαῖ
 Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 Καὶ νῦν κεν εἴρουσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 170 Ὅρσο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνῆ
 ἔσθηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
- 175 Τρῳῆς ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλῆν δὲ ἐ θυμὸς ἀνάγει
 Πῆξαι ἀνὰ σχολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκίεσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
- 180 Σοὶ λῳίβη, αἶ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμίβειτ' ἔπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Ἦσθ' ἔμε προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μάλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσασθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσιν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαίστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλον δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἰαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊῶν περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἰδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρῶεσσι φάνηθι,
 Αἰ' κέ σ' ὑποδδίσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 200 Τρῶες, ἂ' ἀπνεύσοισι δ' Ἀρηῖοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὦμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δια θεῶων
 Χρῦσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖτε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δηῖοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρηῖ
 210 Ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγίθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἰ' κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοῦς
 Μίσωγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στὰς ἦυσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέγγεται· ἀτὰρ Τρῶεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔλαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστίων·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἔπτοι
 Ἄψ ὄχεα τρόπιον· ὄσσαντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 225 Ἐνὸχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
- 230 Ἐνθα δὲ καὶ τοῖ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κἀθθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδώκης εἶπει Ἀχιλλεύς,
- 235 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶziδε πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῷ.
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτίς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμπεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοᾶς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ διὸι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὐτ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους·
- 245 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρυποιο μεδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένηται, οὐδέ τις ἔτι
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορευεῖν,
- 250 Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνέκα·
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κίλομαι γὰρ ἔγωγε
- 255 Ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνεν Ἥῳ δῖαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἶμεν.
 Ὅσφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιει δῖω,
 Τόσφρα δὲ ῥήτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελλίσσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 Μίμνεν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἄρης δατέονται,
- 265 Ἄλλα περὶ πτόλιος τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπασσε ποδώκεα Πηλεΐωνα

- Ἀμφροσίη· εἰ δ' ἄμμα κινήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
 Ἀύριον ὄρμηθεις σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κα φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μὲν ἀπ' οὐρατος ὧδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσαι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένοσ ἐξομεν· ἄστν δὲ πύργοι.
 275 Ἐψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακροαί, εὐξεστοί, ἐξευγμέναι εἰρυσσανται.
 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στησόμαθ' ἄμ πύργων· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησω
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἀφ' ἄλλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄση ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
 Εἶσω δ' οὐ μιν θυμὸσ ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπίρασι, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολοσ Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃσ κέλεισ κατὰ ἄστν ἀλήμεναι αὐτίσ ἰόντασ.
 Ἡ οὐπω κεκόρησθε ἐέλμενοι ἐνδοθι πύργων·
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπεσ ἀνθρωποι
 Πάντεσ μυθήσκηνοτο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 Κτήματα περναμέν' ἴκει, ἐπεὶ μέγασ ὠδύσατο Ζεὺσ.
 Νῦν δ' ὅτε περ μοι ἔδωκε Κρόου παῖσ ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδοσ ἀρέσθ' ἐπὶ νησί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺσ,
 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαίν' ἐνὶ δῆμω.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπέισεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡσ ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντεσ.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆσ μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκατοσ·
 300 Τρώων δ' ὄσ κτεάτεσσιν ὑπερφιάλωσ ἀνιάζει,
 Συλλέξασ, λαοῖσι δότω καταδημοβορηῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοὺσ.
 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντεσ,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἔτιόν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη διοσ Ἀχιλλεύσ,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέοσ, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρησι μέγα κράτοσ, ἥ κε φεροίμην.
 ἄννοσ Ἐνυάλιοσ, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡσ Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρωῖεσ κελάδησαν,

- Κρύψαι, χαλὸν ἴοντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ Ἀποφρόου Ὠκεανοῖο.
- 400 Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπίας θ' ἕλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέειν ἀσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 Ἦδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
- 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
 Ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλᾳ χρεῶ
 Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήια καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
- 410 Ἡ, καὶ ἅπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κῆμαι ῥώοντο ἀρφαίαι.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Λάονακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Σπύγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
- 415 Ἀνχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 Δυ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 Χρῦσαι, ζωῆσι νεήρισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν ῥόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
- 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἅπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἰ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίηνυον· αὐτὰρ ὁ ἔρῳων,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνον ἴξε φαεινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
- 425 Αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτε θαμίξεις.
 Αὐδα ὅτι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
- 430 Τοσσαῖδ' ἐνὶ φρεσίν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλῶν ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ βάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραϊ λυγρῷ
- 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροισι ἀρημέρος. ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τῖόν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἁλώης,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.
 Ὅφρα δὲ μοι ζῶει καὶ ὄφρα φίλος Πηλείοιο,
 Ἄχνηται, οὐδὲ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἥτιοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
 ἔϊων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναινετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ φέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τυῖνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
 Τεῖ ἔμψ' ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφρηγίοις ἀραρυίας,
 460 Καὶ θύρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτε
 Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανειῖσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 Ὅπως Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτιροῖα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστῆρα κρατερῆν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράργην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοτε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινῆν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκειος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαιδάλα πολλὰ ἰδνῆσι πραπίδεσσιν.

- Ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαι,
 Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσας,
 485 Ἐν δὲ τὰ τέλεια πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἑστεφάνωται,
 Πηληϊάδας θ' Ἰάδαο τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκιον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
 Ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δῦω πόλῃσε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλάς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίνας τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἥγιεον ἀνὰ ἄστῃ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 495 Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοῆν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰσταμέναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
 Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δῆμῳ πιφανύσκων· ὁ δ' ἀναινέτο μηδὲν ἐλεῖσθαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορίῳ πείραρ ἐλεῖσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήτυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Εἴατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 505 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἤμισον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῦω χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνητατα εἶποι.
 Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δῦω στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἥε διαπραθῆειν, ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει·
 Οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νῆπια τέκνα
 515 Ῥύατ', ἐφροσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἔσαν ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χρυσεῖω, χρυσεῖα δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἄμφις ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολλίζονες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἕζοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῦω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 525 Οἱ δὲ τάχα προγέγοντο, δῦω δ' ἄμ' ἔποντο τομῆες,

Τερπόμενοι σάφριγι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.

Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὅσα δ' ἔπιπτα

Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλά.

Ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας.

530 Οἱ δ' ὡς οὖν ἐτύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίη,

Εἰράων προπαροῖθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἔπιπται

Βάντες ἀρσιποδῶν μετεκίαθον, αἴψα δ' ἴκορτο.

Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,

Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεϊν ἐγχείησιν.

535 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κήφ,

Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,

Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·

Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.

Ὀμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,

540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρνον κατατεθνηῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νεὸν μαλακὴν, πείρασαν ἄρουραν,

Εὐρέϊαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτήρες ἐν αὐτῇ

Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,

545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεῖος οἴνου

Δόσκειν ἀνήρ' ἐπιών· τοῖ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,

Ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰέεσθαι.

Ἡ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,

Χρυσεῖη περ' εἴουσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τίτυκτο.

550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι

Ἦμων, ὄξειλας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.

Τρεῖς δ' ἄφ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν

555 Παιῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,

Ἀσπερχές πεφεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ

Σκῆπτρον ἔχων ἐσθήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆφ.

Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.

Βοῦν δ' ἰαρεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,

560 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρέθουσαν ἀλωήν,

Καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·

Ἐσθήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.

Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπστον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν

565 Κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,

Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγῶμεν ἀλωήν.

Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,

Πλεκτοῖς ἐν ταλαίροισι φέρον μελιθεῖα καρπόν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φέριγγι λιγέη
 570 Ἰμερόεν κιθάριζε· λλον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 Δεπταλέη φωνῇ· τοὺ δὲ ῥήσσοιτες ἀμαρτῆ
 Μολπῆ τ' ἰνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαιο κασσιτέρου τε·
 575 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
 Πὰρ ποταμὸν κελάθοντα, παρὰ ῥαδαῶν δονακῆα.
 Χρῦσειοι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχόωντο βόεσσι,
 Τίσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
 580 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλάθον ἢ δ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρῆξάντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἔγγυς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἄλσοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφείας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 Τῷ ἔκελον, οἴον ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείη
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦἴθει καὶ παρθένου ἀλφεισίβιοι
 Ἰρχευντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσελας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοιισι πόδεσσι
 600 Ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραμεὺς πειρησεται, αἶ κε θέησιν·
 Ἄλλοτε δ' αὐθρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμερόεντα χορὸν περιῖσταθ' ὄμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αοιδός,
 605 Φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' εἴθιει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεύξε' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλίην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
 Τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Ἄτάρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 616 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάρουθεν αἰείρας.
 Ἢ δ' ἔφηξ' ὡς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
 Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἐφαιστοιο φέρουσα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1-39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40-73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulysæem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74-153). Tandem denique cedit Ulyssi, exspectandum esse monenti, dum copiâ pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseïdem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154-275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276-339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fati suis, prodigus vitæ in aciem educit (340-424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- Ἦὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ἰκεανοῖο φροῶν
 Ἰφρονθ', ἐν ἀθανάτοισι φῶς φίροι ἦδ' ἐ βροτοῖσιν.
 Ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Ἐὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον νῖον,
 5 Κλαίοντα λιγύως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἦ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεῶων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τύνη δ' Ἐφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρῶσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 15 Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔφρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὣς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάνθην·
 Τέρπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαυά δῶφα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρτετο, δαίδαλα λεύσσαν,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἱ ἐπιεικῆς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτῶν ἄνδρα τελείσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενοιτιάου ἄλκιμον νῖον
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χροά πάντα σαπήη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόαυξα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μυῖας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσι.
 Ἴνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῶδ' ἔσται χροῖς ἔμπεδος, ἣ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἄλκην.
 ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσῆς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτὶ ἄμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ φινῶν, ἵνα οἱ χροῖς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρως γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἱ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, αἰτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βᾶτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μινεπτέλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεὶ ἐραιδομένῳ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρὶ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλισθῆσαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἴσθου·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 Οἴσουσ' ἄφρα ἰθθαί, ὃ τοι μενοεικέα δῶσω.
- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
 Ἦτι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
 Δίψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἔοντας,
 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰθθαί,
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μάχεσθω.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νείας Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ θυῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηνοσ σίτοιο θυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κυχάνει
 Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορροσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 Θαρσαλίον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδὲ τι γυῖα
- 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθὶ
 Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσίστω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [Ἦ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρροσάσθω
- 180 Πιερῆ, ἵνα μήτι δίκης ἐπίδενὲς ἔχρησθα.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλω
 Ἔσσειαι· σὺ μὲν γὰρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρῆσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῳ γὰρ πάντα δῖϊκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῶ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἧδὲ κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσας Ἀχιλλῆϊ
- 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δῶσειν, ἀγέβην τε γυναίκας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὠκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμυσάτω, ταμίειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἑμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαῖγμένοι, οὓς ἰδάμασσεω
 Ἐκτῶρ Πηριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἦμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἐγὼ γε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λάβῃν.
 Πρὶν δ' οὐπὼς ἂν ἑμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οἰδὲ βρωῖσις, ἐταῖρον τεθνηῶτας,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὄξει χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρᾶθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Ἦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νῆματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἑμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦςτε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουεν·
 Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὐπὼς ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς·
 Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἄλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάτρησιν,
 Νηλεΐα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας ·
- 230 Ὅσοοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 Μεινῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμῆς αἰεὶ,
 Ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντῶν ποτιδέγμενος ἰσχυραάσθω.
- 235 Ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὃς κε λήπεται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων · ἀλλ' ἀθροοὶ ὄρηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 Ἢ, καὶ Νέστορος θῆας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεΐδην τε Μίγητα Θόαντιά τε Μηριόνην τε,
- 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον ·
 Ἐπτά μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους ·
- 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπτ', ἀτὰρ ὄγδοατην, Βρισηΐδα καλλιπάρηρον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἥρῃ, ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν ·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 250 Ἰστατο · Ταλθύβιος δὲ, θεῶν ἐναλίγκιος ἀνδρῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἕξθεος μέγα κουλεῖον αἰὲν ἄωροτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 255 Εὐχέτο · τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἶθ' ὑπὸ γαῖαν
- 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση ·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρμένος, οὔτε τευ ἄλλου ·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαυτος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
- 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλλήθεται ὁμόσσας ·
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ἔψω ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστάς Ἀργεῖοισι φιλοπτολέμοισι μετῆδα ·
- 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτις ἀνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρείδης ὤριε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρη
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἄεκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ θεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρῆν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 Βῆν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείλοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσοῦν Ἀφροδίτη,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαιγμένον ὄξει χαλκῶ,
 Ἀμφ' αὐτῷ γυμῆν, λίγ' ἐκάκνε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλῆν δειρῆν ἰδὲ κυλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκῦῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰούσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαιγμένον ὄξει χαλκῶ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μῖα γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Ἐκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείλοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείλοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαλσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφρασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνέϊτο στεναχίζων·
 305 Λισσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιτείδεθ' ἐταίρων,
 Μῆ με πρὶν αἰτοιο κεύεστε μηδὲ ποτήτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Διοῦ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἵματοεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνευείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴη ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔδηκας
 Αἶψα καὶ ὄτραλέως, ὅποτε σπερχόλατ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρθη·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κῆσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἔδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χῆτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
 325 Εἶνεκα θιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἴπὲ τὸν ὃς Σκύρω μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός·
 [Ἐῖ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Ἴπρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 Οἶον ἐμὲ φθίσσασθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβοτόιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νῆϊ μελαινῇ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δειξείας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἰδῆ γὰρ Πηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆράτ τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, οἷ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσδε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴη νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς·
 Κεῖνος ὄγς προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἴσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Σταῖξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανυῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἴη δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσαντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Σταῖξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτα·
 355 Αὐτῇ δὲ πρὸς πατρὸς ἐριαθενέος πυκινὸν δῶ
 Ἰλχετο. τοὶ δ' ἀπύνευθε νεῶν ἐχέοντο θούων.

Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτιέονται,
Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέου·

Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώωσαι,

360 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαί,
Θώρηκές τε κραταιογύαλοι καὶ μέλινα δοῦρα.
Δῖγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθη, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
Δυν' ἄχος ἀτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
Δύσσετο δᾶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἕφαιστος κάμε τεύχων.]

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν

370 Καλῆς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυῖας·

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν.

Ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βιάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σίκκος μέγα τε στιβαρόν τε
ἔκλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γέενε, ἥντε μῆνης.

375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη
Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·

Ὡς ἂπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν

380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
Κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἥ δ', ἀστήρ ὡς, ἀπέλαμπεν
Ἕππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
Χρῦσαι, ἃς Ἕφαιστος ἔει λόφον ἄμφι θαμειάς.

Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,

385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσαι ἔγχος,

Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύναται ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,

390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

Ἕππους δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες

Ζενύγνου· ἀμφὶ δὲ καλά λέπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινοῖς
Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠρία τεῖναν ὀπίσσω

395 Κολητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φρεινῆν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
Ἀυτομέδων· ὅπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὡςτ' ἠλέκτωρ Ἕπρειων.

Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἔοιο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράξῃσθε σαωσέμεν ἠριοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' εἴωμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπει αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἴκανεν·
 Αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλά τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτιῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θείοιμεν,
 Ἦνπερ εἰλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶν τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ.
 Εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1 - 30). Ita ad bellum profiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31 - 74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75 - 155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156 - 352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353 - 418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congregitur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419 - 454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorum atque armorum complet (455 - 503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

⁴ Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλεὺς υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίῳ.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι

⁵ Κρατὸς ἅπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἧ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
 Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσαα ποιήεντα.

¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ζεῖτῆς αἰθούσῃσιν ἐφίξανον, ὡς Διὶ πατρὶ

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copiæ pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigum vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκείανοιο φάων
 Ὀρνυθ', ἐν ἀθανάτοισι φάως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 Ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὐρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἷον,
 5 Κλαίοντα λιγύως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἦ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεῶων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἔασομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τύνη δ' Ἠφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνήρ ὅμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔειπεν

- Πρῶσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτιλ
 15 Ἀπτην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάνθην·
 Τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητέρ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἱ ἐπιεικῆς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλάς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαφήη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόσπερα·
 Τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μυῖας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἴνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῦς ἔμπεδος, ἧ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦς,
 35 Μῆνιν ἀποειπῶν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρές ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῦς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρως γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἱ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτιοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπανι ἄλεγυιῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βᾶτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μνεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεῖ ἐρσιδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Οὔτα Κόων Ἀπτηνορίδης χαλκῆρεϊ δουρῆ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἄτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 60 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνήσσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἴω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρῆ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἴω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῆτου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μίεσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἕοικεν
 80 Τρῆβάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἔόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὄμαδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὐ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οὔτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγοριον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἴται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 Πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαινε.
 [Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πίδησεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακλεΐην

- Ἀλκμήνη τέξεσθαι εὔστεφάνω ἐνὶ Θήβῃ.
 190 Ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναί,
 Ὄφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πόνια Ἥρη·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 110 Ὅς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέση μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενεθλῆς.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 115 Καρπαλίμως δ' ἵκει Ἄργος Ἀχαϊκόν, ἔνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκείε φίλον υἱόν· ὁ δ' ἔβδομος ἐστήκει μῆϊς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ ἡλιτόμηρον ἴοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἥδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθέυς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεμέν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄζυ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
 Μῆποι' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἥ πάντας ἀάται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἴον φίλον υἱὸν ὄρωτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνησι νέεσσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἄψ ἐθέλω ἀρίσαι, δομέναί τ' ἀπερθεῖσι ἄποινα·
 Ἀλλ' ὄρστου πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνηθι λαοὺς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο Δίος Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἴσθμος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 Οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δῶσω.
- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
 Ἦτι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριτος
 Δίψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἔοντας,
- 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρωτοισιν ἴδῃαι,
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Τρῶων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδέ τις ὑμῶν μνηνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχρησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἄμφοτέροισιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἔστι καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
- 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κίχάνει
 Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορρυσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 Θαρσαλίον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
- 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκίδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 Ὀμνυέτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [Ἦ θέμις ἴσθιν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῶν θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρρυσάσθω
- 180 Πισίῃ, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενὲς ἔχησθα.
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
 Ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 Ἀνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα δῖκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
- 190 Μιμνέτε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσοι Ἀχιλλῆϊ
- 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δάσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμιάσω, ταμείην Διί τ' Ἥελίω τε.
 Τῶν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτὲ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτὼρ Πηριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἔμεις δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγς
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήσιας, ἀκμήνοιο· ἅμα δ' ἠέλιω καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λάβην.
 Πρὶν δ' οὐπῶς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρωσίς, ἐταῖρον τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξεί χυλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόσθυρον τετραμμένος· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἄλλὰ φόνοιο τε καὶ αἵμα καὶ ὑργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱός, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ·
 Ἐγχεῖ, ἐγὼ δέ κε σεῖο νηήματι γε προβαλοίμην
 Πολλῶν· ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκός ἔχευεν·
 Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστήρι δ' οὐπῶς ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς·
 Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Πίπτονται· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἄλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς καὶ θάνησιν,
 Νηλεΐα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
- 220 Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 Μερμηῆσθαι πόσιος καὶ ἔδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα ρωλεμές αἰεὶ,
 Ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλη
 Λαῶν ὀτρυντὴν ποτιδέγμενος ἰχθαράσθω.
- 225 Ἦδε γὰρ ὀτρυντὴς κακὸν ἔσσειται, ὃς καὶ λήπεται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὄρηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν' Ἀρηα.
 Ἢ, καὶ Νέστορος θΐας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεΐδην τε Μίγητα θόαντιά τε Μηριόνην τε,
- 230 Καὶ Κριοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαιο.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλειστο δὲ ἔργον·
 Ἐπιτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθωνῆς δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
- 235 Ἐκ δ' ἄγον αἴψα γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυΐας,
 Ἐπιτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπύργιον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τύλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 240 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶν ἐναλίγκιος ἀνδρῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ πάρ' ἕϊφος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωροτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχῶν,
- 245 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
- 250 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπαυέικαι,
 Οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεκρημένος, οὔτε τευ ἄλλον·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίησιν ἐμῆσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
- 255 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίθεται ὁμόσσαις.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λάϊμμα
 Ἔψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄστατ' Ἀργελοισι φιλοπτολίμοισι μετῆδα·
- 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 Ἄτρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρη
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθι Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 273 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δειπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαυτος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμπεπέοντο,
 Βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ,
 Ἄμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκόκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδεῖ κυλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰούσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα νικάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἄνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδείους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Ἐκτείνειν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἄμφ' γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠρνέϊτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Διοῖ δ' Ἄτρείδα μενέτην καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Νέστορω Ἰδομενεύς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδὲ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνελείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴπ' ἴά νύ μοι ποτε καί σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοῖαι Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 "Ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἶνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἴὲ τὸν ὃς Σκύρω μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός·
 [Εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 Ἴριν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει,
 Οἶον ἐμὲ φθίσσασθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηϊ μελαινῇ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεῖξειας ἕκαστα,
 Κτήσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερφές μέγα δῶμα.
 Ἴδῃ γὰρ Πηληϊά γ' οἶομαι ἢ κατὶ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἐτι ζῶοντι ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, θῆ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴπ' νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μὲμβλει Ἀχιλλεύς·
 Κεῖνος ὄγε προπάροιδε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἴπ' δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσαντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτα·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐριαθενέος πυκνὸν δῶ
 Ὡχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θούων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτιέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέου·
- Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώουσαι,
 300 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θωρήκες τε κραταιαγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
 Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσεται διὸς Ἀχιλλεύς.
- 305 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δὺν' ἄχος ἀτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίωνων
 Δύσεται δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἰφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
- 310 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θωρήκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἧῦτε μήνης.
- 315 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη
 Καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόοντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἂν Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἴκανε
- 320 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἧ δ' ἄστήρ ὡς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρῦσεαι, ἃς Ἰφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
- 325 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὴ γῦνα·
 Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, ἄεϊρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσαι ἔγχος,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
- 330 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλων πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 Ἴππους δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεγγυρον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λίπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοῦς·
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠρία τεῖναν ὀπίσσω
- 335 Κολητῶν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινῆν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
 Ἀυτομέδων· ὅπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίμων, ὡς ἠλέκτωρ Ἰπυρίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἰοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἠνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἑώμεν πολέμοιο·
 Μηδ' ὡς Πάτροκλον, λίπει αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
- 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανε·
 Ἀνδρήντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλά τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
- 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρωῆς ἀπ' ὠμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ἄριστος, ὃν ἤυκομος τέκε Λητώ,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
- 415 Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θείοιμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύει; οὐδέ τί σε χρεή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρωῆς ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1 - 30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturo; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31 - 74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75 - 155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156 - 352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353 - 418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congregitur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419 - 454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455 - 503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ^α Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ καρωνίσι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλῆος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμηῶ πεδίῳ.
- Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
- ⁵ Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμπιο πολυπτύχον· ἦ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκείανοιο,
 Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.
- ¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ζεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ὡς Διὶ πατρὶ

- Αἰεὶ γὰρ πύρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτεται, οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγγάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρω, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐγγεγάμεν, κῆνος δὲ χειρείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἥ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρεῇ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἄντια Πηλεϊωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἥ δ' ἄμυδις καλέσσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεῖας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 Ἄντια Πηλεϊωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρταίῃ, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δῆϊοτητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατῆλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴω
 Γεινομένῳ ἐπίνησε λῆνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὄμφῃ;
 130 Δεῖσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖ
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθις
 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τι σε χρὴ
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσα.
 135 [Ἥμεις τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺν φέρτεροί εἰμε
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι με
 Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλ
 Ἥ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Ἀντίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὄρε.]

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶα
 Ἄφ' ἔμην Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγευριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
- 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τηηλόν, τό θά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίειον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὀππότε μιν σεύαίτο ἀπ' ἠϊόνος πεδιόνδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων καὶ ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῴηκτον νεφέλην ὁμοιοσιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρουσε κάθιζον ἐπ' ὄφρ' οὖσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦ ἤε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
- 155 Ὡκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαίρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευσταῖζων κόρουθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἄσπίδα θοῦριν
 Πρόσθεν ἔχε στήθιοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμῶσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶων αἰζήτων
 Δουρὶ βάλῃ, εἶλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πήγεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκίωων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρῶτω ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεῖαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεῖα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπέλθῶν
 Ἔσθης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῳάσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἐμ' ἐξεναγίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θῆσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἄτρεϊδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀγνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἴνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 60 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδαῖς ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηρίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν, ἀγνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρῆ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θάσσοιν
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἰ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μύθοισιν ἀναστάς·]
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρβάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῶ ὀμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ εἷων ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδειξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον,
 Καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἷτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγχιον ἄτην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἴται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἦγε καὶ ἀνδρῶν κράατα βάλνει.
 [Βλάβτιουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν·]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νῦ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληΐην

- Ἀλκμήνη τέξασθαι εὖστεφάνω ἐνὶ Θήβῃ.
 190 Ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέλνυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείαινα,
 Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνάγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηῦδα πότνια Ἥρη·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξιν,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἄλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἄασθη.
 Ἥρη δ' αἶψασα λίπεν ἕϊον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλίμως δ' ἵκει Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκῦε φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μεις·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ ἠλιτόμηρον ἐόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπασσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλείθυϊας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηῦδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεμέν' Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυν' ἀπὸ φρένα τυψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὄμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 Μή ποτ' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτίς ἰλεύσεσθαι Ἄτην, ἥ πάντας ἄσται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὄρωτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος ἔκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνήσσι νείεσσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἄασθη.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄσάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἄψ ἐθέλω ἀρίσαι, δομεναί τ' ἀπερείσι ἄποινα·
 Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέιν, ὅσσα τοι ἐλθῶν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἴαρος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 Οἴασουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δῶσω.

- 146 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῆ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
 Ἥτι' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρις
 Δίψα μάλ'· σὺ γὰρ χρή κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἑόντας,
 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
 Ἐγγεῖ χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

- 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑὼν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιοῶν,
 Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοτις, εὐτὶ ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ὑμφοτέροισιν.

- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἔστι καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
 Ἀκμησος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.

Εἶπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,

- 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κίχάνει
 Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορρυσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμῆξῃ,
 Θαρσαλίον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα

- 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκιδάσον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθὶ
 Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.

- 175 Ὀμνυέτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [Ἡ θέμις ἔστιν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρρυσάσθω

- 180 Πιπίῃ, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενέες ἔχησθα.
 Ἄτρεϊδῆ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 Ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 Ἀνδρ' ἀπαρῆσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μόρῃ γὰρ πάντα δίίκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλειται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιρροκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τῶς, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλεῖες, ὄφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἦδ' ἐκελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ
- 195 Χθίζῶν ὑπέστημεν δῶσειν, ἀγέμεν τε γυναικας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐποιμισιάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.
 Τῶν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 200 Ἄλλοτε περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτῶρ Πηριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἐμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγες
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήρους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λάβῃν.
 Πρὶν δ' οὐπῶς ἂν ἔμοιγες φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρωσίς, ἑταίρου τεθνηῶτες,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὄξεϊ χυλκῶ
 Κεῖται, ἀνὰ πρᾶθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἄλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ὑργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρεῖσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρετος οὐκ ὀλίγον περ·
 Ἐγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νῆματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουεν·
 Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὐπῶς ἔστι νέκυν πενθήσαι Ἀχαιοῦς·
 Αἴην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Πίπτουσιν· πότε κίν τις ἀγαπνεύσειε πόνοιο;

- Ἄλλὰ χρῆ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπονται,
 Μεινήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μάλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέουσι μαχώμεθα ναλεμές αἰεὶ,
 Ἐσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὀτρυντὴν ποτιδύμενος ἰσχαναῖσθω.
- 235 Ἦδε γὰρ ὀτρυντὴς κακὸν ἔσσειται, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἄρση.
 Ἢ, καὶ Νέστορος θίας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλιίδην τε Μίγητα θόαντά τε Μηριόνην τε,
- 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπιὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
- 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπι' ἄταρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπύρρον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαρτα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θίσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλίγκιος αὐδήν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ πάρ ξίφος μέγα κουλιὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 255 Εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πίντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐθάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
- 260 Ἀνθρώπους τίνονται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσῃ·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπεφείκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρήμενος, οὔτε τευ ἄλλου·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίησιν ἐμῆσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
- 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλτρηται ὁμόσσας·
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄυστάς Ἀργεῖοισι φιλοπολιέμοισι μετηύδα·
- 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας αἴτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 Ἀτρείδης ὄρινε διαπερές, οὐδέ κε κούρη
 ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ θεῖπνον, ἵνα ξυτάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἄγορην αἰψηρῆν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμπεπένοντο,
 Βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῶ,
 Ἄμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκνυῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλᾶ μοι δειλῆ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰούσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἄνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῶ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μίᾳ γείνατο μήτηρ,
 Κηδείους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δάσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχρον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λισσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματοίντος.

- Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνερείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἴη ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔδηκας
 Αἶψα καὶ ὄτραλέως, ὅποτε σπερχοῖσάτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἄκμηρον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός · ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Λίνεκα διγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 Ἴπὲ τὸν ὃς Σκύρω μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός ·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Ἠρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 Οἶον ἐμὲ φθίσσασθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νέευσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηϊ μελαινῇ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεῖξειας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἴδῃ γὰρ Ἰηλῆά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρῆν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθῃται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἴη νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει Ἀχιλλεύς ·
 Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον · οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηρος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινῆν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ·
 350 Ἢ δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσαντο κατὰ στρατόν · ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινῆν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτα ·
 355 Αὐτῇ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρίσθενέος πυκινὸν δῶ
 ᾿ῤηχτο. τοῖ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θούων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτιέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέαιο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώσσαι,
 300 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θώρηκές τε κραταιαγύαλοι καὶ μέλινα δοῦρα.
 Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἄνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 305 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄν' ἄχος ἀτλήτον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Ἄυσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σύκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥτε μήνης.
 375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη
 Καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἴκανε
 380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰερας
 Κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἧ δ', ἀστὴρ ὡς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὴ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γίγνεται, αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσασα ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 Ἴππους δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεγγυνοῦ· ἀμφὶ δὲ καλὰ λίπαθ' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινοῦς·
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠρία τείναν ὀπίσσω
 395 Κολητῶν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινῆν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
 Ἀυτομέδων· ὕπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς ἠλέκτωρ Ἴππιῶν.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατὴρ ἰοῖο·

- 400 Ζάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἠνιοχῆα
 Ἄφ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' εἴμεν πολέμοιο·
 Μηδ' ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ζάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαιτή,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἔκανεν·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ἄριστος, ὃν ἠὔκομος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θείοιμεν,
 Ἥνεργ' ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι διαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 420 Ζάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χροῆ.
 Εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum profiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorum atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ¹ Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοιτο
 Ἄμφι σέ, Πηλεὺς υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμηῶ πεδίλιο.
 Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλίσσαι
- ⁵ Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἧ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὐν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
 Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἰτ' ἄλσεια καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.
- ¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίξανον, ἄς Διὶ πατρὶ

- Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' ἔννοσιχθων
 Νηκούστησε θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
- 15 Ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσαι;
 Ἥ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μεμητρίξεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδθηεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 20 Ἔγνωσ, ἔννοσιγαιε, ἐμήν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 Ὡν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοι περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μνείω πυχὴ Οὐλύμπιοι
 Ἥμενος, ἐνθ' ὄρωμαι φρένα τέροφμαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
- 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἷος ἐπὶ Τρῳέεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δέ τε μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρωντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
- 30 Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλάπαξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἥδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἠδ' ἔριούνης
- 35 Ἐρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκασται·
 Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἄραιαι.
 Ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
- 40 Δητῶ τε Ζῆνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἰώς μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
- 45 Δειδιότας, ὃθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολογίῳ ἴσον Ἄρηϊ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ὡρτο δ' Ἔρις κρατερῆ, λαοσσόος· αὐε δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τεῖχος ἐκτός,
- 50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.
 Αὐε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῆ καίλαπι ἴσος,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πέλιος Τρῳέεσσι κελεύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικαλῶνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 65 Σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ἄγγυντο βαρεῖαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τυφόν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἔσσειοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 66 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἔδδευεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Αἰδωνεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπερθεῖν
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
 67 Σμερδαλέ', εὐρώεντι, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσοσ ἄρα κτύπος ὤρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἰστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνυαλίω θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 73 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριάμιδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστα ἔθυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰδυὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἄντια Πηλείωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἧῦ·
 Τίτῃ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῖ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 83 Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριάμιδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἄντια Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν,
 Πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 Ἢ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 93 Ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἧδ' ἐκίλευεν
 Ἐγχεί χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρώας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Διὲ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δέ θεός περ
 Ἴσον τένειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἦρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο' καὶ δέ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δέ χειρείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἣ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 Λεύγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δέ δια προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγκίσσαο πάϊς λευκώλενον Ἴηρη,
 Ἄντια Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἦ δ' ἄμυδις καλέσσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεῖας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
 Ἄντια Πηλείωνος ἀνήκε δέ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἣ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσαιήν, δολή δέ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρως περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δῆϊοτητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἳ Αἴω
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὄμφῃ;
 130 Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δέ θεοὶ φαίνεσθαι ἑναργεῖ
 Τῆν δ' ἡμὲλβει' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθι
 Ἦρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρῆ
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλομι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσα.
 135 [Ἠμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺν φέρτεροί εἰμι
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιάοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι με
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλ
 Ἦ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νέικος ὄρε.

Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄφ' ἔμην Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγευριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης

145 Τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἰρακλῆος θεῖοιο,
 Τηφλόν, τό θά οἱ Τρωῆες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὀππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίουδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῴηκτον νεφέλην ὠμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρ' οὖσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.

Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

155 Ὡκενον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὑψὶ κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνεμένων ἀμυδῖς. δῖο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευσιτάζων κόρυθι βριαρῇ· ἅτ' ἀρ' ἄσπίδα θοῦριν
 Πρόσθεν ἔχε στήθεοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς

165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλῃ, εἶλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πήγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·

170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μασιέται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποιρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκίωων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,

175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεῖαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεῖα, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπέλθῶν
 Ἔσθης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,

180 Ἐλπόμενον Τρωέασιν ἀνάζειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἅτ' ἀρ' εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρξίης,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἡ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
 Ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μόνον ἔοντα,
 Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρίων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλλῆσο φεύγων.
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῆν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῷ πατρί·
 Ἀηϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 Ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρύσασατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι οἴομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθύν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνων.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δῆ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμην κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεῖν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρῶκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμὸς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύνδης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
 Εὐχόμαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δῆ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γάρ φημι ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
 Ὡδὲ διακριθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 εἶ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἰρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστό, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἄλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκειον πολυπίδακος Ἰδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δῆ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τριεχίλια ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τᾶων καὶ Βορέης ἠράσασατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἶ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεχον δυοκαίδεκα πώλους,
 Αἶ δ' ὅτε μὲν σκιοτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθρῆκων καρπὸν θείον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα ρώτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλος πολιοῦο θέεσκον. —
- 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσι ἀνακτα·
 Τρῶος δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλος τ' Ἀσσύρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνθρῆξαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
- 235 Κάλλεος εἰνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομίδοντα·
 Λαομίδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπῳ τε Κλυτίῳ θ' Ἰκετιάσῳ τ', ὄζον Ἄρηος·
 Ἀσσύρακος δὲ Κάπυ· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
- 240 Αὐτῶρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γυνεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρῶσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
- 245 Ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
- 250 Ὅπποῖόν κ' εἴρησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 Ἄλλὰ τίη ἐριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐς ἄγυιαν ἰούσαι,
- 255 Πόλλ' ἑτέα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενυσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥφα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
- 260 Σμερδαλεῷ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνεῖαιο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
- 265 Ὡς οὐ ῥήϊδι· ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑπείκειν.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνεῖαιο δαίφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἄλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσεὴν· τῇ ᾧ ἔσχετο μείλιον ἔγχος·
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
- 275 Ἄντυγ' ὑπο πρώτην, ἥ λεπτότατος θεῆε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ἰνός βοός· ἥ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἤϊξεν μελλή, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εὔλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
- 280 Ἔσθη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔσθη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ἄξν',
- 285 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χειρομάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δνίο γ' ἄνδρε φέροισεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσύνεμον βάλε πέτριον,
 Ἡ κόρυθ', ἥε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
- 290 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξν' νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποιοι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμεῖς Αἰδόςδε κάτεισιν,
- 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μᾶψ ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσιν;
- 300 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἐστ' ἀλίσσασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφατος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
- 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶων.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρῳέσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
- 310 Ἐνοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον,
 Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἥ κεν ἑάσεις.
 [Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὀμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μῆδ' ὅποτ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πῦσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ δ' ἴμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 Ἴξε δ' ὄθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείας·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεΐαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀέρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερῶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἑσχατιῇν πολυαἶκος πολέμοιο,
 Ἔνθα δὲ Κανύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσαντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἤλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἴμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότιμον ἐπίσπη,
 Θαρσήςσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρόωτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξαναρίξει.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν
 Θωσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 345 Ἐγὼ μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῷ ἐφθέκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεῶσιν
 Ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτίως εὐχετάσασθαι.
 Ἐρῶτόω! οὐ οἶ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρηθῆσομαι ἀντίος ἐλθῶν.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φῶτι ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δίοι Ἀχαιοί,
 355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνήρ ἄντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμᾶτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἄργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμω περ ἔοντι,
 Τουσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τροσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
 360 Ἄλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθυσίμεν, οὐδ' ἠβαιόν·
 Ἄλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἴω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαιδῖμος Ἔκτωρ
 365 Κέκλεσθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδετε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἐγχεῖ δ' ἄργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέριτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολούει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶεραν
 Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτή.
 375 Καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μήπως σ' ἤε βύβλη, ἤε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἠγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόροθρα,
 385 Τρωάων ὑπο νιφόεντι, Ἰθῆς ἐν πίονι δήμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς
 Μείσσην κακ κεφαλὴν· ἣ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γεγεῆ δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
 Ἄλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 395 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορός υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ*
 400 Ἐνδον ἄπας πεπύλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴξαντα,
 Πρὸςθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτάσε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰῶθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
 ἤρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὄστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσχε γόνοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 Δὴ τότε ρηπίεσι, ποδῶν ἀρειτὴν ἀναφαιῶν,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμὸν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἕκοντι ποδιάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῦντα παραύσοντος, ὅθι ζωστήρος ὄχηες
 415 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλῶος ἦντετο θῶρηξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·
 Γυνῆ δ' ἔριπ' οἰμοῖζας· νεφέλη δὲ μιν ἀμπεκάλυπεν
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαλή,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξυ δόρου κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 425 Ἐγγυὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐξεμάσαστο θυμὸν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γειφύρας.
 Ἴη, καὶ ὑπόδημα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσσον ἰθ', ὡς κεν θῆσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλείδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσι γε, ρηπύτιον ὡς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμην κερτομίας ἡδ' αἰσῦλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', οἷ σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 435 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὄξυ πάροισθεν.
 Ἴη ῥά, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρου, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πηνελόη Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἴηκα μάλ' αὖ ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἵκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπιόροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἤερι πολλῇ.
- 445 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἤερα τυψε βαθεΐαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὐτῶν νῦν ἐφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
- 450 Ἰλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσοτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἢ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Ἐἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
- 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὕτα κατ' ἀχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξάλυντο θυμόν.
- 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δύρδανον, υἱε Βιάντος,
 Ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὴν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
 Εἵπωσ εὐ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζωὸν ἄφειψέ,
- 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὁ μὲν ἠπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὕτα καθ' ἦπαρ·
- 470 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, αἶμαρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπῳ ἐνέπλησεν, τὸν δὲ ἀκόιος ὕασε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὕτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ οὐ· οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
- 475 Μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη·
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ζυνέχουσι τένοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
- 480 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀχένα θείνας,
 Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵναί μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,

- 485 Ἐίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηΐθροον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὄξει δουρὶ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
- 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεί' ἄγκεια θευπιδαῖς πῦρ·
 Οὐρεος ἀζαλεῖοιο, βαθεία δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὄγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ὅς δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
- 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ·
 Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμον μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
- 500 Νέφθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ἰαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἔτεο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1 - 33). Ibidem Lycanem, Priami filium, quamvis supplicem (34 - 135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136 - 210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211 - 271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatior etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem deâ auctore (272 - 384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385 - 513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514 - 543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544 - 611).

Μάχη παραποτάμιος.

- ² Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐχόμενος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήμετος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
³ Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἤπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
⁵ Ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλιντο φαίδιμος Ἐκτώφ
 Τῇ δ' οὔγε προχέοντο πεφυζότες ἠέρα δ' Ἥρη
 Πίπνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυνέμεν ἡμίστες δὲ
⁷ Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύδροον, ἀργυροδίτην·
⁸ Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλα πατάγῃ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
¹⁰ Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἔαχον· οἱ δ' ἀλαλήτῳ

- Ἔνθεν ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ἔθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
 Φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Πάνθου βαθυδιήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρου μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης
 Ἄορι θειομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβησιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημονύς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνάδεκα λέξατο κούρους,
 Ποιῆν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥντε νεβροὺς,
- 30 Λῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δοῖκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαϊζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντητο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξει χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὄρηκμας, ἦν' ἀρματος ἄντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δίος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς διαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 Ἐλθῶν ἐκ Λῆμνοιο· δυνδεκάτῃ δὲ μιν αὐτίς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δίος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ἦ πόποι, ἧ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 55 Ἡ μάλᾳ δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐσπερ ἔπεφρον,
 Αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠρόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπὸ νηλεῆς ἡμαρ,
 Αἴμνον ἐς ἠγαθήν πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἄλός πολιῆς, ὁ πολέας αἰκοντας ἐρύκει.
 60 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἰδῶμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαείω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἧ μιν ἐρύξει
 Γῆ φυσίζοος, ἦτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ἄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῆς,
 65 Γούνων ἀπασθαι μεμαῶς· περί δ' ἦθελε θυμῷ
 Ἐκφυγῆειν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν δόρου μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμειναι μεμαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἔγχει δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμειναι ἀνδρομείοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλίησον!
 75 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφῆς, αἰδοίοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 Ἦματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἄλωϊ,
 Καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Αἴμνον ἐς ἠγαθήν· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορῶν· ἠὼς δέ μοι ἔστιν
 Ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς ἴλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσίν ἔσθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυθάδιον δέ με μήτηρ
 85 Γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀγάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆσδε δῶμα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 90 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ προλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλεις ὀξεῖ δουρὶ·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἶα
 Σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 95 Μῆ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογύστριος Ἐκτορός εἰμι,
 Ὅς τοι εἰταῖρον ἔπεφεν ἐνῆέα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηΐδα φαιδιμος υἱός,
 Δυσσόμενος ἐπέεσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφάυσκεο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἤμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸν ἔλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἰλλου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σὺ! τῆ ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὄραας, οἷος καγὼ καλός τε μέγας τε;
 Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·

110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 Ἔσεται ἢ ἠώς, ἢ δαίτη, ἢ μέσον ἤμαρ—

Ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Ἡ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·

115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν, ὃ δ' ἔζητο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αἰχένα· πᾶν δέ οἱ εἶσω
 Δῦ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῦ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἱ σ' ὠτειλῆν
 Αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἴσει δινῆεις εἶσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαίξει
 Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κιχείομεν Ἰλλου ἱρῆς,
 Τρεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεν κεραΐζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἑὺρῆος ἀργυροδίνης
 Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 Ζωὸν δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὗς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον·

Ἦρμηγεν δ' ἀνά θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Διον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλῆος υἱός, ἔχων δουλιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖον ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τῆϊ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀζιὸς εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περιβόια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτη· τῇ γὰρ ἴα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
- 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίχταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ φρόον, οὐδ' ἐλείπειν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρακῃς διὸς Ἀχιλλεύς·
- 160 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαιδιμος υἱός·
 Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεῖνεϊς;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἰούσης,
- 165 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεῖας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀζιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀζιοῦ, ὃς κἄλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν,]
 Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
- 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχόμεθα, φαιδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτι ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεὺς
 Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς
 Ἥρωσ Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
- 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτιῶνα
- 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μισσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελίλον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
- 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθῆκε βλή· τὸ δὲ τέτρατον, ἦθελε θυμῷ
 Ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μελίλον Αἰακίδαο,
 Ἄλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
- 180 Γαστέρα γὰρ μιν τύψε περ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσας
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ἐρούνας·

- Τύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 Παισὶν ἐριζόμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυσρόντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχόμεαι εἶναι.
 Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσωσιν Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὃ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 Κρείσσω δ' αὐτὲ Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύνатаι τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρῖζει,
 195 Οὐδὲ βαθυρροῖέταο μέγα σθένης Ὠκεανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοῖκε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
 Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.
 200 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ κρημοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήυρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δλαινὲ δὲ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθυές ἀμπεπέοντο,
 Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρος ὑπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμνέντα.
 Ἔνθ' ἔλε Θεραίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
 210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἰνιον ἦδ' Ὀφελέστην·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιίονας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθύης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·
 ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖς, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
 215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κἀτά μέγμερα ῥέζε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκρῶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διαν,
 220 Στεινόμενος νεκνέεσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήσω ὑπερφιάλους ἐναρῆζω,
 225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πεيرهθῆναι

- Ἄντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσειται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τόν Ἄπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 Ὡ πρόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς
 230 Εἰρύσσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρῳαὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δείελος ὀψὲ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἥ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·
 235 Πάντα δ' ὄριγε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροῦς
 Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν αἰλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνκῶς, ἧῦτε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζῶους δὲ σάω κατὰ καλά ῥέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·
 240 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 Ὡθεὶ δ' ἐν σάκεϊ πλπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσι
 Εἶχε στηρίξασθαι. ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυνέα, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 Ὀχοῖσιν πυκνοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἥϊξεν πεδίοιο πρὸς κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας. οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀκροκελαινιῶν, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρῳέεσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Διαιτοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θρηγῆτης,
 Ὅσθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκῶς ἧϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὕπισθε ῥέων ἔπειτο μεγάλῳ ὄρουμαγδοῖ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φντὰ καὶ κήτους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὄκα κατειβόμενον κελαρύζει
 Χώρῳ ἐν προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχῆσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροὶ ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσακι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεὺς
 Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσι,
 Τοσσακι μιν μέγα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο

- Πλάζ' ἄμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 *Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατι ἑδάμνα*
Λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
Πηλείδης δ' ἄμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεινόν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 *Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανόων,*
Ἄλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
Ἡ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
Δαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὦς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνει, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 *Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάριξεν.*
Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποίρησ' χειμῶνι περῶντα.
Ὦς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 *Στήτην ἐγγύς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἔϊκτην·*
Χεῖρι δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πησειδάων ἐνοσίχθων·
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
Τοῖω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
 290 *Ζητὸς ἐπαινῆσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·*
Ὦς οὐ τοι Ἰοταμῷ γε δαμῆμεναι αἰσιμὸν ἐστίν·
Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφῆσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός.
Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι·
Μῆ πρὶν πάνειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 295 *Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι*
Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἄρῆσθαι.
Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
Αὐτὰρ ὁ βῆ— μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή—
 300 *Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·*
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων αἰζήων
Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατι ἐπήδα
Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
Εὐρυρέων ποταμὸς· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαι' Ἀθήνη.
 305 *Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔπα μᾶλλον*
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
Ἐπὸς ἀειρόμενος· Σιμόντι δὲ κέκλειτ' αὔσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέρω περ
Σῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 *Ἐκπίρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.*
Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπλήθηθι ῥέεθρα

- ἴδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὄροθνον ἐναύλους·
 Ἰσθη δὲ μέγα κῆμα· πολὺν δ' ἔρρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 Ὅς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμοιεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
 320 Μυρλόν, οὐδέ οἱ ὄστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθ' ὑπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ, καὶ ἐπῶρι' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ἀψόυσε θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύευσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα Διῖπετιός ποταμοῖω
 Ἰστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείαινα.
 Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
 Μῆ μιν ἀποέρφειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἠφαιστον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἷόν·
 Ὅρσοε, Κυλλοπόδιον, ἕμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊυκομεν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπαμυνε τάχιστα, πιφανύσκειο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότιοιο
 335 Εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσοουσα θύελλαν,
 Ἦ κεν ὑπὸ Τρώων κεφαλᾶς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα κατ', ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρεῆῃ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἠφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ θαίετο, καῖε δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἱ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
 Αἰψ' ἀνηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρη·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώωσαν.
 350 Καίοντο πετέλαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρτίαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρούον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλά ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγχέλυνες τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
 Οἱ κατὰ καλά ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 355 *Πνοίῃ* τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῖζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Ἀῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 360 Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καϊόμενος· ἀνά δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
 Κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφῆος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκυρα κεῖται·
 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχυετο· τείρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἥρη,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιὸς εἰμί,
 Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὔτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,
 Μῆποι' ἐπὶ Τρῳέεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ,
 375 Μῆδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀφοῦρον δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Σάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανασάσθη· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕρις πέσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθῶν·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἕριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν,
 Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἕριδι ξυνελαύνεις
 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόπιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἴθυσ ἔμευ ὤσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀποισέμεν, ὅσα μ' ἔοργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτησε κατ' ἀσπίδα θυσανόεσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κερανός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῷ.
 Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
- 405 Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θυῶρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαιτάς·
 Τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπύτι, οὐδὲ νῦ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 Εὐχόμεγ' ἔγων ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτινοίς,
 Ἢ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἔλουσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαχείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Αἰγυπῶνῃ,
 Καὶ δ' αὐθ' ἠ' κυνάμνυια ἄγει βροτολοιογὸν Ἄρηα
 Διῆίου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ δ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
- 425 Ἥλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίετο θωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 Ἥλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπανασάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρισαντες ἐυκτίμενον πτολίεθρον.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
- 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
- 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπίτι, ὡς ἄρουον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶνπερ
 Μίμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπι ρητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἦτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἕν' ἀβήηκτος πόλις ἔη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὀραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέλιξε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περᾶν νήσων ἐπι τηλεδαπᾶων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐάτα χαλκῶ,
 Νῶϊ δὲ τ' ἄψοφόοι κίομεν κεκοτηότι θυμῶ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδέ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 460 Πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο
 Ἔμμεται, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Δειλῶν, οἱ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσιώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θρησκάσθων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπει· αἰδέτο γὰρ ἄρα
 Πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμησιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θεῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπίτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτως;
 475 Μὴ σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄττα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείους ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμῆιο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ εἴουση· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξίν

- Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλησθα.
 485 Ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μίχυσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσσον φερέτερη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
 Ἢ ῥά, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σκαιῆ, δεξιτερῆ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόουσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἐκπιπτον οὔστοι.
 Δακρυνέουσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἢ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλῃν εἰσέπττατο πέτρῃν,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
 Ὡς ἠ' δακρυνέουσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Αἰητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αἰητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Αἰητῶ δὲ συναίνυτο χαμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 Ἢ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἦς. —
 505 Ἢ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·
 Δακρυνέουσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὺν γελάσσας·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραניῶνων ;
 510 [Μαψιδίως, ὡς εἶ τι κακὸν ῥέζουσας ἐνωπῆ ;]
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινῆ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νῆϊκος ἐφῆπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐδμήτριο πόληος,
 Μῆ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνην.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιώοντες·
 520 Καὶ δ' ἴζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρωῶς ὁμῶς αὐτοῦς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄστας αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφῆκεν·
 525 Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρωέεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.
 Ἐσθήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργου,

- Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκῆ
 Γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
 Πεπταμένως ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστνυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἴω λοιγὸν ἔσσεσθαι,
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 Αὐτίς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δειδία γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχῃας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρῶων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 540 Οἳ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τεῖχος ὑψηλοῖτο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχρῃ· λύσσα δὲ οἳ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἴες Ἀχαιῶν,
 545 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διὸν ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἳ κραδίη θάρσος βίβλε, πᾶρ δὲ οἳ αὐτὸς
 Ἔσθη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
 550 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔσθη, πολλὰ δὲ οἳ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἳ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 555 Αἰρήσει με καὶ ὡς, καὶ ἀνάκτιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τεῖχος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
 560 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρούμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
 Καὶ με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσιν·
 565 Οὐκέτι ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Διὴν γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔσθ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κεν οἳ προπάροιδε πόλιος, κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τρωτὸς χροῦς ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώπων.

- 570 [*Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.*]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλείς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ἠρμάτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἡὔτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θρηνητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 Ταρβεί, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἧὲ βάλῃσιν,
 Ἄλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἄλκῃς, πρὶν γ' ἧὲ ξυμβλήμεναι, ἧὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγῆνωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασαι Ἀχιλλῆος·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσῃν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἡ δὲ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρῳῶν ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἧ τ' ἔτι πολλὰ τετευξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῆ·
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἴων,
 Πῖον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἔκπαγλος εἶων καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἡ ῥά, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπέρρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ἠρμήσατ' Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἄλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ,
 Ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νείεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλω ἀποείργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα εἰοκίως,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχῆσθαι ποσὶν οἴσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῳῆες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 Ἀσπασίοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἐμπλήτο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα ταίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐξέχυντο
 Ἔς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώσωσαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Desphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, arinis spoliat, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἧῦτε νεβροί,
 Ἰδῶν ἀπεψύχοντο, πλον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 8 Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιῶων.
 Αὐτὰρ Πηλεῖωνα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλείος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεῶν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πά με
 10 Ἐγνων, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἄσπερχές μενεαίνεις.
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
 Οἱ δὲ γὰρ εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

- Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη Πύδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλωώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος ἢ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰςμικεῖσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύνμημις γε παρῆιη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέον ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὡςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὀχεσφιν,
 Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνόημα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαίρονθ' ὡστ' αὐτέρῳ, ἐπισυμένον πεδίοιο,
 Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ ἀνγαὶ
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' αὔτρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τῆσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλῶων
 Ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηΐδα, χεῖρας ὀρεγγύς·
 Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τρυσόνδε γένειτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνον ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἔπι τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἐστὶ γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήασι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μιννθαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσφαται, ἢ κ' μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ' , ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἔλεησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ἴα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τίās τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτητῇ,
 65 Ἐλκόμενας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν τύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 Ὡμησται ἐρούουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὄξεϊ χαλκῶ
 Τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὄξεϊ χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήῃ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολιὸν τε κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιᾶς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἐπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέσσυα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 Καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶθεο, καὶ μ' ἔλεησον
 Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχεον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τεῖχος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιμος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδαρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλυιόντε προσανθήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἐπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρῇ·
 Ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπιπροῦχοντι φαινήν ἄσπιδ' ἐρείσας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- Ὡ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγκεῖν ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὄρετο Δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῆσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μῆποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἶη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρῶσιν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [Κτήσι κ' ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει.]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαρίζεμεναι, ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἐριδι ξυνελευνέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαине μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Δεινῆν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος ἀνγῆ
 135 Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ρῆιδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβείται· ὁ δ' ἔγγυθεν ὄξυ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἔλεειν τὲ ἔθυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθύς πείτετο· τρεῖσε δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῶ δ' ἵκανον καλλιφόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ φέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προορεῖ εἰκυῖα χαλάσῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρουτάλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἔγγυς ἔασιν
 Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλά τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ἤα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 Προσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφρευε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερόηιον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἐφύσθη, ἄ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῖον Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέσματι μώνυχες ἵπποι
 Ρίμφα μάλα τραχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείμεν ἄεθλον,
 Ἡ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τὼ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἢ φίλον ἄνδρι διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βῶων ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἔδιος Ἀχιλλεύς
 Ἄυτο πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἡὲ μιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἢ ἔμιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσκχείος ἔξαναλῦσαι;
 Ἐφθ'· ἄτάρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ.
 Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἦπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴζασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχῆς κλονέων ἔφεπ' ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
- 190 Ὅρας εἶς εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκυα καὶ διὰ βήσασα·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὐρη·
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Ὅσσάκι δ' ὄρμήσεις πυλάων Δαρδανιῶν
- 195 Ἀντίον αἴζασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλοικεν βελέεσιν·
 Τοσσάκι μιν προπάρουθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτεται αἰεὶ·
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
- 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦνται Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
- 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι Διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 Μῆτις κῦδος ἄροίτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίτανε τάλαντα·
- 210 Ἐν δ' εἶθι δύο κῆρα ταηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
 Ὡχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 215 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηρώσαντε, μάχης ἅτόν περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
- 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτι Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπειθέτο, χαῖρε δὲ θυμῷ
- 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελλῆς χαλκογλῶχινος ἐρεισθεῖς.
 Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κηχῆσατο δ' Ἐκτορα Διὸν,
 Διήφοβῳ εἰκῦϊα δίμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

- Ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ', ἣ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μίνοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἣ μὲν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὸν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεϊ', ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Δίασσονθ', ἐξείης γοννούμενοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Αὐτὶ μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς εἰτέρωτο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἐθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δαύρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτεῖνας, ἕναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπι γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμήη.
 Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσασ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος νιέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρως περ.
 Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδὲ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνῆκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλὸν ἀεικίῳ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶή καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ρέζεις.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτωρ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι ρῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἣ ἕτερόν γε πευόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- Πείσειν ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός·
 Φράξο τῶν, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένομαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ἕθεών πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἄδροτῆτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι, ἧδ ἄθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἦ ἤα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐγύσσαιτο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδρομιμον υἷες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θήσαντο φυῆν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητὶ γε παρέστη.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμπαφάσθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐνεγύριζε παδάρακῆς διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπει πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρῳξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγχε', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνώμεν Τρωῶν νόον, ὅτιν' ἔχουσιν·
 Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκηρ, τοῦδε περόντος,
 Ἦε μένειν μεμάσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔόντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται γὰρ νῆεσσι νέκυσ ἀκλαντος, ἄθαπτος,
 Πατροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὕφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετίω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταῖρου.
 Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα διόν,
 Ὡ Τρωῆς κατὰ ἄστυ, θεῶν ὡς, εὐχετόωντο.
 395 Ἦ ἤα, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεκέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέροντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβίς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,

- 400 Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαίται
 Κυνάεαι πύλλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔη ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτειν
 Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 Ὡμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν·
- 410 Τῇ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
 Ἴλιος ὄφρουέσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ὅα γέροντα μόγεις ἔχον ἀσχαλόωντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοι περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Αἰσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἠλικίην αἰδέσσεται, ἦδ' ἐλεήσῃ
- 420 Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
 Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὄξυν κατοίσεται Αἶδος εἶσω,
 Ἐκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν!
 Τῷ κε κορρυσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἦδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βέλομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὁ μοι νύκτας τε καὶ ἡμῶρ
 Εὐχωλὴ κατὰ ἄστν πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὦς,
- 435 Δειδέχατ'· ἣ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐπῶ τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγγεῖλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
- 440 Ἄλλ' ἤγ' ἰστὸν ἕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Διπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικιλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- 570 [Ἐμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ἄρματό πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
- 575 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβέεται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥε βάλῃσιν,
 Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀκῆς, πρὶν γ' ἥε ξυμβλήμεναι, ἥε δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
- 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασαι Ἀχιλῆος·
 Ἄλλ' ὄχ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσθην,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἥ δ' ἦ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερωῶων.
- 585 Νηπύτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 Οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Ὦλον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.
- 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἕκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονίβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημῆνου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρῦκακε δῶρα.
- 595 Πηλείδης δ' ἄρμῆσαι Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἥσυχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλωι ἀποέργαθε λαοῦ.
- 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἰοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθύοντα· δόλωι δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
- 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχῆσθαι ποσὶν οἴσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἤλθον ὀμίλῃ
 Ἀσπασιοὶ προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
- 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο
 Ἔς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σώωσαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum iacandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- ⁴ Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἤντε νεβροί,
 Ἴδρῳ ἀπεψύχοντο, πλον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλημένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
⁵ Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἴλιον προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἔων θεῶν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πά μιν
¹⁰ Ἔγνωσ, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
 Οἷ δῆ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

- Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μὀρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος ἢ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδᾶς εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἄν τισαίμην, εἴ μοι δύναιμις γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὡςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὅς ῥά τε ρεῖα θέησι τитайνόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Ποίαιμος πρῶτος ἔδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαῖνονθ', ὡστ' ἄστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ ἀνγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τῦσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἔσθήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεινὰ προσηΐδα, χεῖρας ὀρεγγύς·
 Ἐκτορ, μῆ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μῆ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τουσόνδε γένοιτο,
 Ὅσπον ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνον ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπι τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἄν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήασι, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῶ θυμῶ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μιννθαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἐφσεται, ἦκ μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρώας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ' , ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τῆας τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 65 Ἐλκόμενας τε νουὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν τύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὤμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὄξει χαλκῶ
 Τύφας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἱ κ' ἐμὸν αἶμα πiónτες, ἀλύσσοτες πέρι θυμῶ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὄξει χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιᾶς δ' ἄρ' ἀνά τριχᾶς ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐτ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέδυσσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 Καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἰποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνησαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μὲν Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστροφος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδου δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρῆ·
 Ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινῇ ἀσπίδ' ἐρείσας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγῆσαι θαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὄλοην, ὅτε τ' ὤρετο Δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῆσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μῆποτε τις εἶπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτορ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἰγάγετο Τροίηνδ', ἦ τ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [Κτήσι κ' ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·]
 Ἄλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δὲ μ' οὐκ ἐλείψει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαινόμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμων
 Δεινῆν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
 135 Ἡ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτι
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεὶς·
 Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποικῶς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκὼς

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πείετο· τρέψε δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνόημα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιφύοω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ φέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥςεἰ πυρὸς αἰθρομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προσέει εἰκνῖα χαλάσῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρυπατάλλῃ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἔγγυς ἔασιν
 Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ἢα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δὲ μιν μίγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἄφυσσθην, ἄ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῖον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματι μώνυχες ἵπποι
 Ρίμφα μῖλα τραχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
 Ἡ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τῶ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἣ φίλον ἄνδρῳ διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἥε μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἧε μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὐτὰ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσκρήσιος ἔξαναλῦσαι;
 Ἐφθ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῶ.
 Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἦπιος εἶναι·

- 185 Ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ᾠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχῆς κλονέων ἔφεπ' ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρόν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκρα καὶ διὰ βήσας·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
 Ἄλλὰ τ' ἀνιχνεύων θεεὶ ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρη·
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Οὐσάκι δ' ὀρμήσεις πυλάων Λαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἴξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθ' ὑπερθεὶν ἀλάλοικεν βελέεσσιν·
 Τοσσάκι μιν προπάροισεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ·
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὄς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦνεντ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμα·
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βαλῶν, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρούσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἦμαρ,
 Ὡχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηλώσαντε, μάχης ἅτον περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάσργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχίσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέθετο, χαιρε δὲ θυμῷ
 225 Στήθ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχινος ἐρμισθεῖς.
 Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κηγήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβῃ εἰκῦα δέμας καὶ ὑτείρεα φωνῆν·

- Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ', ἢ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς,
- 230 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἢ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Ἰνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
- 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεϊ', ἢ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
- 240 Ἄισσονθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἄμφι δ' ἑταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς εἰτέρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθύς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
- 245 Νῶϊ κατακτείνης, ἕναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπι γλαφυράς, ἢ κεν σῶ δουρὶ δαμῆη.
 Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσασθαι Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
- 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 Τρεῖς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμον δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀτήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἄλοϊήν.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
- 256 Μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαλον ἀεικιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶή καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δάσω πάλιν· ὧς δὲ σὺ ρέξειν.
- 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἄλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
- 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μμνησάκεο· νῦν σε μάλα χορὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
- 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξίς· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

Ἐγχεῖ ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος.

Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
275 Ἐξέτο γὰρ προῖδῶν, τὸ δ' ὑπέρπιατο χάλκειον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄψ δ' Ἀχιλλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἴμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

280 Ἐκ Λιὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
Ἄλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς, τε λάθωμαι.
Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
Ἄλλ' ἰθύς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,

285 Εἶ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκειον! ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρῳέεσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

290 Καὶ βάλς Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ἀπὸν ἐτάσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,

295 Ἥτεέ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησεν τε·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·

Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρῆναι·

Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.

300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φιλότερον ἦεν
Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλω, οἱ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κίχάνει·
Μῆ μαν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειδῶς ἀπολοίμην,

305 Ἄλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἰσομαμένοισι πυθίσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,

τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.

Οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετιήεις,

Ὅστ' εἰσὶν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,

310 Ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν·

Ὡς Ἐκτωρ οἴμησε, τινάσσω φάσγανον ὀξύ.

Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν

Ἄγρλου· πρόσθεν δὲ σάκος στέροιο κάλυψε

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρουθι δ' ἐπένευε φαεινῆ.
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρυσταί, ὡς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἶος δ' ἀστήρ εἰσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἐσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῆ, φρονέων κακὸν Ἔκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χρῶα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
 Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλειο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀχέην ἔχουσιν,
 325 Δαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε χαλκοβάφεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβομένος ἐπέεσσιν.
 330 Ἥριπε δ' ἐκ κονίης· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξαναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπλίξο νόσφιν ἐόντα.
 Νῆπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀουσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἤδ' οἰωνοὶ
 Ἰελκῆσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μῆ με εἴα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μῆ με, κύων, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἰά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἀποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κιντὰ πάντα δάσσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἥ σ' εὐ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

- Πείσειν· ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός·
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι,
 Ἥματι τοῦ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἔσθλόν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ἕθεών πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 Ὀν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήνδα διός Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθραθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἢ ἴα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσοιο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἢ μῦλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσασθαι
 Ἐκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐπέπησεν πυρὶ κηλέω.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐκτίριξε παδάρακῃς διός Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοσιν ἔπει πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσσομαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἐθήξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνώμεν Τρώων τόον, ὅτιν' ἔχουσιν·
 Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἢ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἰόντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός·
 Κεῖται παρ νήεσσι νέκυσ ἀκλάντος, ἄθραπτος,
 Παιροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωῶσιν μετιῶ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἰδίῃσιν,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλον μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', ἀεΐδοντες παίηονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἐκτορα διόν,
 Ὡ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχετόωντο.
 395 Ἢ ἴα, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεκέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρονγε τέροντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πέτρης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κίση δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβίς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,

- 400 *Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πετίεσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαίται
Κυάνεαι πύλλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίησιν
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἣν ἐν πατρίδι γαίῃ.*
- 405 *Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσε δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα.
Ῥιμῶξεν δ' ἔλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·*
- 410 *Τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπανα
Ἴλιος ὄφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μὲν ἴα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξέλθειν μεμαῶτα πυλάων Λαρδανιῶων.
Πάντας δ' ἔλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,*
- 415 *Ἐξονομακλήθηδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶων,
Αἰσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
Ἦν πως ἠλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσει*
- 420 *Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔδηκεν.
Τόσσοις γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,*
- 425 *Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺν κατοίσειται Ἄιδος εἴσω,
Ἐκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν!
Τῷ κε κορρυσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένῳ τε,
Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·*
- 430 *Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμῶρ
Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειαρ,
Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεῶν ὦς,*
- 435 *Δειδέχαι· ἡ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κίχάνει.
Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
Ἐκτορος· οὐ γὰρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἦγγειλ', ὅτι ἴα οἳ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·*
- 440 *Ἄλλ' ἦγ' ἴστον ὑφαίνε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,*

- Ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἐκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι·
- 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν.
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμνασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελήθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἢ δ' αὖτις δμῶῃσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
- 450 Δεῦτε, δύνω μοι ἐπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται
Αἰδοίης ἐκυσῆς ὄπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
Σιγήθεισι πάλλεται ἤτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δέ γούνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἶ γὰρ ἀπ' οὔατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
Μοῦνον ἀποτιμήξας πόλιος, πεδιόνδε δίηται,
Καὶ δὴ μιν καταπάσση ἀγνηροίης ἀλεγεινῆς,
Ἢ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτε ἐνὶ πληθῦτι μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἶκων.
- 460 Ὡς φασμένη μεγάροιο θιέσσυτο, μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἕμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργου τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχει· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίεις δέ μιν ἵπποι
- 465 Ἐλκον ἀκηδέστωσ κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννῇ νύξ ἐκάλυψεν·
Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντι,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
- 470 Κρηδέμενόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσεὴ Ἀφροδίτη,
Ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἐκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
Ἄμφι δέ μιν γαλῶν τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
Αἶ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 Ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροθη,
Ἀμβλήθην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἴη ἄρα γεινόμεθ' ἄσση
Ἀμφοτέροιο, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
- 480 Ἐν δομῷ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τριθὸν εἰούσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὠφέλλε τεκέσθαι!
Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κευθεσί γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερωῖ ἐνὶ πένθει λειπείς
Χήρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
- 485 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσسونτ' ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουν ἀρούρας.
 490 Ἡμαρ δ' ἠρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεσησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
 495 Χεῖλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείουσιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶ οὔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν,
 Δακρυόεις δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν εἰσὶ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὄθ' ὑπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδῆσ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
 Οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσ' οὐκ ἔσται πύλας καὶ τείχεα μακρὰ.
 Νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Ἰνυμόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κίονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἄλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1 - 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, iusta funebria poscentis (59 - 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, extruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 - 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 - 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 - 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 - 699); luctando, Ajax Telamonijs et Ulysses (700 - 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 - 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonijs (798 - 825); disco, Polypætus (826 - 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 - 883); jaculando, Agamemno et Meriones (884 - 897).

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

- Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 Ἄλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μῖνονχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰάντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἄλοοιο τεταρπόμεσθα γόοιο,

Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἴμερον ὤρσεν.

15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.

Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο,

Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θίμενος στήθεσσι ἐταίρου·

Χαῖρς μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἰΐδαο δόμοισιν!

20 Πάντα γὰρ ἦδη τοι τελείω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,

Ἐκτορα δευρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,

Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.

Ἦ ἤα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικία μῆδετο ἔργα,

25 Πηρνεὰ πῦρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας

Ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε ἀφωπλίζοντο ἕκαστος

Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηχέας ἵππους·

Κὰδ δ' ἴζον παρὰ νῆϊ ποδώκεος Διαικίδαο,

Μυθίοι· ἀντάρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,

Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·

Πολλοὶ δ' ἀργιόδοτες ὄες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,

Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·

Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

35 Αὐτὰρ τότε γέ ἀνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα

Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,

Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.

Οἱ δ' ὄτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,

Αὐτίκα κηρύνεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,

40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν

Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.

Αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὄμοσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,

Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,

45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦναι,

Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὦδα

Ἴξει ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετεῖω.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·

Ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

50 Ἴπην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς

Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζῶφον ἠερόεντα·

Ἦ ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιπλέγῃ ἀκάματον πῦρ

Θάσσουν ἀπ' ὄφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοιτο·
 65 Ἐσσημένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μνημιδόνεσσι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόγος κλυζέσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μύλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 65 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Παιτροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῦ εἴμυτα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ·
 70 Οὐ μὲν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περῆσω.
 Τηλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ με πω μίσησθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ.
 75 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτῆς
 Νησοῦμαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 Βουλὰς ἐξόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρῶων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Εὖτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενόϊτιος ἐξ Ὀπóεντος
 ἠγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 ἠματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵπποτα Πηλεύς,
 90 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρύσεος ἀμφιφορεῦς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλῆ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλά μοι ἄσσον στήθι· μίνυθ' ἀ περ ἀμφιβαλόντε
 Ἀλλήλους, ὄλοιο τέταρτώμεσθα γόοιο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥ τε καπνός,
 ὦλετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὄλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστί καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἰδῶλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 106 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφραστήκει γοοῶσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὥρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρηάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνήρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρηές κλον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημα τ' ἤλθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρυὺς ὑψικόμους ταναίικει χαλκῶ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 Ἐκθεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεύντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 125 Καδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλω μέγα ἥριον, ἠδὲ οἱ αὐτῶ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤμνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσι ἐδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυρτοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀχρῦμένος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χώρον ἴκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήσον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἤρῃσατο Πηλεΐς,
- 145 Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερῖεν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτοθι μῆλ' ἱερύνσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἤρᾳθ' ὁ γέρον, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλω ἤρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὤρσε γόοιο.
 Καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδου φάος Ἥλιοιο,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰρ λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
- 160 Κῆδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νῆσον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θῆσαν, ἀγνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δροατὰ σώματα νῆει·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἀνακτι τραπέζῃες κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῶ δητύων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμησεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
- 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δάσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
 185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· φροδόντι δὲ χρεῖν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 Ὅσσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥλιου
 Σκήλει ἄμφι περὶ χρεῖα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίτο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρατ' Ἀνέμοισιν,
 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὄφρα τύχιστα πυρὶ φλεγεθολατο νεκροί,
 Τλη τε σεύαίτο καήμεναι. οἰκέα δ' Ἴρις
 Ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαεὸς ἀθροοὶ ἔνδον
 Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῷ ἐπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἶδον ὄφθαλμοῖσιν,
 Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστος·
 Ἢ δ' αὐθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκeanοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἑκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 Ἄλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαθεινὸν
 Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπύχεται ἱερὰ καλά,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὄρησθε καήμεναι, ἧ ἔνι κῆται
 Πατροκλός, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσαστο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροισιν.
 Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὄρωτο δὲ κύμα
 215 Πνοίῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὤκυν Ἀχιλλεύς
 Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χεῖ, δεῦε δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλήος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὄστεα καίων,
 Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὄστεα καίων,
 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἶσι φώως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὄντε μέτα χροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἤως,
 Τῆμος πυρκαϊῆ ἔμαφραίνετο, πάνσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκόνδε γέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερθέοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφραεὶς πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστήες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαι· αἴθοπι οἴνω
 Πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστία Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατιῆ καλοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῆ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρὺν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δευτέρου ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λήψωθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθοπι οἴνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνηός ὄστία λευκὰ
 Ἀλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῶ λιτὴ κάλυψαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμελλία τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρῆν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρουκε, καὶ ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἠμιόνοους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
 Ἦδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμειτρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἠμίονον κυεύουσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆσας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιεῖ,
 275 ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
 Ἴστε γάρ, ὅσσην ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοῖου γὰρ κλέος ἐυθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο,
 Ἴπλιον, ὃ σφωῖν μάλα πολλὰκις ὑγρὸν ἔλαιον
 Χαϊτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἕσταότες πενθείετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρησέδεται, τῷ δ' ἕστατον ἀχρυσμένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἱππῆες ἀγερθεν.
 Ὄρωτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὄρωτο κρατερός Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωοὺς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπήρρα
 Δινεῖαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὄρωτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἰθρὴν τὴν Ἀγαμέμνονεην, τὸν ἑὸν τε Ἰόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠναμόεσσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχῆς ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμιοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλοιογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἑόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεῖω.
 Οἶσθα γὰρ εὐ περὶ τέρμαθ' ἐλισσόμεν' ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θελεῖν · τῷ τ' οἶοι λογιεῖσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πηλεϊονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 316 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἧὲ βίηφι·
 Μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνιόχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 Ὅς δὲ κε κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἥσσανας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἐ λήθει,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν·
 326 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῆως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδῆς, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 Ἦ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηγέδαται δύο λευκά,
 330 Ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφί·
 Ἦ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἦ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρκῆς διός Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺν μάλ' ἐγχερίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 336 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἔϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· αἰτάρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἰζαί τ' εἰ ἦνλα χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχεριμψθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσεται ἄκρον ἰκίεσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μῆπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεῖξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 346 Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἦ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἑσθλοῖ.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῶς ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔξει, ἔπει ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστοριδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλας·

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μανίλοσ·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἔλαυνέμεν· ὕστατος αὐτὲ
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἔλαυνέμεν ἵππους.
 Στῆν δὲ μεταστοιχί· σήμηγε δὲ τέφρατ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπίσθια πατρὸς ἑοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποεἶποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάλιστα αἶψαν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσι,
 Ἔσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίῳ,
 365 Νόσφι νιῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κοινῆ
 Ἰστατ' αἰερομένη, ὥστε νέφος ἢ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρύθοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἄρματα δ' ἄλλοιτε μὲν χθονὶ πύλατο πουλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοιτε δ' αἴψασκε μετήορα· τοὶ δ' ἔλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἑκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκίεες ἵπποι
 Ἄψ ἐφ' ἄλῳ πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
 375 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρωῖοι· οὐδὲ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 380 Πνοιῆ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον· εὐρέε τ' ὄμω
 Θέμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.
 Καὶ νῦ κεν ἢ παρελάσσει, ἢ ἀμφήριστον ἔθῃκεν,
 Εἰ μὴ Τυδέος υἱὸς κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάλιστα φαεινῆν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χρωμένοιο,
 Οὐνεκὰ τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάβησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μάλιστα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξα θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλλίσθη,
 395 Ἀγκωνάς τε περιδρῦθή, στόμα τε ῥινάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δὲ οἱ ὄσσει
 Δακρυόφι πλησθέν, θαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδαΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατὴρ ἑοῖο·
 Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδείδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ἄρξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέειν καταχευῆ
 Αἶθῃ, θῆλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμήνι λαῶν
 Ἔσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξει χαλκῶν,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερούμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπενδεταιον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
 Στεινωπῶ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με κήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδελσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἢ χειμέριον ἄλεν ὕδωρ
 Ἐξεβήξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχίως ἀλειίνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγῶνε·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱπάσσει· ἄλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτιέρη παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσειαι, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἴοντι ἑοικώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα καταμαθλοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζητὸς ἀφήκεν ἀνῆρ, πειρώμενος ἦβης,
 Τούσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθήκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῶ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνοτρέψειαν ἐϋπλεκείας, κατὰ δ' αὐτοῖ
 Ἐν κόνιῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 440 Ἐβή· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.

Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἴσῃ ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φάινησέν τε·

Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀγρυμένω κῆρ.

Φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμώντα,

445 Ἡ ὑμῖν ἄρρω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείςαντες ὁμοκλήν,

Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο

Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

450 Πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·

Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περὶωπῇ.

Τοιοῦτο δ' ἀνευθεν ἑόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας

Ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προύχοντα,

Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίριξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 Λευκὸν σῆμ' ἐτίτευκτο περίτροχον, ἥτε μῆνη.

Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔειπεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

Οἴος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἧς καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροῖτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 Ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ

Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βυλούσας,

Νῦν δ' οὐπη δύναμας ἰδέειν· πάντα δὲ μοι ὄσσε

Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.

465 Ἡὲ τὸν ἠνίοχον φύγον ἠγία, οὐδὲ δυνάσθη

Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·

Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὶν θ' ἄρματα ἄσαι·

Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

Ἄλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκίει δὲ μοι ἔμμεναι ἀνήρ

Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσει,

Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχυρῶς ἐνένισπεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν

475 Ἴπποι ἀερίποδες πολλὸς πεδίοιο διέντιαι.

Οὔτε νεωτάτος ἔσσι μετ' Ἀργεῖοισι τοσοῦτον,

Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·

Ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.

480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροῖτεραι, αἱ τοι πάρος περ,

Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠῦδα·

Αἴαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεύται Ἀργείων ὄτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηγής.
 485 Δεῦρό νῦν, ἣ τρίποδος περιδωόμεθον ἢ ἐ λείβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείλομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτινῶν.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχύς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦν κα δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἴδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἕοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλω νεμεσῆτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ἔρξοι.
 495 Ἄλλ' ὑμῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰςοράασθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἱ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μῖλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Τυός' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσετε κίλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίλοχον κονίης φάθαμίγγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δὲ, χρυσῷ πεπνυκασμένα κασσιτέρω τε,
 Ἴπποις ἀκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδὲ τι πολλῆ
 505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχίη κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
 Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέροιο χαμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλίνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μᾶτησε
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἔσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὃ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἄλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς φά τ' ἀνακτα
 Ἐλκῆσιν πεδίλιο τιταινόμενος σὺν ἄχεσφιν·
 Τοῦ μὲν τε ψάνουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκρα
 520 Οὐραῖαι· ὃ δὲ τ' ἄγχι μᾶλα τρέχει, οὐδὲ τι πολλῆ
 Χωρῆ μεσσηγύς, πολέος πεδίλιο θείοντος·
 Τόσσων δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Δείπεται· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,
 Ἄλλὰ μιν αἶψα κίχα· ἐν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧῦ
 525 Ἴππον τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένητο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κεν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθνηεν.
 Ἀντάρ Μοριόνης, θεράπων εὖς ἰδομένης,
 Λαίπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 Βάρδιτοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 Ἕκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τίος δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρχης διος Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθος ἀνὴρ ὠριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰθλίον, ὡς ἐπιεικῆς,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν·
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νεστοροῦ υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἠμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Ἀντὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἄλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανίστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι θμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
 Ἥε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
 Ἄνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρχης διος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἄμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοῦσθαι ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ περὶ χεῦμα φαινοῦ καυσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἡ ῥα, καὶ ἄυτομίδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρω,
 Οἰσέμεναι κλισίῃσθαι· ὁ δ' ὄχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 565 [Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενελάος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχέων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετήϊδα ἰσάθεος φῶς·

- 870 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δὲ μοι ἵππους,
 Τούς σούς πρόσθε βαλῶν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 875 Μῆποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βλῆ τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 880 Ἄλλον ἐπιπλήξῃεν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαννες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 885 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλφ' ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Ἄσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σείῳ, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἄρειων.
 Οἶσθ'· οἶαι νέον ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθειασιν·
 890 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιτλήῳ κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δάσω, τὴν ἄρομην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μεῖζον ἐπαιτήσῃας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 895 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ὑλιτρός.
 Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμον Νίστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῦ δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύνουσιν ἔερση
 Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 900 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείζομαι αὐτὸς,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀσειφρῶν
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεότη.
 905 Δεύτερον αὖτ' ὑλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' αὐτὸς γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμείο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπέσωμαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 910 Δάσω, ἐμὴν περ ἑούσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοθήμονι δῶκεν ἐταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λήβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτιον δ' ὑπελείπει' ἄεθλον,
 Ἀμφίθειος φιάλη· τὴν Νεστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἄν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνημ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὴν ἐσδύσειαι, οὐδὲ πόδευσιν
 Θεύσειαι· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἰδέξαστο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
 Εἶθ' ὡς ἠβῶοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὅποτε κρείοντι Ἀμαρυγκέα θύπιον Ἐπειοῖ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἴηρος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόθεσαι παριδραμον, ἐσθλὸν ἕοντα·
 Λουρὶ δ' ὑπεριβυλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἴοισίν μ' ἵπκοισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρῶυθε βυλόντιες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφρῃ λείπει ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχτεν,
 Ἐμπεδον ἠνιόχεν, ὁ δ' ἄρα μᾶστιγι κέλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὐτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὐτε μετέπρεπον ἠρώεσσαι.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν αἰεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἥστ' ἔμοιγε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ὤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πνυμαχίης ἀλγεῖνης θῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιλονοι ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δῦω περὶ τῶνδε κλεύομεν, ὅπῃ ἀρίστῳ
 660 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶνῃ καμμοσίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθω·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνῆρ ἠὺς τε μέγας τε,
 665 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός·
 Ἄφατο δ' ἡμίονου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαὶ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀριστος.
 670 Ἥ οὐχ ἄλις, ὅτι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τέτελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' οὐτέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μεόντων
 675 Οἱ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 Ὅς ποτε Θήβασθ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακίββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἄμ' ἄμφω,
 Σὺν ᾧ ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἐσθήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικῶς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθύς
 Θῖν' ἐν φυκίεντι, μέγα δὲ ἐκῦμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 695 Χερσὶ λαβῶν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδιεσσι,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κέρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
 Καθ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄντοί δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῦσι, παλαιμοσύνης ἄλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρῶ δὲ νικηθέντι γυναῖκα ἔς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῶν δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 "Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῶγε βιάτην ἔς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγῶνι δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 "Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἄλεεινων.
 Τετράγει δ' ἄρα νῶτα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰεῦσθην, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῆ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἔνκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 "Ἢ ἔμ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 "Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθει' Ὀδυσσεύς
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τιχαίν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἔξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεύς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κληροῦν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδὲ τ' αἶιρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κοινή·
 Καὶ νῦ κε τοτρίτον αὐτίς ἀνάϊζαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἐρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινήν, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Κάνδανεν,· αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ' ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἤρωειδέα πόντον,
 745 Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τίος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἠρωϊ Ἰησονίδης Εὐνηος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ' ἐτάροιο,
 Ὅστις εὐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουισθῆι' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις, ἔπειτα δὲ Νίτορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στῆν δὲ μεταστοιχεί· σήμηγε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὠκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντι' εὐ' μάλα χερσὶ τανύσση,
 Πηρίων ἐξέκλονσα πυρὸν κίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰγνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καδ' δ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ζήμφα θεῶν· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἰσμένοι, μῆλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθὴ μοι ἐπιρρόθοτος ἔλθε ποδοῖν!
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν εὐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλιυθε θεῶν — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ φα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοείου πλητο στόμα τε γῆνάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτιλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀργυρόλοιο,
 Ὀνθον ἀποπιτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεῖν πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 Μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆι παρίσταται, ἰδ' ἐπαρήγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἦδ' ὑ γέλασσαν.

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λισσθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ἕμμι' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
- 790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ἰωμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύθηρεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἄλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δουλιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
- 800 Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήνυρα.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δῦω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἔσσαμένω, ταμείχροα χαλκὸν ἕλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιδεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
- 805 Ὀκπότερός κε φῦῃσιν ὄρεζάμενος χροῖα καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνῆια ταῦτα φερέσθων·
- 810 Καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μίσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 815 Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρεῖς μὲν ἐπήϊζαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃ
Νύξ', οὐδὲ χροῖ' ἴκανεν· ἔρτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
- 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἰὲν ἐπ' ἀνῆνι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
Παύσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελεῖσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωσ
- 825 Σὺν κολῶῃ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμώνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἥειλιωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τούτου αἰέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πόνους ἄγροί,
 Ἐξεῖ μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοῦς
 Χρωόμενος· οὐ μὲν γὰρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμήν, οὐδ' ἀροτῆρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διος Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σίλον δ' ἔλε διος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλιυσαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἄφηκε Λεοντεύς ὄξος Ἄρης·
 Τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἀπο στιβυρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 845 Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
 Ἡ δὲ θ' ἔλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντός ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀσταίντες δ' ἔταροι Πολυπόιταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπι γλαφυρὰς ἔφρον βυσιλῆος αἰέθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξενῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
 Καδ δ' ἐτίθει δ.κα μὲν πελέεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρόοιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Ἀσπῆ μῆρινθῶ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξευεῖν. ὅς μὲν κε βύβλη τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας αἰεράμενος πελέεας, οἰκόνδε φερέσθω·
 Ὅς δὲ κε μῆρινθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν—
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τευκροῖο ἀνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέη χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπέλιπεν ἀνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 Ὅρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μῆρινθον βύβλη παρ πόδα, τῆ δέδεται ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε-πικρὸς οἰστός.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἦιξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρείθη
 Μῆρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

- Τύξον· ἀτὰρ δὴ οἷστίον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
 Ἀντίκα δ' ἠπειλήσεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι
 Ἀργῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Τῆι δ' ὑπὸ νεφύων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 375 Τῆι ᾗ ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστώ ἐφεξομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Ἀνχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν.
 380 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεύκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 385 Κὰδ δὲ λέβητι ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεοντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ᾗ ἤμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἴδομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 390 Ἀτρεΐδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἦδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἦρωϊ πόρωμεν,
 Εἰ σύγ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 395 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωος
 Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλῆς ἄεθλον.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneq̄e Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride accessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum herois deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἔκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοάς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδομπο
 Ἴππου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 Ἡρι πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν·
 Ἦδ' ὅπασα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθειν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἐπιτός, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὄρθός ἀναυτὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλος. οὐδὲ μιν Ἡὸς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠΐονας τε.
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δευάσκειτο δίφρου ὄπισθεν·
 Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηγέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικίην ἀπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ' περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίων.
 Τὸν δ' ἐλαιρέσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκόπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν κᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἴφρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων, οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἴτης·
 Ὅς νεέκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τὴν δ' ἦρησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γέγει ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιλοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρὶ ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἑόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοὶ κέ μιν ὤκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρτα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεισθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ἥ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἶξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἦ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνήησιν.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἢε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἷόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.

- Τληπότῳ γάρ Μοῖραι θυμὸν θίσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Ἀυτὰρ οὐκ ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήυρα,
 Ἴππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει· οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μῆ ἀγαθῶ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γάρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
- 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τῶν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἐκτορι θήσετε τιμῆν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικῶν τε θήσατο μαζόν·
 Ἀυτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
- 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παρακόιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένητ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμον· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαῖν' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδουμαι θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδένετο δαιτὸς εἵσης,
- 70 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 Λάσθη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἐκτορα· ἣ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ.
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἕσσαν ἔμειο,
- 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεταονάχησε δὲ λίμνῃ.
- 80 Ἡ δὲ, μολυβδοαῖνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὕρουσεν,
 Ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοῶς κέρας ἐμβεβανῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρος δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῶ Θετίν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλα
 Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσσης
- 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσειθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, Θετί, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θετίς ἀργυρόπεζα·
- 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάταισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῶ.

- Ἐλμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσεται, ὅ,τι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δια θεῶων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 96 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήγεμος ὠκία Ἴρις
 Ἥγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιύζετο κῆμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαυτες
 Εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφροην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὄρεξε πιῶσσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
 106 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννήμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλείψαι δ' οἰρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῆδος Ἀχιλλῆϊ προσιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τετὴν μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ νιῆ ἑπιτείλον.
 Σχύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἰ κὲν πως ἐμὲ τε δεῖσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶψα.
 Ἦεν δ' ἐς κλισίην οὐ νιός· ἔνθ' ἄρα τότε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν εἰαῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρεντο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 Σὴν ἔδειαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Ἄλλ' ἐμέθεν ζῖνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός ἐστι.
 Σχύζεσθαι σοὶ φησι θεούς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἄκυς Ἀχιλλεύς·
 Τῆδ' εἶη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντι ἄγορεύον.
 Ἴρι δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Βάσικ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἄγγελιον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀντήρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
 150 Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μεδὲ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργεῖφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 155 Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κτανέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 160 Ἦεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
 Παιῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
 Ἐντυπᾶς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ ἀίχρην ταῖο γέροντος,
 165 Τὴν ἴα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δάιματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροιντο,
 Τῶν μμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχῆς ὀλέσαντες.
 Σιῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσῆδα,
 170 Τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 Ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν ἐὼν, μέγα κίδεται ἧδ' ἐλεαίρει.
 175 Λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀντήρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνει
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχόν, ἧδὲ καὶ αὐτίς
 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῦτος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἰὼς κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσση.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὄγ' υἱὰς ἄμαξαν εὐτροχόν ἥμιονεῖην
 190 Ὀπλίῃσιν ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσεται κηώεντα,
 Κέδρινον, ὑφόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 Ἐς δ' ἄλοχόν Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' εἶναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Ὡ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἶχονθ', ἧς τοπάρους περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἧδ' οἴσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθόμεν οἶος,
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Γέας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόφεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὡμηστῆς καὶ ἀπιστος ἀνήρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῶ δ' ὡς ποθι Μοῖρα κραταιή
 210 Γεινομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
 Ἄνδρὶ πάρα κρατερῶ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθόμεναι προσφῦσα· τότ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἄλλὰ πρὸ Τρωῶν καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' εἶναι κατερούκανε, μηδὲ μοι αὐτή
 Ὅρησι ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

- Ἡ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἧ ἱερῆες,
 Ψεῦδος κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξέδρακον ἄτην —
 Εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γὰρ με κατακτείνεειν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλείας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ ἀάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερον δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ' αἰθωνας τρίποδας, πίνυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
 235 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νῦ τοῦπερ
 Φείσασθαι ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρον· πέρι δ' ἦθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἐρῆετε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες! οὐδ' νῦ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, οἷ μ' ἦλθετε κηδύσοντες;
 Ἡ οὐνεσθ', οἷ μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; αὐτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες!
 Ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἶσω.
 Ἡ, καὶ σκηπανίῳ διεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἰάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγαθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφρονόν τε, βοῆν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηϊφοβόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Διον ἄγαθόν·
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραῖος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ἀφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίη ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελείφθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἱπποχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσχε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐφίκε
 Ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τούς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειπται,
 Ψεύσται τ' ὄρχησται τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
 Ἄργων ἦδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἄρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμοξαν ἐφοπλίσαίτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδύσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐύτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ διῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσι ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέσιω ἐπὶ ῥυμῶ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βύλλον·
 Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἴδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλοιχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατιρώνητας, ἐντεσιεργούς,
 Τοὺς ἅμ ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δέσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖός
 280 Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξίστη, ἐπὶ φάτινῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαί, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 Στῆ δ' ἵππων προπύροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῆ, σπέῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἄσφ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμῆα μὲν οὐκ ἐθελούσας·
 290 Ἄλλ' εὐχευ σὺγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὄραται·
 Αἴτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυρος ἐπὶ νῆας ἦς Δαναῶν ταχυπύλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος Θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθῆσω.
 Ἔσθλὸν γάρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρον· ὁ γεραῖός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 Εὐχέτ' ἔπειτα σίας μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·

Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!

Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλεινόν·

210 Πέμπον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ

Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,

Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

Τῷ πύσσονος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπῶλον.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.

215 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,

Μόρφον, θηρητήρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.

Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται

Ἄνερος ἀφνειοῦ, ἐὺκλήϊς, ἀραρυῖα·

Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν περὰ· εἴσατο δέ σφιν

220 Δεξιὸς αἴζας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες

Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς εὐὸ ἐπεβήσεται δίφρου·

Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,

225 Τὰς ἰδαῖος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν

Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μᾶστιγι κέλευεν

Καρπαλλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κίοντα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οἶν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,

230 Οἱ μὲν ἄρ' ἀψοφῆοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,

Παῖδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζη-

Ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεγε γέροντα.

Αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤυδα·

Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

235 Ἄνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλησθα·

Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ

Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·

240 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Ἄμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμῖν ἐφ' ὑγρῆν,

Ἢδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·

Ἐΐλετο δὲ φάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θείλει,

Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

245 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

Αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανεν·

Βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσνητῆρι εἰοικώς,

Πρῶτον ὑπηνήτην, τοῦπερ χαριεσιάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οἶν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασαν,

- 360 Στήσαν ἄρ' ἠμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πλοίην,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαίαν.
 Τὸν δ' ἔξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τίτυκται.
- 365 Ἄνδρ' ὄρώω· τάχα δ' ἄμμε διαφθαίσεσθαι οἴω,
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἧ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀπάμενοι λιτανεύσομεν, αἷ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
 Ὅρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
- 360 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἠμιόνους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σὺ γ' ἔδδειςας μένευ πνείοντας Ἀχαιοῦς,
- 365 Οἱ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τοσσαῖδ' ὄνειαι ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρον δὲ τοι οὔτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
- 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσασμαι· φίλω δὲ σε πατρὶ εἶσκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεοειδῆς·
 Οὔτω πη τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' εἴτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
- 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
 Πέπνυσαι τε νόω, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες·
- 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Ἦέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμῃ;
 Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἰσὴν
 Λειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν
- 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδευετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεοειδῆς·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες;
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
- 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 Ὅφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαίρων ὄξει χαλκῶ·
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 395 Εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστι Πολύτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἔστι, γέρον δέ δή, ὡς σὺπερ ὠδε·
 Ἐξ δὲ οὐ υἴες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἤλθον πεδίοιόδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἄστῃ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα γέρον Πηλεΐδῃ θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 Εἰς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἤε μιν ἤδη
 Ἥσι κυτὼν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεὺς.
 410 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ὡ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· θυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
 Κεῖμενῷ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 415 Ἔσθουσ', αἶψά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε διαφανήη·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 Οἶον ἐρσῆεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαρὸς· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἔοντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἠμείβετο μύθη·
 425 Ὡ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Αἴθητ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἷ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτιοιό περ αἴση.
 Ἄλλ' ἄγε δή τότε δεῖξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
 430 Αὐτὸν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκομαι.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλευαι σέο δῶρα παρεῖξ' Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δειδοίκα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πόμπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὀμαρτέων·
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσύμενος, μαχέσαιτο.
 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν·
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μένος ἦῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 Οἱ δὲ νεὸν περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο·
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὠίξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχθας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ὀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τῆρηλῆν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 Λαχρήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἀνακτι
 Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλήης
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιθρόήσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληΐδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιθρόήσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἐριούνιος ᾤξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμούς εἴξειμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὠδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλείωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠνυκόμοιο
 Λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἐρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 470 Ἰδαίον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὁ δὲ μέμνηεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθύς κίεν οἴκου,
 Τῇ δ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείλατο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 Ἥρωσ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρης,
 475 Ποίπνυον παρεόντε· νεὸν δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἐσθῶν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στᾶς
 Χερσίν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολίᾳς κτάνον υἷας.
 490 Ὡς δ' οἱ ἄν' ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβη, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσοφόνοντας.
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
- 495 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Μνηῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέικου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κῆνον περυναίεται ἀμφὶς ἔοντες
 Τείρουσ', οὐδὲ τίς ἐστιν ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμύναι.
- 499 Ἄλλ' ἤτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 Ὀφεισθαι φίλον υἷον, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελεΐφθαι.
- 505 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, οἳ ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν.
 Ἐννέακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστν καὶ αὐτούς,
- 509 Τὸν σὺ πρῶην κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερελαί' ἀποίνα.
 Ἄλλ' αἰδεῖο θεοῦς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἔλεινότερός περ,
- 515 Ἐτλην δ', οἳ οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἡμερον ὤρσε γόοιο.
 Ἀφάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι,
- 519 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ προπίδων ἤλθ' ἡμερος ἠδ' ἀπὸ γυλίων,]
- 525 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτεῖρων πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἄ δειλ', ἢ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
- 529 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τίεας ἐξενάρηξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Οὐ γάρ τις προήξιος πέλεται κρονεροῖο γόοιο.
- 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑάων·
 Ὡ μὲν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραννος,
- 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἔσθλῳ·
 Ὡ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἔ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτᾶ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα
- 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῶ τε πλούτῳ τε, ἀνάσσει δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
- 540 Ἄλλ' ἓνα παῖδια τίκεν παραώριον· οὔδ' ἐν τόνγε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μύκικρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
- 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιᾷσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄσχεο, μηδ' ἀλίσσαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
- 550 Οὐ γάρ τι προήξιος ἀκαχήμενος νῖος ἔῃς,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεΐδης θεοειδῆς·
 Μὴ μὲ πω ἐς θρόνον ἔξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
- 555 Λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἥελίοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 560 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πηλεΐα, φρεσίν, οὔδ' ἐμὲ λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 666 Οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἤβωϊν,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
 Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
 670 Καὶ ἱκέτην περ ἰόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφαι· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειθετο μῦθον.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὡς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῶγε δῦω θεράποντες ἔποντο,
 Ἥρωσ Ἀυτομέδων ἦδ' Ἄλκιμος, οὓς ἴα μάλιστα
 675 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύνον ἵππους ἡμιόονους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἥρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 680 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρος', ἐϋνήτην τε χιτῶνα,
 Ὀφρα νέκυν πυκάσας δῶή οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλει', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πριάμος ἴδοι νιόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιοτο,
 685 Παῖδα ἰδῶν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθελίη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἐκατακτείνεις, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
 690 Σὺν δ' ἔταροι ἦειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταῖρον·
 Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθθαι
 Εἶν Ἀϊδὸς περ εἰών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσσας
 Πατρὸς φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικία δῶκεν ἄποινα·
 695 Σοὶ δ' αὐτὸ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ἔσσο' ἐπέοικεν.
 Ἥ ἴα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
 699 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσο· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένησφι
 Ὀφραι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 Καὶ γὰρ τ' ἠῦκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῆπερ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβώοντες.
 705 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυροῖο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Μητοῖ ἰσάσχετο καλλιπαρῆοι·

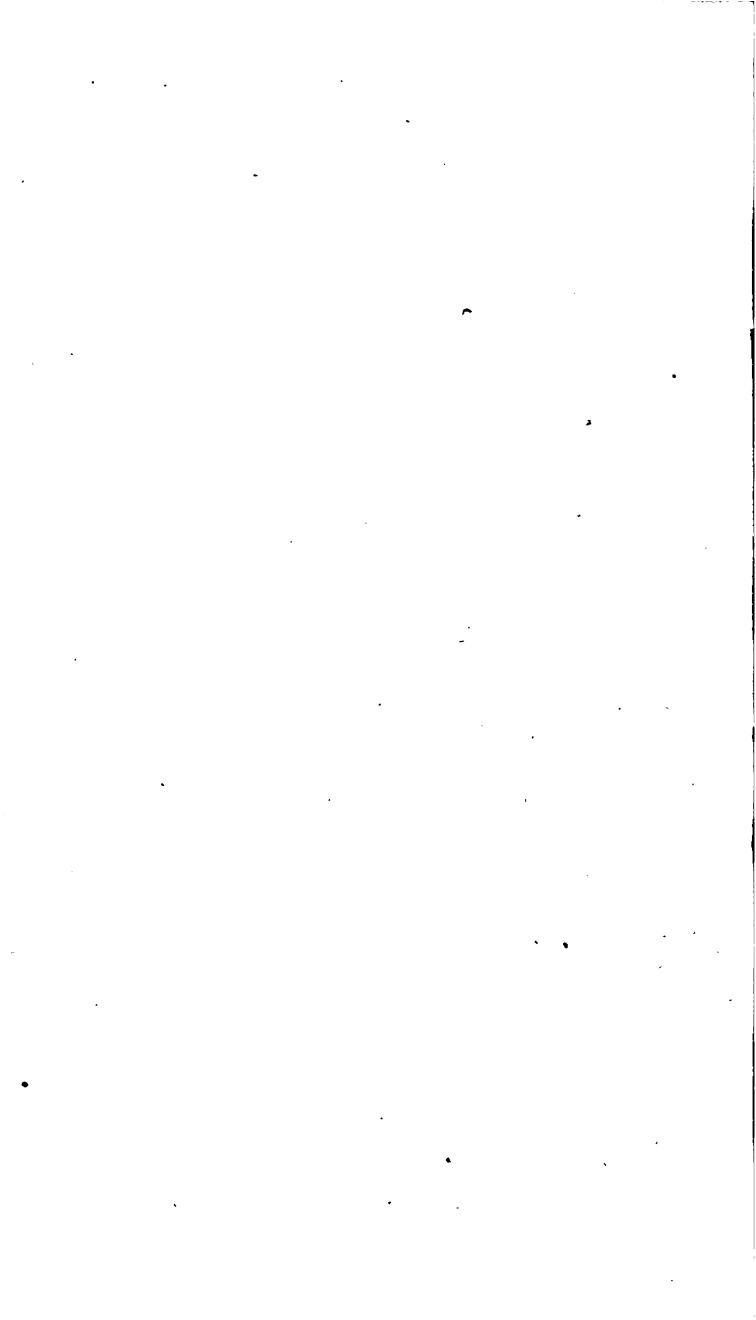
- Φῆ δοιοῦ τεκέειν, ἦ δ' αὐτὴ γείνατο πολλοὺς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιοῦ περ ἔοντ', ἀπὸ πάντας ὄλυσσαν.
- 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνας.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφῶων, αἰτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρῶσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ ἑοῦσα, θεῶων ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 Σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτε φίλον παιδα κλαίοισθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δὲ τοι ἔσται.
 Ἥ, καὶ ἀναΐξας οἶν ἀργυρον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Σφάζ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὠπτησίαν τε περιφραδέως, ἐρῶσαντό τε πάντα.
- 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλών ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νειμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἴητοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσσοσ ἔην, οἴός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἔθηκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορώων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὄφρα κεν ἦθῃ
 Ἐπνῶ ὑπο γλυκερῶ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γὰρ πῶ μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθήοπα οἶνον
 Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἥ ὁ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶῃσι κέλευσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβυλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοιοῦ λέχε' ἔγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιοῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἶτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θεμὶς ἐστίν·
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν
 Αὐτίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνωνι ποιμένι λαῶν,
 655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δίον,
 Ὅφρα τίως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δίῳ,
 Ὡδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θεῖης.
 Οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐνῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοῖομεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτοιομεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δὲ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιομεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζοιομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
 670 Σχῆσω γάρ τούσσοιο πόλεμοιο χρόνον, ὅσσοιο ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερῆν, μήπως δεισεῖ ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισηῖς παρελεξάτο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοιο μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοιο, μαλακῷ δεδμημένος ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἐρμείαο ἐριούριοιο ὕπνος ἔμαρπιεν,
 680 Ὅρμαῖοιο ἀνὰ θυμόιο, ὅπως Πρίαμοιο βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμπειε, λαθῶν ἱεροῦς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μικρὸς πρὸς μῦθοιο ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοῖγε μέλει κακόν, οἷοιο ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιοιο ἐν δηῖοιοισιο, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλοιο υἱόιο ἐλύσαιο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σέοιο δὲ κε ζωοῦ καὶ τρις τόσαιο δοῖοιο ἀποιοιο
 Παῖδες τοῖο μετόπισθε λελειμμένοι, αἷ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώσ' Ἀτρεΐδης, γνώσοιο δὲ πάντες Ἀχαιοὶ.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, κῆρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖοιο δ' Ἐρμείας ζεῦς ἵπποιοιο ἡμιοῖοιοιο τε·
 Ῥίμφοιο δ' ἄρ' αὐτόιοιο ἔλαυνε κατὰ στρατόιοιο, οὐδέ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόροιοιο ἴξοιοιο εὐῤῥεῖοιοιο ποταμοῖοιο,
 [Ξάνθοιοιο διγῆεντος, ὃν ἀθάνατοιοιο τέκετο Ζεὺς,]

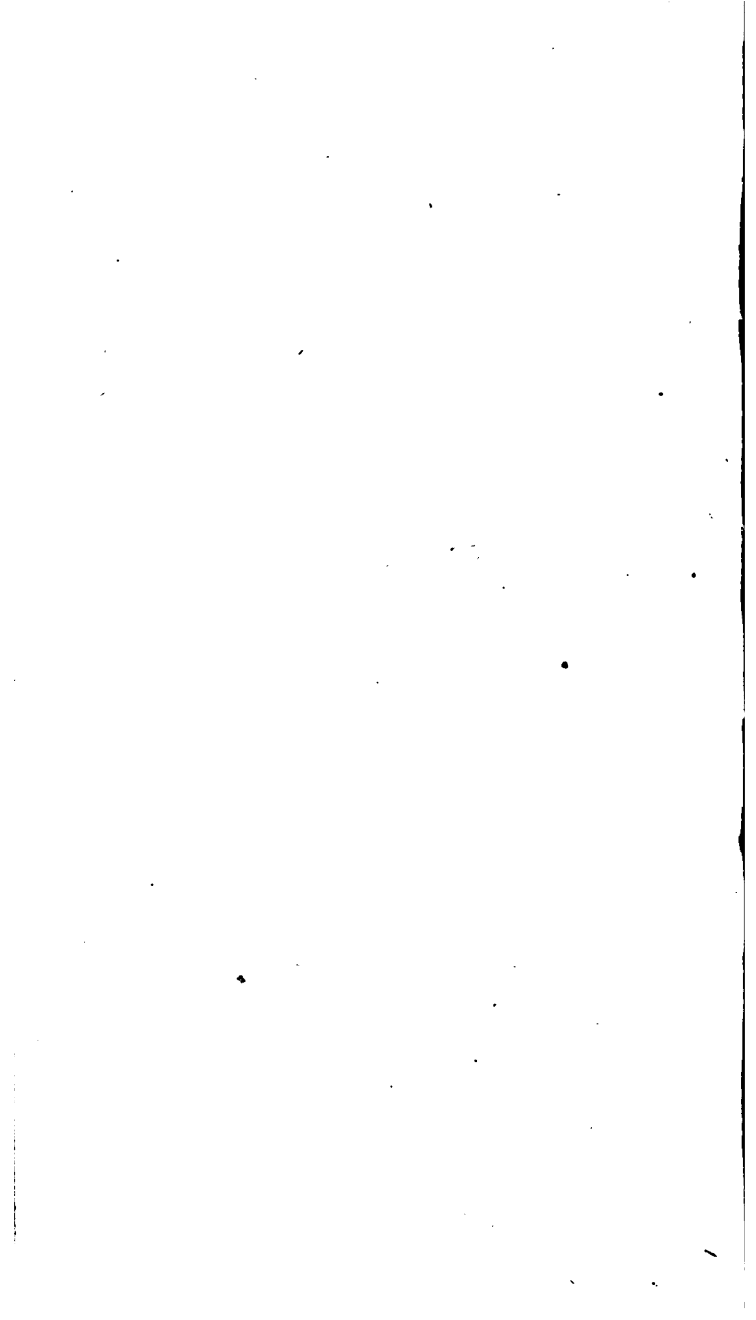
- Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἐγὼ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβάωα, φίλον πατέρ' εἰσηνόησεν,
 Ἔστασι' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀσυβωώτῃν·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν·
 Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Ἐἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ ρουτήσαντι
 Χαίρειτ'· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπεν ἀνῆρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Ἠρώται τόγ' ἄλοχός τε φίλῃ καὶ πότνια μήτηρ·
 Τυλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἴζασαι,
 Ἀπιόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετήνδα·
 Ἐἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσασθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 Θρήνων ξείροχους, οὔτε στοινόεσσαν ἀοιδῆν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῆσι δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλειο, κὰδ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶσι δ' εἴ νήπιος αὐτως,
 Ὄν τέχομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμοροισι, οὐδὲ μιν οἴω
 Ἠβην ἕζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται. ἢ γὰρ ὀλοῖας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτῆν
 730 Ῥύσκειν, ἔχεις δ' ἀλόχους κειθνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηπιῶν ὀχθήσονται γλαφυρῆσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἔψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χεῖρος ἔλων, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτορ,

- Ἡ πατέρ', ἧς καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδαῖ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκα πατήρ τεὸς ἐν δαί' λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἐκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λειλεῖφεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχθῶν ἐκ χείρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναιῖκες·
 Τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού' ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλιτατε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοίῳ περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Πέριπλοσ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέριπλόν ἄλως ἀτρογέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀἴμον ἀμιχθαλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 755 Πολλὰ ἄνσταζέσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὡς.
 Νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
 60 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄριεν.
 Τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τρίτατῃ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλιτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 65 Ἰδὴ γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων ευπέπλων,
 170 Ἡ ἐκυρῆ — ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὡς, ἦπιος αἰεὶ —
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκας,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 Τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἐτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐφρείη
 775 Ἠπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστινε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστνδε, μηδέ τι θυμῷ
 Λείσθ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεύς

- 780 Πέμπων μ' ὠδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηων,
 Μῆ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ Ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνοὺς τε
 Ζεύγνυσαν· αἴψα δ' ἔπειτα πρό' ἄσπετος ἤγερέθοντο.
 Ἐνῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
- 785 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγχετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἶθροσι οἴνω
 Πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστία λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἔταροί τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 Καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρακα θῆκαν ἐλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἴψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 Μῆ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἴγ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD, I.

1. Μῆνιν, &c. Interpretations materially differing from each other have been given by critics to the first seven lines of the Iliad. Many think with Heyne, that the subject proposed to himself by the poet is simply the *wrath* of *Achilles*, and the disasters inflicted on the Greeks by the Trojans, in consequence of his quarrel with Agamemnon. Then Διὸς δ' ἰταλίστου βουλή (l. 5), and the *counsel or purpose of Jupiter was accomplished*, must refer to the revenge of Achilles, for the injury he had received at the hand of Agamemnon. It is obvious that this explanation flows from the theory that the Iliad is a collection of poetry, by different minstrels, and put together by ingenious editors long after the actual dates of the poems themselves. The poet therefore, could have had no conception of a regular epic, all the parts of which should conduce to some one important end; but, proposing merely to sing of the quarrel and its immediate consequences, he lays the matter directly before his audience in the best manner he can. The most common explanation of the passage is, that these lines contain an exposition of the Iliad, considered as *one entire poem*. The poet begins with the *wrath of Achilles*, because it gave a decided impulse to the events of the war, and hastened the catastrophe. It brought upon the Greeks a train of disasters, ending with the death of Patroclus, the beloved friend of Achilles, which drew him forth from his retirement, to exact a bloody vengeance from Hector and the Trojans. The *purpose of Jove* was to bring about the destruction of Troy by the fall of Hector, &c. Thus

Διὸς δ' ἰταλίστου βουλή

Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἰρίσαντι, &c.

“And the will of Jove was accomplishing from the time when Atrides, King of Men, and the divine Achilles parted, having quarrelled.” It may

be remarked, as a collateral support of this interpretation, that *μῆνις* signifies, according to a Scholiast, *continued anger*, and not simply a *quarrel*.

3. *πρόϊαψεν*, a compound of *πρό* and *ιάπτω*, and very expressive. *Ίάπτω* is from the same origin as *πίπτω*, and signifies *to cause to fall* by violent means, and *to assail with violence*. *Πρό* qualifies the meaning of the verb in relation to time, so that the compound signifies *to cause to fall prematurely*, and may be rendered here, *hurried away to Hades many brave souls of heroes before their time, &c.* The student will find his taste gratified, and his power of understanding the author greatly increased, by subjecting his language to a rigid analysis, and deducing the real signification of compound words from the signification of their primitives.

4. *αὐτοῖς δέ*, &c., and *made them* (i. e. their bodies) *a prey, &c.*; *αὐτοῖς* seems to be used in antithesis to *ψυχὰς* in line 3.

9. *βασιλῆϊ*, the Ionic or poetic dative of *βασιλεύς*.

11. *ἀρητῆρα*, from *ἀρά* or the verb *ἀράομαι*, *one who prays, a priest*.

13. *Λυσόμενος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs.

14. *Στίμματα ἔχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus*;

Ἦ τίνα Κάδμου τοῦ πάλαι νία τροφή,
 Τίνας ποθ' Ἰδρας τασδ' ἱμοὶ θοάζετι,
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἰξισσιμμίνοι;
With suppliant branches decked.

Instead of an olive-branch the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo.

19. *Ἐκπίρσαι*. The simple verb means *to destroy*. *Ἐκ* imparts to it the signification *to destroy utterly*.

20. *λῦσαι τε*, *to give up* in return for a ransom. The difference between the active and middle voices is obvious in the different meanings of *λύσομαι* (l. 13.) and this.

22. *ἰπιυφήμησαν*, expressed their assent to, sometimes by invoking blessings, but here by the silent expression of their countenances. Observe the force of *ἔπι*.

25. *κακῶς ἀφίει*, rudely dismissed him.

26. *πιχίω*, from *πίχνημι* subj. for *πιχῶ*.

31. *Ἰστὸν ἰποιχομένην*. The verb properly signifies *to approach, to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety on account of the ancient custom of standing at the loom. It is,

however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here, *plying the loom*.

32. *νίηαι*, for *νίη*, subj. The ancient form of the subj. was *νίωμαι*, *νίησαι*, *νίηται*. Then the *σ* in the second person was dropped, and the verb assumed the form which occurs here.

34. Βῆ δ' ἀπίων. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye, the image of the Priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer.

39. *χαρίεντ' ἐπὶ τὴν ἕρηψα*. The preposition, by a frequent usage of Homer, is separated from the verb. The verb *ἐρίψω* properly means *to cover*, *to roof over*, hence *to crown*, and the expression here alludes to the ancient custom of decorating the shrines and altars of the Gods with garlands and chaplets. Another instance of the division of the preposition and verb occurs in the next line.

41. *κρήνον*, Poetical for *κρήνον*, from *κραινω*.

44. et seq. The description of Apollo, descending in wrath, is much celebrated. The rattling of the arrows is vividly described, and the sound of the verse corresponds to the sense. — *ὅ δ' ἦϊ νυκτὶ λοικώς*, and *he went like night*. This has been said to refer allegorically to the impure state of the atmosphere at the time of the pestilence, but without sufficient reason. Mr. H. N. Coleridge very justly observes that there are two kinds of similes, those addressed to the Fancy, and those addressed to the Imagination. The former present a likeness to the outward vision; the latter to the eye of the mind. The simile just quoted belongs to this class, and nothing can more happily describe to the inward sight the descent of the angry God. — *Διὸν δὲ κλαγγή*, &c. The sound of this line admirably imitates the twang of the silver bow.

57. *ἦγηθιν, ἐπηγίρις τ'*, after they had been summoned, and were all assembled.

65. *ἑκατόμβης ἐπιμύρομαι*, *ἑκα* understood. — *ἐκατόμβης* the hecatomb was properly, as etymology indicates, a sacrifice of a hundred oxen; it is frequently, however, used in a more general sense, and means a sacrifice of any sort.

66. *τελείων*, perfect, without spot or blemish.

67. *ἀντιέσας*, from *ἀντιάζω*, with the gen. signifies *to enjoy*.

78. *ἄνδρα χολώσιμην*, that I shall make angry. Verbs in *ω* generally signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.

83. φράσαι, mid. *deliberate*. This is for the most part the signification of the middle voice of φράζω.

98. Πρίν γ' ἀπὸ, &c., *before we restore*; πρίν is often constructed with the infinitive. — ἰλικώπιδα. The meaning of this word is uncertain. Some derive it from ἰλικός, *black*, which gives the signification *black-eyed*. Others form it from ἰλίσσω *to roll, with rolling eyes*; and this describes the quickness and vivacity of the eye, which is characteristic of the Orientals. The latter is probably the true meaning.

103. φρίνις ἀμφιμίλαναι, &c.; φρίνις properly means *the diaphragm*. It is applied to the mind on account of the intimate connexion between the operations of the mind and the functions of the diaphragm.

115. οὐ δίμας, &c. *neither in form nor stature, &c.*

126. καλίλλογα, *again collected*.

132. Κλίπτει νόψ, *deceive in mind, i. e. purpose or try to deceive*; ὡς παρελεύσασαι, literally, *you shall not pass by me, that is, overreach me*.

136. After ἴσται, understand some such expression as, *it shall be well*.

140. μεταφρασεύμεθα, *we will consider at another time*; μετά, in composition.

142. ἰπινηδῖς, used adverbially.

151. ἄδὸν ἐλλέμεναι, *to go on an expedition, here, more properly, to lay an ambush*.

159. τιμὴν ἀρεύμενοι, *in order to procure satisfaction for Menelaus*.

175. μπισίτα, for μπισίτης, Æol.

176. Ἐχθιστος, has two meanings, *most hostile* and *most odious*. The latter is the meaning here.

187. Ἴσον ἰμοι, &c., *to pretend to an equality with me, and to set himself in open rivalry*.

194. Ἐλπιστο, *was drawing*.

200. δυνὸ δῖ, &c., *and her eyes shone, &c.*

205. τάχ' ἄν, this expression in later writers, as in the Tragedians, acquired the signification of *perhaps*, or *probably*. In Homer, however, Eustathius, and after him, Trollope, affirm, that it never loses its primitive signification of *quickly*.

211. ὡς ἴσταιαί περ, *as it shall be, i. e. as reproaches may occur to you*.

216. σφωίτιρόν γε. The dual possessive, referring to Juno and Minerva.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally *heavy-with-wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*.

226. ἄμα λαῶ Δωρηχθῆναι, *to be armed with the people, i. e. to go to battle with the army*.

227. *λίχονδι*, &c. to engage in an ambushade. This was considered one of the most daring enterprises of war.

228. Ἦ γὰρ ἄν, for certainly you would now injure for the last time.

233. et seq. It was customary for kings to swear by their sceptres.

239. Πρὸς Διὸς εἰρήματα, who defend the laws of Jove, or the laws received from Jove.

240. *πράξι*, a feeling of loss, a great injury arising from the loss or absence of Achilles.

250. *μειρόπων*, from *μείρω* divide, and *ῥψ*, the voice, according to Eustathius, an epithet applied to man, as possessing the power of sounding and articulating words, syllables, and letters.

253. *εὐφροσύων*. This compound sometimes means *well-disposed, well-wishing*, and sometimes *well-thinking, prudent, sagacious*. Here it seems to unite both meanings.

256. *πιχαροίατο*, poetic for *χάροιντο*, 2 aor. mid.

266. *εράφην*, for *ἐεράφησαν*.

268. *Φηρσίν*, &c., for *θηρσίν*. The mountain-dwelling monsters, generally supposed to be the Centaurs.

270. *ἄπιης γαίης*. Some explain this, a far distant land. Others consider the epithet, a name derived from Apis, a Pelasgian adventurer, who settled at an early period in the Peloponnesus. Whichever of the two may be right, it means the Peloponnesus.

271. *κατ' ἴμ' αὐτόν*. Some interpret these words, according to the best of my power, others, by myself, apart from the rest. The former seems to be the better meaning, though the latter is supported by highly respectable authority.

283. *Δίσομ'*, Ἀχιλλῆϊ μίθιμιν χόλον, I beseech you to give up your anger against Achilles.

288, 289. *κρατίειν*, *ἀνάσσειν*, and *σημαίνειν* are not tautological. The first properly means, to have power over, but not necessarily to exercise it; the second, to exercise kingly or princely power, and the third to command, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles. *ἄ σιν'*, &c. in respect to which I do not think any one will obey him.

302. *Εἰ δ'*, ἄγε μήν, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, But if you choose, or wish, come on, &c.

310. *Βῆσι*. The first aorist of this verb has a transitive meaning. He put on board the ship a hecatomb for the God.

315. *εὐκλειέσας*, perfect, without spot or blemish.

326. *περὶ αὐτῶν*. *Sent them on, or away.* The preposition is not redundant as some assert.

333. *ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ*, *in his own mind.*

342. *Ζῆτι*, *rages.*

350. *πελοῦς, αἴψα*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance.

356. *ἔχει*, when joined with an active participle generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*; *ἀπούρας*, 1 aor. from *ἀπορίζω*, or *ἀπαυράω*.

361. *ὀνόμαζεν*. Not always *called him by name*, as the etymology would seem to indicate, but simply *addressed* him.

393. *ἔησ*, gen. from *ἰῆσ*, *brave*. Some editors read *ἰῆσ*, aspirated, from the possessive *ἰῆσ*, which is sometimes used for the 1st or 2d person.

407. *λαβὴ γούων*. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees.

410. *ἰπαύρονται*, *ironical, that they may enjoy their king.*

414. *αἰνᾶ*, adverbially, *under an evil fate.*

415. *Αἴθ' ἔφιλεις*. The 2d aorist of the verb *ἠφίλλω*, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb: *αἴθ' ἔφιλον*, *would that I had or might*, according to the infinitive; *αἴθ' ἔφιλεις*, *would that thou hadst*, &c.

432. and the following, describe the process of disembarking from a ship. *Ἰστία μὲν στείλαντες*, *they furled the sails*, and placed them in the ship; *Ἰστὸν δ'*, &c. *and placed the mast in the case (ἰστοδόκη)*, or according to others, rested it against a prop or pole; *προτόνοιον ὑφίπτε*, *lowering it by the ropes*; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast; *εἰς ἄρμον*, &c., *and forced it (the ship) to the landing-place with the oars*; *Ἐκ δ' ἰνῶς*, &c., *and let down or threw out the weights*, which served for anchors, and were attached to the prow; *κατὰ δὲ πρυμνήσια*, *and fastened the cords or cables from the stern*, which was drawn up on the shore; *ἐπὶ ῥηγμῖνι*, *upon the shore*, literally, *upon the breaker*.

449. *Χερίψαντες*, &c., *they washed their hands*, which was the first ceremony in sacrifices. — *εὐλοχύσας ἀνιλόωντο* these were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq. p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. *Αἰέγουσαν*, &c., *they first drew back the head of the victim*, so as to

turn the throat upwards, then cut the throat (*ἰσφαξαν*) and flayed the victim (*ἰδυραν*). Then they cut out the *thighs* (*μηροί*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*κνίσση*) in double cauls (*Δίπτυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἁρμώθησαν*), and the old man (the priest) burnt them upon the cleft-wood (*σχίζης*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πενμπόβηλα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope. — *σπλάγχν' ἱτασάντο* · they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c. — *μισσυλλον*, &c. they cut up the other parts and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks. — *δαιτὸς εἶσος*, the equal or equally distributed feast. — *ἱπιστίψαντο*, filled to the brim. The *κρητῆρες*, were large goblets, in which the wine was first poured. It was afterwards handed round in smaller cups (*διπῶσι*), *ἱαρχάμενοι*, beginning in order, that is, from the right.

478. *ἀνάγοντο*, they sailed back. The succeeding lines describe with great spirit and beauty the passage of the ship on her return.

486. *ἱρματα*, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.

490. *καθιάνειραν*, either "resorted to by illustrious men," or "rendering men illustrious."

524. *κατανύσομαι*, I will sanction the promise by my nod.

528. This and the two following lines have been much celebrated for their grandeur.

535. *Μῦναι*, to await, that is, to keep his place, or to keep his seat.

554. *φράζιαι*, you plan or devise.

555. *παραίση*, lest she persuade thee.

561. *Δαιμονίη*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. — *οἶται*, you are always suspecting something.

569. *ἱπιγνάμψασα φίλον κῆρ*, bending or curbing her spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun.

575. *κελφὸν ἱλαύνειτον*, raise a tumult.

576. *τὰ χειρίονα νικᾷ*, the worse gains the victory, i. e. the disturbance.

581. *στυφιλίζαι*, to hurl down from. After this a few words must be supplied. *He can do it, or he will.*

584. *ἄμφικύπτειλλον*, a cup with two handles, in apposition with *δίπυς*.

591. *εἰταγών*, 2 aor. from *τάζω* to seize. Verbs which signify to seize, touch, &c. take a genitive of the part on which the seizure is made.

597. *ἰνδίξια*, from the right, in order.

606. *κατακίοντις*. For *κατακίοντις*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest.

611. *καθιῦνδ'*, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for in the next book (line 2) it is said, Jupiter did *not* sleep.

The first book contains the preliminaries to the commencement of serious action. First, the visit of the priest of Apollo to ransom his captive daughter; the refusal of Agamemnon to yield her up, and the pestilence sent by the god upon the Grecian army in consequence. Secondly, the restoration, the propitiation of Apollo, the quarrel between Agamemnon and Achilles, and the withdrawing of the latter from the Grecian army. Thirdly, the intercession of Thetis with Jupiter; his promise, unwillingly given, to avenge Achilles; and the assembly of the gods, in which the promise is angrily alluded to by Juno, and the discussion peremptorily checked by Jupiter. The poet, throughout this book, maintains a simple unadorned style, but highly descriptive, and happily adapted to the nature of the subject.

ILIAD, II.

The poem now becomes more exciting; the language more animated; the description more lively and figurative. Homer seems to kindle with his subject and to press all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Jupiter prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle, which gives occasion for the celebrated catalogue.

1. *ἵπποκορυσταί*, an epithet compounded of *ἵππος* and *κορύσσω*, *to arm*. Properly, *those who fight from chariots*.

4. *Τιμήσῃ*, *that he might avenge*.

6. *οὐλον*, *pernicious*; perhaps here, *deceitful*.

10. *ἀγορεύμεν*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood.

13. *ἀμφίς* belongs to *φράζονται* in the next line; *think differently*, or *are divided in opinion*.

23. *δαίφρονος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*.

25. ἰπιτιτράφαται, for ἰπιτιτρεμμίνοι ἰσί.

26. ἰμίδιν, for ἴμου.

34. ἀνή for ἀνή.

37. φῆ, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*.

42, 43. χιτῶνα and φᾶρος · the first was the inner garment or tunic ; the second, the exterior garment corresponding to the Roman toga.

49. ἰρίουσα, *in order to announce*.

55. πυκινῆν. This epithet has various meanings ; 1st, *thick, condensed, firm, strong* ; 2d, *prudent, wise, sagacious, &c.*

71. "Ὡχιτ' ἀποπτάμενος. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*.

73. ἧ δάμις ἐστίν, *where it is right, or perhaps, in the manner that is right*.

81. νοσφιζοίμεθα, literally, *we should separate ourselves from it ; we should not believe it*.

90. πεισθήσασθαι, for πεισθήσονται, perf. pass. from πείσσω. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. "Ὀσσα δίδημι. *Fame or rumor burned, from δαίω, pl. mid.*

95. Τετρήχει, *was rough, or tumultuous, from τετρήχω.*

106. πολέεσσι. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessaries of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

113. ἐπείρασαν' is in the accusative and agrees with ἑμέ understood.

116. μίλλει, *it appears*.

125. ἰφίσσιοι, *natives*.

133. ἐκπύρσαι, *to destroy utterly*.

137. ποτιδίγμιναι, *expecting us*.

146. ἰπαῖξας, singular for plural.

148. λάβρος, *tempestuous*. ἡμῶν, *falls*. The figure is bold and highly poetical.

153. Οὐροῦς, *channels, through which the ships were launched*.

154. Οἴκαδι ἰμίνων, *eager to return*.

160. εὐχολῆν, properly a *vow* ; hence a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. ἀμφιπέλισσας, *round on both sides*. Sometimes rendered *swift*.

175. ἐν..... τισόντες, *rushing on board*.

190. κακὸν ὄσ, *like a weak man, or coward*.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἀσρέμας ἦσε, *sit quietly.*
204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.
210. Αἰγιαλῶ, &c. This is a finely descriptive line.
212. et seq. The character of Thersites is admirably sketched. There is nothing vague and indistinct, but all the traits are so lively that he stands before us, like the image of some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great skill in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.
215. ὅ,τι οἱ εἶσανο γιλαῖον, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*
216. αἰσχιστος, *the basest.*
217. φολκός, *squinting.*
219. φοξός, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone.* — ἐκνήθε, perf. mid. from ἐκνήθω.
220. Ἐχθιστος, *he was most odious.*
221. νικίσσκει, *he was wont to revile.*
224. ἐπιβασκίμειν, &c., *to involve the sons of the Greeks in calamities.*
227. γῆρα πεισσίμειν, *to amass booty.*
245. ὑπόδρα, *very sternly* — ἠρίπασσι, perf. mid. from ἠρίπασσω.
246. ἀπειρόμυθε, *loquacious, λιγύς πτε, applied ironically.*
264. ἀεικίσει, *unseemly, disgraceful.*
266. ἰδνώθη, *he writhed.* — θαλιρῶν δει, *the starting tear.*
269. ἀχρῆιον ἰδών, *looking foolish.*
275. ἴσχε' ἀγορεύων, *restrained from his harangues.*
291. Ἥ μὴν, &c. This line is very obscure. The generally received version is to this effect, *Truly the labor is such that one might justly wish to return, being worn out by the long continued fatigue of the war.*
296. μιμνόντασι, part. dat. pl. from μίμνουσι.
302. ἴσαν . . . φέρουσαι, *have carried away.*
303. χθιζέ τι καὶ πρώϊζ', *lately, referring to the pestilence.*
305. ἀμφὶ περί, *round about.*
312. ὑποσιπτηῶντι, perf. from πτήσσω, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering among the branches.*
318. ἴφηναι, *who sent him.*
325. ὄψιμον, ὀψιτίλιστον, *late, to be fulfilled late.*
330. τελευταί, *are accomplishing.*

336. Γερένιος, so called from Gerené, a town in the Peloponnesus.

341. Σπονδαί. τ' ἀκρηται καὶ διζυαί, the libations of unmixed wine, and the right hands; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine, in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. Πρὶν Ἄργοςδ' ἶναι. This is to be connected with *εὐλυίσω* in the preceding line, to return to Argos first, before we know, &c.

353. ἐπιδίξι'. Auspicious omens were supposed by the Greeks to come from the right.

356. ἰρμήματά τε στοναχάς τε. There are two interpretations to this line. 1st. The departure of Helen and her subsequent repentance; and 2d. The expedition of the Greeks and their sufferings on account of Helen. The latter seems to be the more probable.

362, φύλα, φρήτρας. The Athenians were divided into four tribes, called φύλα, and each tribe into three φρατρίαι or wards. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their tribes and nations.

380. οὐδ' ἤκαιόν, not even a little, not a moment. This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his quarrel with Achilles, doing ample justice to his bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle, with instant death.

389. ἀμφιβρότης. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole body, sometimes reaching to the feet.

400. Ἄλλος δ' ἄλλω, each to his own peculiar god.

409. ἀδελφὸν ὡς ἰπονῆτο, instead of ὡς ἀδελφὸς ἰπονῆτο, for he knew in his mind how his brother was laboring.

410. περιστήσαντο, stood around.

413. The infinitives in this line depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πῦρὸς δηΐαισιν, governed by διὰ understood.

420. et seq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I.

438. ἀγρόντων, third pers. pl. imper. pres.

447. Αἰγίδα. the Ægis of Minerva was a shield, with rows of tassels (θύσανοι) on the edge.

449. ἑκατόμβαισιν worth a hundred oxen. Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property.

453. *πέλιμος γλυκίον γίνετ'*, *war became sweeter, &c.*

455. *et seq.* The splendor of the description of the march can never be sufficiently admired. The poet adorns it with a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming a combination which presents the most lively picture that can be conceived.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces, implying that without their aid, he should be unable to "describe the multitude, and to name them." The following catalogue has always been celebrated for accuracy and fidelity, and was anciently appealed to as a high authority. The student is advised to give particular attention to this important passage. He will find it the most interesting fragment of ancient geography extant; interesting for the poetical beauty of the verse, the regular order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several provinces. The more he examines this catalogue with the subsidiary lights of geography, history, and travels, the more cause will he find of wonder, that a description so ancient, should combine so much accuracy, beauty, and interest. It is recommended to the student to trace the provinces and cities on some good map of ancient Greece.

The Bœotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phœceans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them, epithets, descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ and Corinth and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the provinces as their boundaries became afterwards defined. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns, on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable because it shows the entire fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c. which follow in the enumeration. Then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and as Homer expresses it, *πίσην ἄλις*, *"Ἠλίδος ἄντα*. We have now followed the poet

through the Peloponnesus, southward on the eastern coast, then northward through the interior and along the western coast: we now arrive at the dominion of Ulysses, Cephallenia, Ithaca, Naxos, &c., then turn to the continent and come to the Ætoliæ, the subjects of Thoas. We must now return to the south and visit the islands in the Ægean sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Telemachus led his bands, with many other islands in its neighborhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Pheræ, and the lake Boibæis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetæ, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf shaking Pelion." The student will thus perceive that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and he will find it for his pleasure and advantage, to make himself familiar with its details. It would be curious to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks that the number has been variously given by different authors: Plutarch, 120,000 men: Thucydides about 102,000, &c. Now if we take the whole number of ships, 1184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1184; then we shall have 100,640, or in round numbers about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κόσμηθην* for *κοσμήθησαν*, were arrayed.

6. Ἄνδράσι Πυγμαλίοισι. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κισσρομήνα* for *κισσροσμήνα*, pointed or armed with.

28. *φάτο γάρ*, &c. for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *παρτιάς*, governed by *κατά* understood.

39. *Δύσπαιρι*, unhappy Paris. *Δυς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάϊνον ἔσο χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

*The glorious gifts of the gods cannot be rejected,
 Whatsoever they may give, and no one can acquire them at will.*

77. Τρώων ἀνίεργι φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. Στιῦσαι, *he is desirous.*

98. διακρηθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πίπεισι. Various explanations are given of this form; 1st, for *πιπίησθι*. 2d, for *πιπίδασι*, perf. mid. of *πίσχω*. and 3d, for *πιπίσχασι*, perf. mid. of *πίσχω*.

100. ἀρχῆς, *the beginning of the war.*

103. εἴσει, future for the imperative.

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. εἰ δ' ἀμφί, Priam, Panthous, &c. with their attendants. This construction often occurs.

151. εἰσιγίσει. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's 'General Zoölogy,' Vol. VI. p. 149: Kirby and Spence's 'Entomology,' Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*: and especially 'The Library of Entertaining Knowledge,' *Insect Architecture*, pp. 147-152; *Insect Miscellanies*, pp. 83-87, 150.

"The *τίττιξ* or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*. * * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie ('Library of Entertaining Knowledge,' as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the Iliad (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged Counsellors is compared to the song of the *τίττιξ*, Cowper translates it by

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κέρμητες* for *κοσμήθησαν*, were arrayed.

6. Ἄνδρες Πυγμαλίοισι. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κισσορμήματα* for *κισσορμήματα*, pointed or armed with.

28. *φάτο γάρ*, &c. for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *πασιδός*, governed by *κατά* understood.

39. *Δύσπαστος*, unhappy Paris. *Δυσ* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

*The glorious gifts of the gods cannot be rejected,
Whatsoever they may give, and no one can acquire them at will.*

77. Τρώων ἀνίσχυρι φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. Στιῦται, *he is desirous.*

98. διακρηθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πίπεισι. Various explanations are given of this form; 1st, for πιπίνησι · 2d, for πιπίνασι, perf. mid. of πείχω · and 3d, for πιπέσχασι, perf. mid. of πείχω.

100. ἀρχῆς, *the beginning of the war.*

103. εἴσει, *future for the imperative.*

115. ἀμφίς, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. εἰ δ' ἀμφί, Priam, Panthous, &c. with their attendants. This construction often occurs.

151. τέρτιξσι. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's 'General Zoölogy,' Vol. VI. p. 149: Kirby and Spence's 'Entomology,' Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*: and especially 'The Library of Entertaining Knowledge,' *Insect Architecture*, pp. 147-152; *Insect Miscellanies*, pp. 83-87, 150.

"The τέρτιξ or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*. * * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie ('Library of Entertaining Knowledge,' as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the Iliad (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged Counsellors is compared to the song of the τέρτιξ, Cowper translates it by

the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

“ Virgil says :

‘ Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ : ’

‘ And shrill cicadæ all the woodland tire : ’ (*Sotheby*)

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season ; — *Σίριος γλυκὺς προφήτης*, ‘ prophet sweet of summer hours.’ ”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors, is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰτίη*, to be blamed.

170. *γερμεῖν*, respectable, imposing.

175. *σηλυγίτην*, generally, *μ* child born in old age, but secondarily, an only child, and a beloved child.

180. *ἔμῳ ἔσσι νυνώπιδος*, &c. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless — if indeed he ever was so related*, that is, I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδημήατο*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, celebrated not only by the ancient poets, but by historians. Their exploits, and even their existence, are considered fabulous.

206. *σὺ*, concerning you, *εἰς* understood. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Ulysses.

224. *οὐ τότε γί*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Ulysses, but to the power of his oratory.*

234, et seq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Pollux. Her enquiry is a natural one, and her self-reproach naturally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death, are simple and touching.

269. *ἑρκια πιστά*. The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνι τρίχας*. The ceremonies of making a covenant began by cutting from the heads of the victims a portion of the hair and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *εἴνεσθον*, dual, referring to Pluto and Proserpine. — *ἕως* is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *Τιμήν*, a tribute. Some understand the following line to mean *which shall continue to be paid in coming times*, and others, *which shall remain with the Greeks in coming times*, that is, *which shall never be recalled*.

330. *Κνημῖδας*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons. The defensive armour of the heroic age consisted of a helmet, breastplate, and greaves. The offensive weapons were, the spear, the sword, the bow, darts, &c.

372. *ἰχίως*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *Κενή*, for *κενή*, empty.

420. *πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθην*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris, is thus ended by the interposition of the goddess Venus. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are however but momentary.

ILIAD, IV.

Council of the gods, line 1. *ἠγαρέωντο* from *ἀγαρεύω*, imp. for *ἠγαρεύοντο*.

3. *ἔπιποχέου*, poured the wine. At feasts in the heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the Gods.

4. *Διδήχαστ' ἀλλήλους*, received the cup from each other.

8. Ἀλαλκωμένης. Derived, according to some, from ἀλάλκω, to render assistance, according to others from Alalcomenos, a part of Bœotia. The former is the more generally received explanation.

11. παρεμύχλων, a Homeric verb from παρεμυχλῶν, to support or assist.

24. Ἡρῆ δ' οὐκ ἔχασε στήθος, the breast of Juno did not contain her anger.

43. ἐκὼν ἀίκεντί γι θυμῷ, yielding, but with reluctant mind.

46. πῆρι, above, beyond, most of all.

49. Λοιβῆς, the libation of wine.

59. πρῆσβυτάτην, most revered or honored. — ἀγχοκαμήτης, having deep or inscrutable counsels.

74, et seq. The descent of Minerva, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with fine poetical imagery, and simplicity.

95. Πᾶσι, among all or in the eyes of all.

107. διδρυμένως, waiting for, lying in wait for.

111. κορῶν, the tip or end of the bow to which the string was fastened.

122. γλυφίδας, the notch, in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkably beautiful. 1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter, lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such lifelikeness, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

141. Ὡς δ' ἴσμε τις. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments, which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. ὄγκους, the barbed head.

161. ἀπίσιαν, the aorist instead of the future.

167. ἱερὴν ἀγίδα, his sacred shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the Gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Jove will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment he predicts that the day will surely come

when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him, when that time shall come.

200. Παπταίνων, *looking round for.*

214. πάλιν ἄγειν (for ἄγησαν), *were drawn out again.*

235. ψευδίσει, *to the false or perjured.*

249. τιθηπέτις, from θάπω, *to be astonished at.*

259. γερύσιον, *that which is given to old men, or counsellors, that is, precious.*

275. νέφος, *a cloud, that is, a multitude like a cloud.* The comparison in the succeeding lines is exceedingly lively, and the description which follows, highly picturesque.

306, 307. "Ὁς δὲ κ', &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear.*

315. γῆρας ὁμοῖον, *old age alike to all.*

322. Ἀλλὰ καὶ ἄς, *but notwithstanding this.*

371. πολέμιοι γιφύρας, *literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the ranks of the contending armies.*

386. βίης Ἐπιοκληΐης, *a circumlocution for Eteocles himself.*

412. Τίττα, *a friendly term of address from a young to an old man.*

426. Κυρτόν, *swollen.*

446, et seq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words, whose every sound conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνὴρ δ', &c., *man grappled with man.*

478. Θρίστρον, *provision made for parents as a return for support in childhood.*

500. παρ' Ἰππων, *from the charge of the swift mares, in Abydos.*

539, et seq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it, without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

This book contains the exploits of Diomedes, narrated in a style of great power.

5. 'Αστὴρ' ὀπωρινῷ, *the autumnal star*, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature.

11. εὖ εἰδότες, *well skilled in*.

12. ἀποκριθῆντι, *separated from the rest*.

13. ἀφ' ἵππων, literally, *from their horses*, that is, *from their chariot*, which was drawn by two horses. In the heroic age, horses were used only with chariots, in battle.

21. περιβῆναι, literally, *to go round*, that is, *to protect*.

26. κατὰ γιν, *to lead down to*.

36. ἡϊόντι, formed from ἡϊών, *a shore; on the bank of the Scamander*.

49. αἵμονα, *skilled*.

64. Διῶν ἐν Δίσφατα, *the oracles of the gods*, referring to the oracle which commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. Ἀντικεῖν, *through, to the opposite side*.

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head*.

74. ὑπὸ γλῶσσαν τάμι, the construction is ὑποτάμι γλῶσσαν. The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδείδην, &c. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

113. σσεριπταῖο χιτῶνες, from σσερίφω. A species of breastplate, formed of hides, strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be flexible.

117. φίλαι, imper. first aor. mid.

119. ἔκαλε φθάμενος, *anticipated me*, hit me first.

135, et seq. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the sheep, finely conceived.

154. ἐπὶ κτιάττει, *in possession of his estate*.

158. χηρῆσται δὲ, *the nearest relatives after children*.

178. Ἰρῶν, *on account of sacrifices*, that is, *neglected*, Ἰσικα understood.

182. ἀλώπειδι τι. The upper part of the helmet was composed of the λίφος, *the crest*, and the φάλος, *the cone*. The helmet is called ἀλώπει

because it has an *orifice*, ἀόλις, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. φέρονδ' ἀγέριυ', do not counsel me to betake myself to flight.

262. ἐξ ἄντυγος · the ἄντυξ was a raised semicircle in front of the chariot, with a hook or peg in the centre, by which to fasten the reins.

292. γλῶσσαν πρυμνήν, the root of the tongue.

306. Ἴσχίῳ, the hip-joint, κοτύλην, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἐποριζόμενος, attacking him with extended spear.

364. ἀπηχεμίην from ἀπχίω.

387. κειράμη, here means, a cavern.

416. ἰχῶ, aeo. for ἰχῶρα. The meaning and construction of the line is, She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the blood from the hand (of Venus).

453. λαισήια, small and very light shields.

487. ἀψίσι, the meshes.

499. Ὠς δ' ἄνιμος. This is a simile of great beauty. Observe how the poet always draws his similes from objects which were the most familiar to the sight of men in that age.

526. Πνοιῆσι. This line describes admirably the whistling of the winds.

530. αἰδιῶσαι, respect each other, that is, be ashamed to fail in your duty, in the presence of each other.

579. κληῖδα, the collar-bone.

586. νόμβαχος, headlong.

620. λαῖστρος, treading upon him, generally rendered, with his heel.

661. μαιμάσσω, part. present, from μαιμάω.

686. οὐκ ἄρ' ἕμιλλον, I was not destined.

698. κικαφήσα, for κικαφνήσα, fuiting.

709. κικλιμίνοι, in the neighbourhood of.

723. ἑπτάκνημα, having eight spokes.

724, et seq. ἴσους, the circumference of the wheel, the felloes; ἐπίσωτρα, the tire; πλῆναι, the nave; δίφρος, the body; ἄντυγος, the semicircles in front; ῥυμός, the pole.

733. The description of the Ægis of Minerva is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit, give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when the poet declares it to be sufficient for the armies of a hundred cities, (l. 744). The remainder of the description — the Goddess seizing her

mighty spear, and mounting the flaming car — the opening gates of heaven — the Hours — are sublime conceptions and expressed in magnificent language.

751. ἀναπλῖναι, ἐπιθῆναι, to remove the thick cloud, and to spread it over the heavens.

770, et. seq. These lines are quoted by Longinus, as a remarkable example of the sublime.

817. ἀπήριον, heartless, dispiriting.

834. ῥῶνδι, that is, the Greeks.

851. Περὶ ἔσθιν, &c. in front, Mars assailed him with extended spear, over the yoke and reins.

859. Mars is wounded, and roars as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864 - 868) completes the picture, and leaves an impression of grandeur, upon the mind of the reader.

ILIAD, VI.

1. οἰώθη, was left alone, that is by the gods.

4. Σιμόντος, &c. The Simois and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simois rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and is often alluded to by the ancient writers. The right of hospitality, often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a fine tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, assisting or protecting.

24. ἐκόντιον, illegitimate.

39. βλαφθίντι, impeded by.

40. "Ἄξαντ", having broken.

47. ἐν ἀφνειοῦ, in the house of my wealthy father.

56. ἔριστα. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. Ἄλιμα, justice, what is merited by the enemy.

72, et seq. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and

cause the Trojan women to assemble in the temple of Minerva, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice, if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, struck against; *δίεμα κλισίων* is the nominative.

118. *Ἄντροξ*, the rim, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίεμα* in the preceding lines.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the *Edinburgh Review*, objecting to, and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and making various interrogatories of each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek Revolution. We have before adverted to the right of hospitality. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of this description, should meet on the field of battle, and, upon enquiry, find themselves thus bound together. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of that feature of ancient society, which has already been the subject of remark.

143. *ὀλίθρου περίεθ' ἴκηαι*, that you may come to the end of death.

150. *δαήμεναι* for *δαήναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, know, or I will tell you."

168. *σήματα λυγρά*, deadly signs. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided. We can hardly imagine that a poem of the length and general excellence of the *Iliad*, could be composed without the aid of writing, and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by tra-

ditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and before the Trojan war. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad, should also have been acquainted with it. The student may find the question amply and learnedly discussed in Wolfe's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his beautiful "Introduction to the Study of the Classics." It can merely be alluded to in a note.

169. *πίνακι πτυκτῷ*, a folded tablet, probably a roll of parchment.

194. *τίμιος*. It was usual to appropriate tracts of land, for the distinguished services of the great men of antiquity. This word afterwards acquired the signification of, a spot sacred to some divinity.

234. *ἔξιλετο*, took away.

236. *ἑκατόμυσοι*, worth a hundred oxen, for those worth but nine.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him to inquire the fate of their friends in the war, is exceedingly natural and beautiful, but is lost in the incomparable beauty of the scene between Hector and Andromache.

242. *Ἐιστηῆς*, porticos; *θάλαμοι*, chambers, or apartments, which opened into a hall, in front of the house; *αὐλή*, the outer court.

251. *ἠπιδωρος*, gentle. There is a mournfulness in the interview between the hero and his mother which is deeply interesting. Her urging him to take wine, and his refusal, are natural and simple incidents, which heighten the effect of the scene.

285. *φρίν*, governed by *κατά* understood.

322. *ἀφώνεα*, handling. The employment, in which Hector finds Paris engaged, is extremely characteristic.

331. *τυρός*, governed by *διά*, understood.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character.

351. *ἤδη*, knew, regarded.

365. *Καὶ γὰρ ἰγών*. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Minerva, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to a hasty interview with his wife, having a melancholy presentiment that he shall no more return. This conduct was worthy of him, to whom the city looked for succour and deliverance. No private tie, however strong, could call his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of his heart,

and rushes to his home. Andromache is gone, in her sorrow and anxiety, to the tower. The hero turns thither and meets her at the Scæan gate. Her nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by, in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sad recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother slain by Diana, after her release from captivity. Hector is now, "her father, mother, brother, husband" — her all, and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of the lofty bearing of the hero, and the fine and generous feelings of the man. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is full of sorrow, the picture is heart-rending; he looks forward and sees her in imagination, reduced by strong necessity to be the slave of another, and to perform the office of plying the loom, or of drawing water from the Messæis or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and, in the depth of his grief, prays to repose in death, before he learns the unhappy doom, which he has just pictured. The whole of this address is above praise. The mixture of lofty feeling, of tenderness, sorrow, and melancholy foreboding, fills the heart of every reader with emotions of sadness.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son, but the child, terrified by the glittering armour and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer, becoming a patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her "fragrant bosom," smiling tearfully (*δακρυίῳν γιλάσασα*). This is one of the most beautiful expressions to be found in any language; it is concise, yet distinct, and presents a perfect image of mingled gentleness and sadness. It fills the imagination and touches the heart.

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, counsels her to forget her sorrow in domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent

glance behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will no more return. Such is an outline of the celebrated scene between Hector and Andromache;—a scene, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and a profound knowledge of the human heart, has rarely been paralleled and never surpassed, among all the efforts of genius, during the three thousand years that have gone by, since it was conceived and composed.

506. 'Ως δ' ἴσσι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the bold and splendid bearing of Paris. — *στατὸς ἵππος, a horse that has long been confined in the stable.*

508. λούσθαι ἐυρεῖος, &c., to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰάριζι, met with, or spoke with.

523. Ἄλλὰ ἑκὼν μισυῖς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, to dedicate the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his sad interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax, which awaits him.

The student, who has once read this book, will read it again and again. It contains much that is addressed to the deepest feelings of our common nature, and despite of the long interval of time which lies between our age and the Homeric, despite the manifold changes of customs, habits, pursuits, and the advances that have been made in civilization and art, despite of all these, the universal spirit of humanity will recognise in these scenes much of that true poetry, which delights alike all ages, all nations, all men.

ILIAD, VII.

1. ἰξίσουτε, from ἰσιύω. for ἰξισύετε.

5. ἰϋξίσση; ἰλάττησιν, with their polished firs, that is, oars made of the fir tree.

12. *σσιφάνης*, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.
26. *ἰσχυραλκία*, literally, giving strength or aid to another.
30. *τίκμων*, the end, the fate.
45. *μητιώσιν*, participle from *μητιάω*, and a frequent poetical form.
52. *πόσμον ἰσισπιῖν*, to overtake fate or death.
63. *φεῖξ*, the rippling of the waves caused by the zephyr.
80. *λιλάχουσι*, cause to share in, impart, bestow upon.
83. *κρεμῶω*, suspend, as a trophy, a custom frequently alluded to.
86. *Σῆμά τί οἱ χιύουσι*, raise a mound or tomb for him. It was common in the heroic age, to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.
96. *Ἀχαιῖδες*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not *men*, as here.
117. *ἄδυής γι*, that is, *Hector*.
118. *γόνυ κάμψιν*, bend the knee, cease from the conflict.
130. *ἀνὰ αἰραί* for *ἀναίραι*.
171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot, who shall meet the valiant Hector. — *πιπάλαχθι*, from *παλάσσω*, which, in the passive with *κλήρω*, means to decide by lot.
184. *ἰνδίζια*, in order, beginning on the right.
199. *Ἐλπομαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*.
212. *Μυιδίων βλοσυροῖσι προσώπασι*, smiling with his stern countenance. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural. The description of the appearance of Ajax is grand and striking.
238. *νωμῆσσι βῶν* (for *βοῦν*), to wield my ox-hyde, that is, shield.
241. *μίλιπυσθαι Ἄρηϊ*, to fight, a figurative expression borrowed from some war-dance.
255. The description of the contest now becomes highly animated.
270. *μυλοιδίῳ*, huge, large as a millstone.
- 279, et seq. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.
298. *Θεῖον δύσονται ἀγῶνα*, will enter or take part in the sacred assembly, that is, the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Minerva, to supplicate the pity of the goddess. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἑλωπίοντες, not expecting.*

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifications against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen, &c.

371. *ἰγρήγορ'ε, for ἰγρηγόρεσσι.*

402. *ἄλιθρον πείρατ', for ἄλιθρος.*

410. *πυρὸς μιλισσόμεν, to gratify or to favor with the funeral fire.*

421. Here is a very brief, but lively picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Neptune, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he built for Laomedon is forgotten, obtains permission of Jupiter to destroy it.

467. *ἐκ Λήμνου, from Lemnos.* We learn from this passage that Lemnos was famous for its wines.

472. *οἰνίζοντο, purchased wine.* The enumeration of articles in the following lines, shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, &c.

ILIAD, VIII.

1. *προκίεπιπλος, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than the epithet ῥοδοδάκτυλος.*

8. *διακίρσαι, from διακίρω, to rescind, to make void.*

14. *βύρθεον, abyss.*

19. *σειρὴν χρυσεῖαν, the golden chain, simply.* Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended.

27. *επί*. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. *ἀγασσάμενοι*, *amazed*, or *terrified at*.

36. *ὑποθησόμεθ'*, *we will suggest*.

43. *γίντο* for *ἴλισε*.

48. *Γάργαρον*, Gargarus was a part of Ida. — *τίμιος*, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands.

54. *ἀπὸ δ' αὖτε*, *and forthwith*.

56. *Καὶ ὅς*, *even so*, that is, notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. *χρύσια τάλαντα*, *the golden scales*.

70. *ταηλιγίος*, *causing long repose*.

72. *ρίπι δ'*, *weighed down*, portending death.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. *Καίριον*, *fatal*, or *vital*.

87. *παρηγίας*, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two, which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μὲν ἄνω βαλόν*, *turning your back*.

96. *γίγοντος*, that is, *Nestor*.

108. *Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν*, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, &c. govern two accusatives.

121. *παρά*, *near* or *by*.

122. *ὑπερώησαν*, *started back*.

124. *πέπασε*, *clouded*.

131. *σήκασθιν*, from *σηκάζω*, derived from *σηκός*, *a pen*, *would have been penned up*. The word is very expressive.

162. *Ἐδρη*, &c. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and larger and choice portions of food, &c.

178. *οὐδὲν ἰσώεα*, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of Jupiter are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector in the excitement of the moment addresses his favorite horses. From this speech it may be gathered, that women were accustomed to loosen the horses from the chariot on their return from battle, and feed them; and from line 189, unless it is spurious, it seems that the provender

was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine.

199. *παράγας*, rods, passing across the shield and serving for a handle.

206. In copying the text, it has been thought best to copy it exactly, and to print the name divided as here.

215. *ἑιλομένων*, crowded.

222. *μεγακῆτι*, huge, like a whale.

229. *γγυγυμένον ἀμφοτέρωσι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity.

290. *κίταυχίς*, empty boasting.

247. *ἀντίπα δ' αἰετὸν ἄε*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks, which, being dropt at the altar of Jupiter, showed that they would be saved by the protection of that God. "The word *κακομφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks, having just received this happy omen from Jupiter, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

282. *φῶς*. This word occurs frequently in Homer, in the sense of *help, deliverance, &c.*, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δάη* for *δῆ*.

306. *Μήκων*, the simile is very beautiful. The circumstance mentioned in line 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the perfectness of the picture.

336. *νάφρσι βαθείας ἴδων*, drove them back from the trench. The description of Hector has a wonderful vividness.

348. *ἀμφιπεριστρέψα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis. *Drove his horses about in every direction.*

353. *κίταυχός μιν*, from *κῆδομαι*.

371. *γυγίσου*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *Γαθήσει αρεφχυσίω*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Juno and Minerva. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

396. *κιντηνικίας*, obedient to the spur.

402. *Γυώσω*, I will lamo.

405. *μάρεσθαι*, may inflict, by overtaking or striking them.

408. *ἱνικλῶν*, poetical for *ἱγικλῶν*.

435. *ἰώπια*, the outer walls.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning, not only altar, but the base of an altar, the base of a statue, or any raised surface.

449. Ὀλλῦσαι, participle present.

470. Jupiter now discloses, in part, the divine decrees, in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet, and thus put an end to the war by the death of Hector.

474. ἔρθαι, part. inf. pass. from ἔρομαι.

488. *τρίλιπτος*, thrice-wished, compound of *εἶς* and *λίπσομαι*.

495. *κόρακις*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *τὰ*, used in the sense of the relative. A frequent usage of Homer,

535. *δεικνύσθαι*, he shall prove.

538, et seq. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Minerva and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple and natural circumstance is inexpressibly beautiful, and heightens the effect of the visible scene by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion, that such a scene must produce.

558. *ὑπερβάλλειν*, breaks up, clears off. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

2. *φύξα*, a disposition to flight, it is here personified as the companion of *φοβός*.

3. *βιβλάησσο*, for *ἰβιβλάησσο*, from *βολίω*.

4. Ὠς δ' ἄνιμοι. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks.

11. *Κλήδην*, by name, personally

13. *επισητόεις*, for *επισηκότεεις*, from *εἶω*.

32. Ἀγριότης, &c. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διάνδιχα, one of two.

49. εἰν γὰρ θεῶν, with the favor of the Divinity. The agency of the gods, appears to have been perpetually recognised, in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers, &c. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference, as we shall have occasion to notice hereafter.

59. βασιλῆας, governed by πρὸς understood.

72. Ἡμέσται, every day.

95. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest reverence for Agamemnon, "to whom Jupiter has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word, μεγαλήτορι, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a malicious temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles' tent.

115. ψιῦδος, adverbially.

119. λυγαλίησι, pernicious, destructive.

122. ἀπίρους, not used for boiling, that is, vases, ornamental and for mixing wine.

124. *ἀίθλια*, prizes in the race. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, &c. games were established in obedience to this natural passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνάιδιον*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry or price paid*. Here it bears the latter meaning. In the heroic age the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer therefore was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πολύβητες, πολυβούται*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by making an offer worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρσι δὲ χειρὶν ἴδωε*, &c. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*ἰσθμηῆσαι*), then the libation, &c.

173. *ἰαδόντα*, from *ἀνδάνω*.

186. *Τὸν δ' ἴδμεν*. This passage shows that music was, at a very early period, a favorite amusement among the Greeks. It was also customary to accompany songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles.

187. *ζυγόν*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *διπνύμενος*, taking them by the hand. Achilles' reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *κρίων*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context it seems most likely that it was a sort of table on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὸς ἀγῆ*, in the light of the fire, that is, near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of the most remarkable character, in several respects. The speeches are admirable models of several kinds of eloquence, and suit exactly the characters of the speakers,

as well as the object which they wished to gain. Ulysses opens the business, because he is skilled in council. His speech is conceived with great justice and power. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed, that he dwells particularly upon the bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a God. The speech concludes with another, and more direct, allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He declines at once the proposal. He touches slightly upon his services — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His allusion to the cause of the war, and the application of it to his own case, are admirable; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats with additional assurances, his determination to meddle no more with the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the two-fold fate which had been destined to him from his birth, but he will still return and counsel others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence, than that which they have devised, in the hope that he would give up his wrath, &c. This speech is well worth studying, with a view to its oratorical excellences merely.

The speech of Phœnix, is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. We cannot

analyze it, but the reader will find in it abundant reason to admire the universality of that genius, which could conceive the varied and characteristic speeches of this interview, from that of Ulysses, to that of Ajax.

The reply of Achilles, is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Ulysses in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

There is much in this book, which is worthy of close attention. The consummate genius, the varied and versatile power, the eloquence, truth, and nature displayed in it, will always be admired. Perhaps there is no portion of the poem more remarkable for these attributes.

ILIAD, X.

2. *διδμημίνοι*, overcome with, from *δαμάω*.

8. *πτελίμοιο μίγα στόμα*, the great mouth of mournful war. An expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

13. *Αἰλῶν συρίγγων τί, ρίπες and flutes*, the most ancient and simple musical instruments.

15. *προβιλλθμενος*, by the root.

24. *ποθηνικίς*, reaching to the foot.

30. *σεριφάνη* is here used for the whole helmet.

43. *ἔμὲ καὶ σὺ*. The sentence is elliptical. *ικάνη*, or some such word, must be understood.

56. *ιερόν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our sacred. It often means, great, distinguished, excellent, &c.

67. *ἰγρήγεσθαι* from *ἰγρηγείω*, perf. pass.; and *ἀνωχθί*, from *ἀνώγημι*, the same as *ἀνώγω*, pres. imper. for *ἀνώγηθι*.

82. It has been remarked, that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the heroic age, in respect to centinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

96. ἀδυναίους, from ἀδύω. There seems no necessity for doubling the λ, — λ would be long without it.

124. ἰμίο πρότερος, *before me*.

125. καλήμισαι, for κελίμισαι, and that is poetical for καλιῖν.

134. Διπλῆν, *double*, that is, winding twice round his body.

139. περιφρίνας ἦλθε' ἰσθ', *the sound came to his senses, he quickly heard the sound*.

145. βεβίηκιν, from βιάω. *Such distress has overcome, or come over the Greeks*.

150. Βάν δ'. The following lines are concise, but extremely graphic. The scene appears at once before the reader's mind.

158. Ἀέξ ποδὶ κινήσας, *moving him by the foot, with his toe*.

160. Σρωσμῆ, *the hill*, in the midst of the plain.

167. ἀμήχανός, in this passage, *indefatigable*.

173. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, a proverbial expression — *it stands on the edge of a razor* — *we are all in the most difficult situation*.

199. Ἐν καθαρῇ, *in a clear spot*.

206. ἰσχατώντα, *straggling*.

224. Σύν τι δὺ' ἰρχομένο, nominative absolute. *Two going together, one perceives or discovers before another, how an advantage may be gained*.

227. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. περιῶδι. The force of the preposition in composition is to be observed. *Since he knows above, or more than, others*.

252. Ἄστρα δὲ δὴ, *the stars are far advanced, and the night is past more than two parts*.

258. ἄφαλέν τι καὶ ἄλλοθεν, *without come or crest*. — ἀνακίτευξ, *a net of cap*.

263. λιυκαὶ ἰδόντις, *rows of boars' teeth* were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the πίδα or felt to protect the head.

274. ἰρωδίον, *a heron*. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, stamps the description with an air of verisimilitude, which is at once recognised.

281. ἰυκλίας, accusative pl. from ἰυκλής.

285. Σπιῖο, from σπιόμαι, formed from the 2d aorist ἰσπίομαι.

290. πρόφρασσα, an old feminine form of πρόφραον.

294. χρυσόν, &c. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. ἰσίοραο ἰσίοραο. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. κτιδίω, lined with *weasel skin*.

341, et seq. The stratagem proposed by Ulysses is in keeping with his reputation for ready resource.

351. ἰσίορα. An allusion to agriculture. There are two explanations of it. 1st. It is said, if a pair of mules and a pair of oxen be employed in ploughing together, the mules will reach the end of the furrow first, and the distance between them is the ἰσίορα ἡμίων. 2dly. It is said, the land is twice ploughed, first with oxen and then with mules, and the ἰσίορα is the space between two teams of mules ploughing the same field, which has once been broken up by the oxen. The student may choose for himself.

361. The simile is highly appropriate and lively.

362. μιμησῆς, for μιμηρησῆς, from μιμῶ.

375. Βαρκάϊων, *stammering*, through fear.

401. ἱπιμαίετο, *aspired after*, spoken in irony.

403. δαμάμεναι. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. πρὸς ἰσχύρα. This expression refers to *native Trojans*.

457. Φθιγγαμίτου, *while he was speaking*.

460. ληϊτιδί, *the plunderer*.

462. εὐϊδίσει! this termination to the plural of the article occurs but rarely.

463. ἐπιλοσόμεθ', poetical for ἐπιλοσόμεθα.

466. δῆλον, for δῆλον.

475. Ἐξ ἰσιδιφραδὸς κυμάτων, *from the edge of the δίφρος, or semi-circle in front of the chariot*.

480. μίλιον, *inactive*. In the Tragedians the word means *wretched*. It occurs frequently in the Oedipus Tyrannus and the Medea.

483. ἐπιστροφάδην, *on all sides*.

493. ἀθήσομεν γὰρ ἴσ' αὐτῶν, that is, νεκῶν, *for they were not yet accustomed to them; they had but lately arrived, and had not yet taken part in the war*.

502. Ῥοίζησιν, *whistled*.

515. ἀλασσοποιήν, *careless watch*.

540. ὄψα πᾶν ἕλατο ἴσος, *the word was hardly spoken*.

564. *εάφρω δάλασσι, made them leap to the trench.*

572. *Ἰδῶ, accusative for Ἰδῶτα.*

573. *λίφον, the neck.* "These warriors plunge into the sea to wet themselves; for the salt water is not only more purifying than any oil; but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσπμίνθους, bathing-tubs.*

577. *λίω', probably from an old adjective, λίσφ, λιπός.*

The libation to Minerva, with which the book closes, and the offering mentioned in line 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

4. *πολίμοιο τίρας, the signal of war.*

11. *"Ορδι', loudly.*

20. *ξενήιον, a token of friendship.*

24, et seq. are remarkable for the particularity of the description. *ἄμμοι, stripes, κυάναιο, of lead.*

25. *κασσιτέραιο, of tin.* It is matter of great doubt what these metals were. The probability is that which has been stated.

26. *ἄρωρίχατο, from ἄριγω, for ἄριχνο.*

27. *ἴρισσιν ἰσιόταις, like the rainbow.* It is finely remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance, which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt, that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13. LXX. *τὸ τόξον μου εἴδημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἴσσαι εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἡμεῶν καὶ τῆς γῆς.*

62. *οὔλιος, full.* This simile is lively, and has the charm which belongs to all figures borrowed directly from nature.

67. *ἀμνηστῆρες, mowers or reapers. ἑναντίοι, opposite.* This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing, which was the following. The workmen divided into parties, beginning at the opposite ends of the field and meeting in the middle. It was thus naturally a matter of rivalry to see which should do its part first. Hence the propriety of the figure, applied to two hostile armies, advancing rapidly towards each other.

68. "Ογμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean the *swath*.

69. δρέγματα, *handfuls*.

84. αἴξετο ἰεὶν ἡμέρας, *the day was increasing*. This was the simple motion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυτίμος, *the woodcutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life. It is this which gives his poetry that air of verisimilitude, which scarcely any other poetry possesses. It is important to notice this trait, in order to form a just estimate of Homer.

105. δίδη, from the old verb δίδημι, *to bind*.

190. γοναζίσθην. This verb means primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply, *to supplicate*.

147. "Ολμον. This was properly a cylindrical mortar, and generally a cylinder.

160. προάλιζον, a derivative from προάω · *drew with a noise*, that is, the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμελαγῆ, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here it evidently is evening.

214. ἐλαλίχθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ κλίης, *after the report*, that is, having heard the report.

236. ἴσθης, 2d aorist, from ἴσθω.

243. πολλὰ δ' ἴδωνεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, which has been explained before.

251. ἰσάξ, *aside*.

256. ἀνιμορφίς, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, that is when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος, here means, *the pains of child-birth*.

282. Ἄφρον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὀπιρμαῖι, *violent*.

307. ἑρόφι, *swelling*.

308. This line is vigorous and picturesque.

319. βόλιται, the old form for βούλιται.

334. κικαδών, 2d aor. from χάζω, *having deprived of*.

364. *μίλλαι, you are wont.*

385. *Τεξίται, &c.* These epithets are intended to convey the greatest contempt. *Bow-man*, thou who fightest with the bow, not daring to test thyself to the open battle. It is said that archery was not considered an honorable mode of warfare as other kinds of fighting, because it did not so readily admit the exploits depending on personal prowess. The other epithets are obvious.

393. *ἀμφίδροφι.* This word denotes the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face.*

413. *Ἔλασαν, for εἰλήσαν, from εἰλίσσω, shew him up, surrounded him.*

424. *πρόσρμησιν, the navel.*

455. *κτεριμῶσι, shall perform funeral rites.* It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μετακλιθέντος, giving way.*

537. *ἰπισσώτρων, the tire of the wheels.*

548. *Ὡς δ' αἶθωνα.* There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible, but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Secondly, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small, and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison, it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it, arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that in ancient times and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λιλαίμωνα, eager to satiate themselves with his flesh.* The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopt in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh, &c. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

622. *πρὸς πρηνῶν, towards the breeze,*

624. *πικριῶν*, for *πικριῶνα*, a *poison*, literally, a *mixture*.

630. *πρόμου*, *onion*. This onion was very different from the root which now passes under that name. It had a sweet flavour, and was used to impart an agreeable taste to wine. It is in high repute at the present day in Egypt.

630. *ποτῆ ἕψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *fresh*, *ἀκράν*, *meal*.

632. *Πᾶρ δὲ δίπας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four rings or handles, being double, and with two other handles, carved, and representing doves.

639. *πηῆ*, imp. from *πηῆμι*, same as *πηῶν*, to *grate*. She grated goat's milk cheese upon it.

659. *βεβλημένοι, εὐτάμενοί τε*. The difference between these seems to be that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded* as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot, on that principle, be considered out of place. It may be rather weak in the old gentleman, but not therefore indicative of weakness in the poet.

674. *Ῥίσι* *ἐλαυνόμενος*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπίδιος*, *extended*.

762. *Ὡς ἴεν*, thus *I was*. — *ἴσσοι' ἴην γα*, perhaps, *if I may tell what I once was among men*.

764. *μετακλαύσεισθαι*, *will weep or lament afterwards*, will repent when it is too late.

796, et seq. Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles' permission to wear his armour, and appear on the field, that the Trojans might think it was Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

824. *πυρίονται*, *will rush*, that is, in flight.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis, unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles should send his friend Patroclus, to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been gratified by the embassy sent with splendid offers to conciliate him: he has threatened to return home, but does not intend to perform his threat, partly because he wishes to enjoy in person

still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and half anticipates that an occasion may be made by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

2. 'Ιᾶρ', *was tending.*

4. Τάφρος, &c., *the trench of the Greeks and the wall beyond it, that is, beyond it from the Trojans.*

17. This episode, as the student will immediately observe, is introduced in advance of the story.

29. Φιτρῶν καὶ λάων, *the foundations of trunks of trees and stones.*

54. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρσιφίσι, *overhanging ridges.*

55. σκολόπισσιν, *a palisade, stakes.*

66. στεῖναι γὰρ, *for the passage is narrow, and there I think the chariots will be endangered or destroyed.*

121. σαινίδας, ἰχθῆα, *the gates, the bolt.*

125. κελήγοντες, from an old verb κελήγω.

147. δίχαται, for διδιγμῖνοι σισί.

160. ἀμφ' αὖτον ἀύττυν, *sounded sharply.* The whole of this description is clear and graphic. The contest before the walls, the audacity of the Trojans, and the resistance of the Greeks, are congenial to the poet's power.

179. ἀκαχίαστο, from ἀκαχίω, plup. for ἀκάχνητο.

200. ὄρνις, *a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.*

233. ἀπὸ σπουδῆς, *seriously.* This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following noble sentiment ;

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτριος.

One omen is best, to fight for our country.

254. ἰδὸς νῆων, the preposition *κατὰ* understood.

258. Κεῖσους, *the pinnacles ; ἰσάλλεαι, fumetowers.*

284, 285. Καὶ τ' ἰσ' ἄλλε; πωλιῆς, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlet and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it, that is, the snow.

311. Ἐδρη τι, &c. an illustration of the custom, before remarked upon, of honoring the chief men at the feasts with ampler portions, than those of others.

322. Ὡ τίνοι. This passage is very striking. The sentiment is deeply tinged with melancholy, but very appropriate to the occasion.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. ἀρμευρήν, a diver.

415. Ἀργυῖου. The description which follows is vigorous and graphic. The simile which illustrates it, has been praised for its exactness in every point. The wall between the two armies is represented by the boundaries; their spears, by the measures, &c.

433. Ἄλλ' ἰχθον, &c. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, true-hearted woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description.

446. πρυμνὸς παχύς, broad at the bottom.

453. σανιδων, bars or bolts.

455. Δικλιδης, double.

456. ἰσημοιβοί, crossing or fastening in the centre.

458. Ἐδ διακέσ, having braced himself, that is, by setting his feet wide apart.

459. θαιροῦς, the hinges.

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

3. πάλιν φέριται, *turned in another direction.*

5. Ἰσσημελιγῶν. So called from their simple diet, consisting partly of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine sea. These epithets are sometimes supposed to be the gentile denominations of different tribes: but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυτοφάγῳ, *milk-eaters*, ἄλιον, *content with scanty subsistence*, &c., though great doubt hangs over the etymology of the latter.

18. τρέμι, &c. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with great approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Neptune, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical, and the picture is at once beautiful and imposing.

36. πίδα, *fetters or shackles.*

42. ἀντόφι, for ἀνταῖς, referring to the ships.

53. λυσσῶδης, *very mad.*

59. ἐπήκωνι, the same as ἐπήκων, *a sceptre or staff.*

60. κισσῶς, perf. mid., from κίπτω, *gently striking.*

72. ἀρίγνωτοι, *easily known.*

90. μετισθάνων, *placing himself among them.*

102. Φυζακινῆς, *timid or frightened.*

114. Ἡμῶς γ' οὐδὲν ἔστι, *it is by no means right that we*, &c.

119. Δυγρῆς, *a coward.*

128. λαοσίοος. This word is susceptible of two interpretations, — *persuading the people*, from λαός and σίος, and, *exciting the people*, from λαός and σίω.

180. Φρόξεντις, &c. This description of the array of the Greeks is strikingly vigorous.

137. ἰλασίτροχος, understand λάσος. The epithet means, *destroying in its course*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are happily descriptive of the rock in its downward course, which shadows forth the descent of Hector upon the Greeks who await him, between the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse.

146. μάλα ἰγχειμφθίς, *pressing, hand to hand.*

158. Καῦφα πρῶσι, &c. *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, having the whole person protected by the shield.*

162. παυλῆ, *the end of the shaft, which is inserted in the spear-head.*

191. εἶσατα, from εἶδομαι, *appeared.*

204. Ἦσι δὲ μιν σφαιραδόν, *and he threw it (the head) like a ball.*

212. ἰγνόνη, the part of the leg behind the knee, *the knee-gorge.*

237. Συμφερετὴ δ' ἀρετή, &c., *the united courage, even of cowards, valts.*

240. Ἰδομενίδος δ' ἔρι. Idomeneus' appearance is adorned with all the splendor of description. The simile is vivid and striking. It is borrowed from the sublimest phenomenon in nature, and gives in a single line the magnificent image.

261. ἐνώπια καμφορέοντα, he placed the splendid chariot against the side-walls at the entrance.

271. ἐρώρηται, from ἐρώρομαι, a derivative from the perf. mid. of ἔρω.

275, et seq. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. βλιῦς, as if from βλήμι.

315. ἰλάσει, from ἰλάω, poetic for ἰλάσσει.

334. The simile is one whose truth is known to every body by ocular evidence. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears, &c. The *brazen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted indeed who could look without shrinking upon the struggle, &c.

347. Ζεὺς μὲν, &c. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Jove. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. ἐπιξεναδύς, a very expressive compound, — *coming-up-from-under.*

371. Ἰψὶ βιβάντα, governed by βάλλω, *leaping high.*

382. ἰδνευαί, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the ἴδνα, or marriage-gifts. The custom has been before alluded to.

385. παρ' ἄμω, *over the shoulders (of Asius).*

407. Διωρή, *round, περιέσσον*, *two reeds crossing each other inside the shield.*

408. *λάλη*, from *ἔλω*, 2d aor.
409. *Καρφαλίον*, *drily*, or *sharply*.
416. *πομπόν*, *attendant*.
431. *ἐλίκεσσο*, *she excelled*. This form is frequently constructed an accusative, which is properly governed by a preposition understood.
443. *Ἡ ῥά εἰ*, &c., *which, palpitating, shook the end of the spear*.
450. *ἰπίουρον*, *guardian*.
458. *δαύσσατο*, for *ἰδούσσατο* from *δοκέω*.
515. *Τρίσσασι*, literally, *his feet did not carry him quickly to flee from the war*.
534. *περὶ μίσην χεῖρι εἰσέηκας*, *putting or clasping his hands round his middle*.
544. *θυμομοῖσθής*, *life-destroying*.
564. *σπῶλος*, *a stake*, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.
583. *πῆχυν*, *the extremity of the bow*.
589. *πύαμοι*, *ἰρίβιθοι*, *beans, peas*.
612. *πιλίπκη*, *the handle of the axe*.
654. *σπῶληξ*, the simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.
658. *πατήρ κίς*, that is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him, others that the present personage is nothing but the ghost of the former, and others that there were two of the name.
685. *Ἴόνεις*, *the Athenians*, so called from Ion.
696. *ἄνδρα κατακτάς*, *having slain a man*. It was a frequent custom for murderers to flee for refuge to another tribe and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this fact occurs in Herodotus, in the melancholy story of Adrastus.
703. *Ἄλλ' ὄστ'*. This simile is derived from one of the most familiar sights among a simple people. It is extremely natural, and its propriety will be peculiarly striking to those who have had frequent occasion to see a yoke of oxen, ploughing in a hot day.
726. The speech of Polydamas is interesting for the simple and philosophical classification of men, which he suggests to Hector, by way of showing him that he cannot be first in council as well as in the field, and therefore ought to take the speaker's advice and retreat. It can hardly be said to have a natural air, considering the circumstances in which it is supposed to be uttered.

775, &c. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, an antique dandy, and like his modern brethren, though destitute of principle and virtue, not devoid of the courage which is generated by the code of honor.

799. *φαληρέωντα*, crested with foam.

820. *κονίοντι*, raising a dust, through the plain.

829. *πιθήσαι*, from *θάω*, you shall be slain.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle succeeds battle with animating rapidity. The speeches are in fine keeping with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines, thus shunning the confusion of intricate and minute detail.

ILIAD, XIV.

The poet resumes the narrative from the end of the eleventh book.

8. *πρωπήν*, a look-out.

15. *ἐξέπεσε*, was overthrown, plup. pass. from *ἐπίστω*.

16. 'Ω, δ' ἄρι, &c. There is great beauty and appropriateness in these lines, and the beauty of the thought is heightened by a few words which make the expression figurative and lively. First, the simile illustrates the thought perfectly. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The simile is exact. Secondly, the use of the epithet *καθῆ*, and the participle *ἰσόμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for* the rapid coming of the shrill winds.

25. *λάκι*, 2d aor. from *λακίω*.

34. *χαδίω*, contain. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two or perhaps more rows.

35. *πρυμύσεις*, perhaps from *πρύσσει* 'pinnacles, in rows, is the probable meaning, though it is involved in obscurity.

87. ἐψίοντι, *desiring to see*. There is a class of verbs ending in *οντι*, called *desiderative*, several of which occur in Homer.

77. ἐν' ἰνῶν ἰεμίσομεν, *let us hold them at anchor*.

89. Καλλίψιν, for παραλίψιν.

92. ἄρτια βάζω, *to speak things agreeable to prudence*.

101. ἀποσπασταίουσιν, from ἀποσπασταίω, *will look round, as if to escape*.

123. ἔρχεσθε, *rows*.

129. ἰχάμεθα, *let us keep ourselves*.

142. σφάλλωσιν, *may God destroy him*; from the adjective σφάλλω, *deformed*.

154. ἀπὸ βίου, *from the summit or peak*.

162. ἐντίμασιν, *having adorned*.

164. Ἡ, χρεῖη, *on account of her beauty*.

169, et seq. These are very curious as a description of Juno's toilette. It is probably copied from the customs of the heroic age, heightened by a few poetic additions.

201. Ὀκεανόν τε. From this passage it appears that Juno was educated by Oceanus and Tethys, after Saturn was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Juno pretended a wish to reconcile them in order to obtain the Cestus of Venus. They are represented as living at the extremities of the earth, which is according to the well known idea, that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. Ἄσπραστον, has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is an aerial lightness and sprightliness in these lines which is beautifully descriptive of the progress of Juno.

252. ἴλιξαι, *I put to sleep*.

271. ἀάπτονον, *invulnerable*.

291. Χαλκίδα, &c. Aristotle, as quoted by Trollope, observes, that the Ionians call the Chalcis (owl) *κύμινδις*; the latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men.

307. πρυμνωγείη, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Jupiter by Juno, speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. It is not to be expected of the poet worthily to shadow forth the Supreme Spirit of the universe in his Jupiter,

ut rather to give a poetical existence to the power which imagination might conceive as working in the immediate occurrences of the world, while the Almighty Power dwelt in his "pavilion of clouds," which even the genius of Homer could not approach.

During the slumbers of Jupiter, the affairs of the war take a different turn. Neptune rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues calls out all the power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the roaring of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet then selects from the *mêlée*, the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector, The contest between them possesses a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the nervous verse, and the fall of Hector is like the fall of an oak, torn up from the roots by a stroke of Jove's thunderbolt; and all the circumstances of the overthrow, are told with a distinctness that brings the scene at once before the eye. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him: his breath returns: he opens his eyes: he vomits blood, and falls back again in a swoon. The muse of Homer shows her most wonderful power in such scenes as this.

463. Δικριφίς ἀΐξας, *springing aside obliquely.*

499. πώδιον, *like the head of a poppy, ὡς understood.*

509. ἀνδράγχι, *spoils taken from the enemy.*

In this book there are many striking excellences, and some passages highly objectionable. The description of the girdle of Venus is among the most fanciful sketches of poetry; many circumstances in the meeting of Jupiter and Juno are beautifully conceived, but the effect of the whole is disgusting. The conclusion of the book is in the highest strain of the Homeric muse.

ILIAD, XV.

3. ἔχιστον, for ἔχισι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀκίνησεν, from κινῆσις, *fainting* or *senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοβραφίαις, *evil machinations*, from βράττω, *to sew*.

19. Ἀκμοναίς, *anvils*.

24. ὀλιγοκλιών, *having but little power*.

37. Στυγὸς Ἰδωρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. 'Ω, δ' ἴτ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δεικνύοντες, from δεικνόμεαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγίλασεν. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἴλωμαι, *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἴλωσις, bears the same primitive signification, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. καταπεπίεσ', *with the palm turned downwards*.

119. Δαῖμόν τι. Terror and Fear were the sons of Mars. The *inesomeness* of the following lines is such, that the incidents are described *o the ear*, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἤλι, derived from ἀλή, *wandering of mind*; φρίνας, governed by κατὰ understood.

153. ἐμφι δὲ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and *thick clouds of the skies.*"

167. στυγίουςι, *dread.*

191. παλλομένουςι, *the lots being shaken.*

194. βίωμαί, an Ionic form from βάω. *I will not go according to the will of Jupiter.*

204. ὡς προσκυτίρειςσι, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. *The furies always attend upon the elders*, that is, avenge offences committed against them.

228. ἀνδρωσί, *without sweat or toil.*

229. αἰγίδα. The *Ægis* is here evidently a shield.

238. φασσοφόνου, *a dove-killer.*

283. ἐν σταδίῃ, *in firm or close contest, hand to hand.*

306. ἤρχι δ' ἄρ' Ἐκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh*, eager to satiate themselves, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πύρρῃσι λιλάχουσι, *shall bestow the rights of the funeral pyre.*

356. ὄχθας καπίτου, *the edges or banks of the trench.*

363. ἠνεπίου, *in his childishness.*

379. Τρῶϊσι δ' ὡς ἐπέθοντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship driven by an impetuous wind.

389. κολλήσασα, *fastened together, with rings; literally, glued.*

410. στάθμη, *a carpenter's rule.*

447. ὃ μὲν πιώσθη, *he was occupied.*

453. Κίον' ἔχια κροτίωντι, *clattering with the empty chariot.*

463. Ὅς οἱ, &c., who (Jupiter) snapped the string of the bow, τῇ ἐξόντι, *while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).*

479. τετραδίλυμνον, *four-fold*, having four thicknesses of hide.

484. βλαφλίγνα, *made powerless.*

492. *ἴσταναι* for *ἴουσαναι*.

494. *ὄς δὲ κεν*, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is a strict keeping with the character of Hector, who always appears as the country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies are with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *νῦν ἄρκιον*, now is the time. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σπεύγειν*, to waste away by degrees.

521. *ἀπήμελεται*, poet. 2 aor. from *ἀφαιμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν*, a means of avoiding, that is, a defence against the enemy.

582. "Ὡς ἐπὶ σοί. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι ἰοικώς*, like a wild beast who has done some mischief.

590. 'Ηχῆ, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. *Τρῶες δέ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτῳ φέρονται*, they are borne up from death but a little. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσιπαῖοι δ' ἐγίνοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *καὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κίλησιζον*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἔκρημα*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἀκνάλου*, a swift sailer.

709. *ἀϊκάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἄφλαστρον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θεῖνον*, a bench.

738. *ἑτεροακία δῆμον ἔχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χερσὶ φόως*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

492. ἴστυας for ἴστυνας.

494. εἰ δὲ κεν, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies are with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. νῦν ἄρτιον, *now is the time*. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. σπριγύσθαι, *to waste away by degrees*.

521. ἀπήμβροτον, poet. 2 aor. from ἀφάμαρταν.

533. ἀνδρῶν ἀλωρήν, *a means of avoiding, that is, a defence against the enemy*.

582. ὦς ἐπὶ σοί. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. θηρὶ κακὸν ῥίξαντι τοικώς, *like a wild beast who has done some mischief*.

590. Ἴχθη, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. Τρῶες δέ. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτὸν γὰρ ὕπ' ἐκ θανάτου φέρονται*, they are borne up from death *but a little*. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, 'borne up from death' on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπεὶ δ' ἐγίνοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *καὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κλιηίζειν*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἡρῆα*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἀκυάλου*, a swift sailer.

709. *ἀϊκάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἄφλασπον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, a bench.

738. *ἰσχυρά κ' ἄλλοι ἴχουσις*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χειρὶ φύωσ*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δοφιδόν, dark.*
7. *διδάκρυσσαι, perf. pass., why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.
22. *Μὴ νιμίσα, be not angry with me.*
29. *ἔπλεν, an imperfect in the sense of the present.*
31. *Αἰναρίτη, unhappily brave.*
41. *ἴσκειναι, likening me to you, that is, taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.
54. *προεβήκη, may surpass in power, alluding to Agamemnon.*
57. *κτιάτισσα, acquired possession of.*
59. *μικτανάσσειν, a sojourner.*
60. *Ἄλλὰ τὰ μὲν προτιτύχθαι ἴασομεν, but let us leave the past.*
62. *μνηθμόν, my wrath.*
68. *Κεκλίεσθαι, are close upon, 3. pl. perf. pass. poetical.*
69. *πόλις πᾶσα, the whole city, that is, all the forces of the city.*
71. *ἐναύλους, ditches.*
78. *περιάγνυται, breaks around me, that is, the voice of Hector.*
100. *ἱερὰ κρηθιμένα, the sacred walls.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.
102. *Αἶας δ' οὐκίτ' ἴμμεν.* The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifelikeness.
106. *κατὰ φάλαρα, for κατὰ φάλαρα.*
128. *οὐκίτις φυκτὰ πύλωνται, lest the means of escape exist no longer.*
129. *Δύσε, an imperative from the form δύσομαι.*
143. *Πηλιάδα μελίην, an ashen spear from Pelion.*
147. *μῆναι ὀμοκλήν, to await his command.*
161. *γλώσσησιν ἀραιῆσιν, with their broad and extended tongues.*
166. *Ῥέοντ', eagerly rushed.*
172. *Σημαίνουσιν, κρατίων.* The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνουσιν* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while κρατίων is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. κιλιδινῆς, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. Ἀμφαγαπαζόμενος, treating him with loving-kindness.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. Ζῦ ἄνα, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The Selli were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets ἀνιπόποδες, χάμαιῦναι, with unwashed feet, sleeping on the earth, indicate. The word ὑποφῆται is of doubtful meaning. Some suppose it signifies under-prophets, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the Selli are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly προφῆται, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were ὑποφῆται, under-prophets, because they received them from the oaks."

260. Εἰνοδίας, by the way-side.

272. ἀγχίμαχοι Διράποντες. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, the companions of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. Ὀς δ' ἔσ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. ἑσῆ, cessation.

336. μέλιον, in vain.

361. Σκίπτει', *watched, or listened keenly to.*
363. σώω, either for ἰσαώσσι, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb σώωμι.
371. Ἄξων', dual, referring to the pairs of horses.
379. ἀνικυμβαλίαζον, *were overturned with a crash.*
390. κλιτῦς, *crags.*
392. ἐπὶ κάρ, *headlong.*
395. Ἴργι παλμπιτίς, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.
403. Ἦστο ἀλίς, *sat crouching.*
419. ἀμιτροχίτωνας, *having breastplates without the μίτρα, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.*
426. Ἦ βα, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.
453. Ἀὐτὰρ ἔπειν δῆ. The request here made is afterwards fulfilled.
459. Αἱματοίσσας δὲ ψιάδας, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.
469. μακῶν, 2. aor. from μηκάω.
481. φρίνις, *the diaphragm.* ἔρχεται from ἔργω, poetical perf.
491. μινύλαισι, *groaned in anger.*
507. λίπιν for ἰλίπησαν, 2 aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs, that is, Sarpedon and his charioteer.*
- 515, 516. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν—Ἄνίρι κηδομίνο, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.
562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the mêlée.
574. ἰπίτιυσι, *came as a suppliant to,* according to a custom which has before been explained.
584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.
589. αἰγανίης βίση, *the throw of a dart.*
617. ὀρχηστὴν περ. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour." Pope.
630. τίλος πολέμου, *the perfection of war.*
633. Τῶν δὲ, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *ἄρομίωσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *duxx*.

658. *ἱεὴ τέλαντα*, the sacred scales of Jupiter, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. *Ἐλθὼν ἐκ*, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. *καὶ μίγ' ἀάσθη*, and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.

702. *ἀγκῶνος*, the elbow; here, a corner or angle.

714. *ἄληναι*, from *ἄλημι*, to gather, to collect together.

722. *Ἄθ' ὅσον ἦσσων*, &c., would that I were as much superior as I am inferior to you.

745. *Ἦ πρόσοι*. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. *τήθια διφῶν*, searching for oysters.

754. *ἄλσο*, 2 pers. 2 aor. for *ἄλου*.

765. These lines are remarkably vigorous. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυτόνδῃ*, towards evening, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *τηγμίοισσα*, reaching to the extremity of the person.

836. *Ἥμαρ ἀναγκαῖον*, the fatal day. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

268. Φραχθίνεις, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. *ιμίνων κτε, though desiring it.*

319. δα' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολλὸ βούλιται ἤ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. Ὡς δ' ἴτ' ἀνέη. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

426. Ἴπποι. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.

440. Ζιύγλης, ζυγόν. The first was *the circle or bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke itself*, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γὰρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. ηκιδία. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *η* and *κιδος*, and means *useless*.

476. ἰχίμιν δμῆσιν τε μίνος τε, *to restrain and govern.*

481. βροθόν, *swift in battle.*

496. Ἀντώ, Alcimedon and Automedon.

502. ἱμνασίοντι μεταφρέινα, *breathing upon my back.*

514. ἐν γούνασι κῦται, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that supplicants embraced the knees of the person supplicated.

515. Ἦσα, *I will hurt.*

520. Ὡς δ' ἴτ' ἄν. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. Μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, *to lash.*

645. Ζῷ πάτιρ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνείης, *gentleness*.

676. ὄντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. θαλερῇ δὲ οἱ ἴσχυις φωνή, *and his strong voice was silenced*.

737. ἄντι πῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κῦται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κόνιν αἰθαλόισσαν, *the ashes*. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσμεριστοόκισμα, *the unhappy parent of the bravest*.

74. τὰ μὲν δέη. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93, ἴλαρα, *retribution for the death of*.

ILIAD, XV.

3. ἔχισθον, for ἔχισσι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσσων, from πινυτός, *fainting* or *senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοῦβραχίς, *evil machinations*, from βράττω, *to sew*.

19. Ἄκμονας, *anvils*.

24. ὀλιγησιλίωσ, *having but little power*.

37. Στυγὸς ὕδαρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. 'Ω, δ' ἴτ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δυναιώντα, from δυνανόμαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγλάσσειν. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἴλωμι', *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἴλωσις, bears the same primitive signification, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. κατωπενήσ', *with the palm turned downwards*.

119. Διμόν τι. Terror and Fear were the sons of Mars. The liveness of the following lines is such, that the incidents are described to the ear, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἡλί, derived from ἀλή, wandering of mind ; φρένας, governed by κατὰ understood.

153. ἀμφὶ δὲ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. στυγέουσι, dread.

191. παλλομίνων, the lots being shaken.

194. βίωμαί, an Ionic form from βίω. I will not go according to the will of Jupiter.

204. ὡς φρεστυρίοισιν, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. The furies always attend upon the elders, that is, avenge offences committed against them.

228. ἀνιδρωτί, without sweat or toil.

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φασσέφονη, a dove-killer.

283. ἐν σταδίῃ, in firm or close contest, hand to hand.

306. ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before enjoying the flesh, eager to satiate themselves, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πύρρος λιλάχουσι, shall bestow the rights of the funeral pyre.

356. ἔχθρας καπίτου, the edges or banks of the trench.

363. ἠνεπίθοισιν, in his childishness.

379. Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship driven by an impetuous wind.

389. κολληθέντα, fastened together, with rings; literally, glued.

410. στάθμη, a carpenter's rule.

447. ἰ μὲν περιένητο, he was occupied.

453. Κεῖν' ἔχια προσιόντες, clattering with the empty chariot.

463. Ὅς οἱ, &c., who (Jupiter) snapped the string of the bow, τῇ ἐρέοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).

479. τετραπλίμυνον, four-fold, having four thicknesses of hide.

484. βλαφθέντα, made powerless.

492. *ἴστας* for *ἄστας*.

494. *ἴς δὲ κεν*, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is a strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *ἦν ἄρα κεν*, now is the time. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σπριύγισθαι*, to waste away by degrees.

521. *ἀπήμεροτον*, poet. 2 aor. from *ἀφαιμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἀλειψήν*, a means of avoiding, that is, a defence against the enemy.

582. *Ὡς ἐπὶ σοί*. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι ἰοικώς*, like a wild beast who has done some mischief.

590. *Ἥχῃ*, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. *Τρωῖς δὲ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτου φέρονται*, they are borne up from death but a little. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπαὶ δ' ἐγίνοντο νῶν*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κλιηρίζειν*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἱερίᾳ*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἀκνάλου*, a swift sailer.

709. *αἰτιάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλασσον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, a bench.

738. *ἰτιμαλία δῆμον ἴχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χειρὶ φέως*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δυοφιρόν*, dark.

7. *διδάκρουσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.

22. *Μὴ νμίσα*, *be not angry with me.*

29. *ἔπλιυ*, an imperfect in the sense of the present.

31. *Αἰναρίτη*, *unhappily brave.*

41. *Ἰσκοντες*, *likening me to you, that is, taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.

54. *περὶβίηκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτιάτισσα*, *acquired possession of.*

59. *μιτανάστην*, *a sojourner.*

60. *Ἄλλὰ τὰ μὲν προτιτύχθαι ἴασομιν*, *but let us leave the past.*

62. *μηνιμόν*, *my wrath.*

68. *Κικλίαται*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλις πᾶσα*, *the whole city*, that is, *all the forces of the city.*

71. *ἐναύλους*, *ditches.*

78. *περιάγυται*, *breaks around me*, that is, *the voice of Hector.*

100. *ἱερὰ κρηδύμνα*, *the sacred walls.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.

102. *Αἶας δ' οὐκίτ' ἔμμεν.* The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifeness.

106. *καὶ π φάλαξ'*, for *κατὰ φάλαρα.*

128. *οὐκίτι φυκτὰ πλινταί*, *lest the means of escape exist no longer.*

129. *Δύσειο*, an imperative from the form *δύσομαι.*

143. *Πηλιάδα μελίην*, *an ashen spear from Pelion.*

147. *μῆναι ἠμοκλήν*, *to await his command.*

161. *γλώσσησιν ἀραιῆσιν*, *with their broad and extended tongues.*

166. *Ῥώοντ'*, *eagerly rushed.*

172. *Σημαίνιν, κρατίων.* The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνιν* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while κρατίων is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. κιλιδινῆς, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. Ἀμφαγαπαζόμενος, treating him with loving-kindness.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. Ζῆν ἄνα, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets ἀνισπόροδις, χάρμαιῶναι, with unwashed feet, sleeping on the earth, indicate. The word ὑποφῆται is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly προφῆται, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were ὑποφῆται, under-prophets, because they received them from the oaks."

260. Εἰνὸδίαις, by the way-side.

272. ἀγχίμαχοι Διράωνται. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, the companions of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. Ὠ, δ' ἔσ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. ἡσῆ, cessation.

336. μέλιον, in vain.

361. Σίωσις', *watched, or listened keenly to.*
363. σώω, either for ἰσάωσι, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb σώωμι.
371. Ἄξαντ', dual, referring to the *pairs of horses.*
379. ἀνικυμβαλίαζον, *were overturned with a crash.*
390. κλιτῦς, *crag.*
392. ἐπὶ κάρ, *headlong.*
395. ἦργε παλμπιτίς, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.
403. Ἦστο ἀλίς, *sat crouching.*
419. ἀμित्रοχίτωνας, *having breastplates without the μίτρα, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.*
426. Ἡ ῥα, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.
453. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ. The request here made is afterwards fulfilled.
459. Αἱματοίσσαις δὲ ψιάδας, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.
469. μακῶν, 2. aor. from μηκάω.
481. φρένις, *the diaphragm.* ἔρχεται from ἔργω, poetical perf.
491. μινίαισι, *groaned in anger.*
507. λίπειν for ἐλίπησαν, 2. aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs,* that is, Sarpedon and his charioteer.
- 515, 516. δύνασαι δὲ εὐ πάντοσ' ἀκούειν — Ἄνις κηδομίην, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.
562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the πέλεκυ.
574. ἰκίτιυσι, *came as a suppliant to,* according to a custom which has before been explained.
584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.
589. αἰγανίης βίση, *the throw of a dart.*
617. ἔρχησθῆν περ. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour." Pope.
630. τίλος πολέμου, *the perfection of war.*
633. Τῶν δὲ, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομίσσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *boom*.

658. *ἰρὰ τάλαντα*, the sacred scales of Jupiter, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. *Ἐλθὼν ἔκ*, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. *καὶ μίγ' ἄσθη*, and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.

702. *ἀγκῶνος*, the elbow; here, a corner or angle.

714. *ἄλῆναι*, from *ἄλῆμι*, to gather, to collect together.

722. *Αἶθ' ὅσον ἤσσω*, &c., would that I were as much superior as I am inferior to you.

745. *Ἦ πρόσαι*. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. *τήθεια διψῶν*, searching for oysters.

754. *ἄλσο*, 2 pers. 2 aor. for *ἄλου*.

765. These lines are remarkably vigorous. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυτόνδι*, towards evening, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *τερμίσσασα*, reaching to the extremity of the person.

836. *Ἦμαρ ἀναγκαῖον*, the fatal day. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, and avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Vulcan. His vengeance on the Greeks is already fulfilled, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

19. ὑπέβηον, *proudly.*
32. μίχθιν δὲ τι νήπιος ἴγνω, *when a thing is done, even a fool knows it.*
34. τίσις, *you shall expiate the death of.*
51. Χαρίτισσιν ἰμοῖαι, *like the Graces, that is, like the hair of the Graces.*
52. ἐσφάκωντο, from σφάκω, *were pent.* The beauty of the simile in the following lines is remarkably appropriate.
66. ἰύουσι, *they shout.*
71. ἐγάρσατο, *was envious, or rather, had determined that he should not.*
88. φλογὶ ἰκίλος, *like the flame.* The points of comparison are, the splendor of Hector's armour, and the rapidity with which he moves.
93. Μήτις, *let no one.* The verb is future for imperative.
98. πρὸς δαίμονα, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity.*
101. ἐκ θεόφιν, for θεοῦ, *according to the will of the deity, or favored by the deity.*
105. κακῶν δὲ καὶ φέρετατον εἶη, *it would be the best of evils, or as we should say, the least.*
112. Παχνοῦται, *is frozen.*
136. Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον, &c., *and he draws down all his brow.*
142. θδύω, imp. for present, *thou needest much in battle, thou art but a poor fighter.*
155. πειθήσεται, from φάω, a form of φαίω.
173. ἄνοσάμην, from ὄνομαι, for the present, *I blame.*
187. Πατρέκκλοιο βίον, circumlocution for *Patroclus.*
196. Πατρί, *his father, that is, Peleus.*
197. Γηράς, for γηράσας, participle.
201. καταθύμιος, *present to your mind.*

210. Ἐκταρὶ δ', &c. The description of Hector in the armour of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic keeping with the general purpose of exalting Achilles. Homer seems always alive to these little points of verisimilitude, which go so far to satisfy the imagination of the reader, and exhibit the real power of the poet.

220. περιπαιόνων, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νίφος περι πάντα καλύπτει. Some refer the verb to νίφος, as if in apposition with Hector; others construct the sentence thus, Ἐκταρ καλύπτει νίφος πολίμοιο περι πάντα.

250. Δῆμια, at the public cost.

263. Ὀς δ' ἔτ' ἐπὶ προχοῆσι, &c. "The poet has been supposed to allude, in this simile, to the noise of the breakers, at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's *Essay on Homer*." TROLLOPE.

The following is the passage referred to.

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers which were heard and seen at some distance had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature, which it attempts to represent, is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines † in the Iliad that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

* The Arab name for the mouth of the river.

† "Ὀς δ' ἔτ' ἐπὶ προχοῆσι Διῖπτιός ποταμῶ
 Βίβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ βίον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄρηαι
 Ἕϊόντι BOO'ΩΣΙΝ, ἰεργομένης ἀλὸς ἕξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties, which are beyond all translation."

Wood's *Essay*, p. 77.

268. Φραχθίνεις, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. *ἰμίνων κτερ, though desiring it.*

319. ἴσ' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολλὸ βούλιται ἢ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. Ὡς δ' ἴσ' ἀνέη. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

426. Ἴππου. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.

440. Ζυγίλης, ζυγόν. The first was *the circle or bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke itself*, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. ημερδία. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *νη* and *κέρδος*, and means *useless*.

476. ἔχίμην δμῆσίν τε μένος τε, *to restrain and govern.*

481. βρονθῶν, *swift in battle.*

496. Ἀντώ, Alcimedon and Automedon.

502. ἱμπνίσουσι μεταφρένῃ, *breathing upon my back.*

514. ἐν γούνασι κῦτται, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. Ἦσω, *I will hurl.*

520. Ὡς δ' ἴσ' ἄν. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. Μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, *to lash.*

645. Ζῷ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνσίης, gentleness.

676. Ὅντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. θαλιρῆ δὲ οἱ ἴσχυτο φωνή, and his strong voice was silenced.

737. ἤντι σῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κῆται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κόνιν αἰθαλόισσαν, the ashes. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσαιριστοτόκια, the unhappy parent of the bravest.

74. τὰ μὲν δῆ. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93, ἔλωρα, retribution for the death of.

100. δῆσιν for ἰδίησιν, *needed*.

107. Ὠς ἴρις. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord, is in fine keeping with the hero's character.

114. φίλης κεφαλῆς, *of his dear head, that is, of my dear friend*.

128. ἐτήτυμον, adverbially, *you have spoken this truly*.

136. νύμαι, fut. from νόμαι, *I shall return*.

137. υἱός ἰοῖο, *from her son*.

151. οὐδί κί. The contest about the body of Patroclus is renewed with great vigor. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. Ὠς δ' ὅτι καπνός. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description is true to fact in the following lines, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the Ægis of Minerva, and shouts, so as to terrify the Trojans and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Minerva sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and of the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses, and drivers to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue Patroclus.

236. φέρτερον, *a victor*.

253. ῥηῖτεροι πολεμίζειν, like the English idiom, *easier to fight*.

265. πτόλιος — γυναικῶν, referring to the Trojans.

275. πύλαι, σανίδες. Trollope says "*the gates are called σανίδες, and the πύλαι is the passage or aperture, which is opened or closed by the gates.*" Is it not rather true that πύλαι means the whole gate, including posts, &c., and σανίδες, only the movable part, which was opened?

300. κτιάττισσιν — ἀνιάζει, *is much troubled about his wealth*.

309. Ξυγός Ἐνυάλιος, &c. *the fate of war is common, and sometimes slays the slayer*.

316. Τόισι δὲ Πηλεΐδης, &c. The grief of Achilles is described in Homer's usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, admirably expresses his warlike character, and fierce desire of vengeance. The following speech is also accordant with the feelings belonging to such a character.

334. Κτεριῶ, fut. from κτερίζω, *I will not perform your funeral rites*.

339. Ἄμφι δὲ σί. The custom of the heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in Pagan and Jewish writers.

346. *λοιτροχόον*, into which the water for bathing was poured.

350. *Καὶ τότε δὴ*. It was the duty of the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑννέωροιο*, nine years old.

369. *Ἡφαίστου*. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Vulcan, together with the shield, is one of the most curious pieces of antiquity.

376. *Θεῖον* — *ἀγῶνα*, the divine assembly.

378. *πόσσον μὲν ἔχον τίλος*, were so far completed. *οὐκτα*, the handles.

379. *δισμούς*, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

387. *ξίλια θεῖω*. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit.

407. *ζωάγρια*, recompense for life preserved.

409. *ἀποθείομαι*, from *ἀποτίθημι*.

410. *Ἡ, καί, &c.* The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*, *πίλωρ* is by some understood to be an adjective, the same as *πίλωρος*; others, and with greater reason, take it for a noun. *αἴητον* is also understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it, *puffing or blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*, which is probably correct.

411. *βῶοντο*, moved quickly.

418. *ζωῆσι νέηισιν εἰοικυῖαι*, resembling living maidens.

421. *ἴρρων*, walking.

435. *ἀρημίνας*, perf. pass. from *ἀράομαι*, worn out.

457. *τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι*, *I come suppliantly to you*. The custom of suppliants embracing the knees has been frequently alluded to.

470. *χοάνοισιν*, crucibles.

472. *σπιύδοντι παρίμμεναι*, to be ready for him when working.

477. *Ῥαιστῆρα, πυράγρην*, a hammer, tongs.

The description of the shield of Achilles is one of the noblest passages in the Iliad. It is elaborated to the highest finish of poetry. The verse is beautifully harmonious, and the language as nicely chosen and as descriptive as can be conceived. But a still stronger interest belongs to this splendid episode, when considered as an exact representation of life at a very early period of the world, as it undoubtedly was designed by the poet. That the student may form a clear idea of this wonderful shield, let us first attend to a simple sketch formed by combining the different parts of the poetical description, and then to an explanation of the more obscure words and phrases.

Vulcan first makes the frame-work of the shield, over which he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals. To this he attaches the silver-plated belt. The outer surface is divided into three concentric circles, on which are represented the "Earth, the Heavens, the Ocean, Sun, Moon, and Stars," in the following order.

The interior circle, or boss, represents the "Sun, Moon, and Stars, the Pleiades, the Hyades, Orion, and the great Bear."

The second circle represents the Earth, and is divided into four compartments, and each compartment into three subdivisions, each containing pictures of society, as follows :

I. In the first compartment is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them, the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second compartment represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each others' dead.

III. The third compartment represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an enclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. Pastoral Life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the Ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

Such is a simple sketch of this celebrated shield, drawn up, to give the reader a general idea of its structure, which he must fill out by studying the details in the description. It is certainly a most remarkable passage for the amount of information it conveys, relative to the state of the arts, and the general condition of life, at that period. From many intimations in the ancient authors, it may be gathered, that shields were often adorned by devices and figures in bas-relief, similar to those here described. The hint being once given, it required only the genius and invention of Homer to portray the surpassing workmanship, the varied and curious details, wrought into the shield of Achilles. It is an interesting fact in the history of modern art, that Mr. Flaxman in his delineation of this shield, brought the whole within a circle of three feet in diameter, thus refuting, in the most satisfactory manner, the cavils of the critics who have objected to this description on the ground of the impossibility of comprising such a variety within so small a compass.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman.

“Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation;—he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss, he has represented Apollo, or the Sun, in his chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which

Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot, yet in this space he has pictured,

The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed.
There also all the stars, which round about
As with a radiant frontlet bind the skies ;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.

“ On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upwards of a hundred human figures. Of this magnificent work the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the King to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, for Flaxman himself.”

480. *ἐκ δ' ἀργύρεον*, that is, from the frame of the shield, *σάκους* understood.

488. *ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται*, which turns there. *Ὠρίωνα δοκίμει*, it watches Orion, that is, is opposite to.

501. *ἐπὶ ἵστορι πύραξ ἐλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*, there are two explanations of this; 1. that it was the fine itself, which was the matter in dispute, and 2. that it was a reward appointed for the judge who should pronounce the most just decision. Therefore *ὅς*, in the next line, will be understood to refer to the parties pleading or to the judge, as one or other of the above interpretations is approved.

531. *Εἰράων προάραυθι*, in council.

570. *λίνον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, the Father of Poetry.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel, to see “if it will run,” he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

We have now explained as far as our limits permit, this remarkable passage. We recommend to the student a close examination of the whole. It will lead him to many curious inductions and inferences, relative to the ancient world, and will throw much light upon points, which are elsewhere left in great obscurity.

ILIAD, XIX.

13. ἀνίστασθε, *resounded*, when laid upon the ground. The fear with which the divine armour filled the Myrmidons, and the exultation of Achilles, the terrible gleam of his eye, and his increased desire for revenge, are highly poetical.

24. Δίδω, μή. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground, previous to their interment." Trollope.

27. Ἐκ δ' αἰὼν πίφαται, *for life is departed from*, i. e. the body.

35. Μῆνιν ἀποιπών, *renouncing your wrath*.

42. ἐν ἀγῶνι, *at the station*.

43. οἰήια, *the helms*.

62. ἀπομηνίσαντος. This compound has two meanings. 1. The preposition imparts to the verb the idea of permanence, so that it may be rendered, *being angry so long* or *being angry till my vengeance was accomplished*. 2. The preposition may be considered as imparting the idea of renouncing, or of abstaining; then we may render it, *abstaining from anger*.

65. Ἀλλὰ τὰ μίν. This part of the speech of Achilles is highly characteristic of his impetuosity. Having determined, in obedience to the command of his mother, to be reconciled with Agamemnon and return to the war, he wished to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, in a speech which deserves some attention. He begins with a request that he may not be interrupted, probably meaning, by the friends of Achilles. He then exonerates himself from all blame, and lays it upon Jupiter, and Fate, and the Fury who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Jupiter, and of the injuries she has done to men, and even to Jupiter himself, of which he gives an instance in the story of the birth of Hercules, well known in mythology. When Jupiter detected the

fraud, it seems he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear then, that Jupiter and not Agamemnon is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing. The truth seems to be, that Agamemnon had a lame cause to defend, and the best he could do was to turn over the whole matter to Fate and Discord. We cannot help thinking that Agamemnon had some reasons for begging a patient hearing, and that Achilles showed an unusual degree of good nature in quietly listening to such an impotent apology and tedious narrative.

79. Ἐσταίτος, alluding to the usual custom of speakers. *It is good to hear a speaker who stands, &c.*

82. βλάβεται, *is confused.*

149. κλοτοπιύειν. The exact meaning, and the etymology of this word, are uncertain. Some suppose it to mean, *to waste time in fine speeches*, for κλυτοπιύειν. Others, deriving it from κλείπτω, explain it, *to steal away time, to waste time*, in a general sense.

156. Νήστιας, *unfed.*

180. μήτι δίκης ἐπιδιυῖς ἔχησθα, *that you may have no want of ample justice.*

199. Ἀτρείδῃ κῦδισσι. This speech of Achilles is one of the best in the Iliad. It is marked by his impetuous character, warlike ardor, and eagerness for revenge. It is brief, pointed, and pithy. It overflows with the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the dull harangue of Agamemnon, by its nervous and spirit-breathing appeal. The genius of the poet shines preëminent in the wonderful skill by which he draws out the energies of the son of Thetis, who makes henceforth the most conspicuous figure on the scene.

222. καλάμην, *a harvest*, that is, of slaughtered men. It is said as a general remark, and ἔχειν is used as a present verb.

223. Ἀμητος δ' ὀλίγιστος, that is, *the harvest is smallest when Jupiter turns the scale*, if the men be wearied, as ours are now. Ulysses is arguing for a brief cessation to refresh the troops, and endeavours to dissuade Achilles from an immediate resort to the battle-field.

254. ἀπὸ τριχας. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire.

263. ἀπρσιμάστος, *untouched*, from προσμάσσω.

287. Πάτροκλι. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of natural feeling. The turning from her grief for the death of Patroclus, to the recollection of her own sufferings, is extremely beautiful.

The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives, who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (I nes 297, 298,) from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her.

342. *πάμπαν ἀποίχεται, you entirely desert, that is, you neglect.*

362. *γίλασσι δὲ πᾶσα περὶ χθάν.* A beautiful expression, *and all the earth around laughed with the splendor of the brass, that is, with the reflected brightness.*

375. 'Ω, δ' ἄτ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles' shield. The return of the hero to the war, was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery, which the imagination of Homer has thrown around it.

387. *σύριγγος, a sort of case or envelope.*

407. *Ἀὐδήντα.* "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. *Διῶ τε καὶ ἄνθρωποι, the god and the man, that is, Apollo and Paris.*

418. *Ἐρινύς, the furies.* "Hence it seems that too great an insight into futurity, or the revelation of more than was expedient, was prevented by the Furies." Trollope.

ILIAD, XX.

7. *Ποταμῶν, Rivers, that is, personified as gods.*

11. *αἰθούσῃσι, seats, properly seats in the portico.*

14. *Νηκούσσησι, compounded of νη and ἀκούω.*

16. *Ἀργυκέρκωνι, god of the swift thunderbolt.*

20. *Ἐγγως.* Jupiter here proclaims permission to all the gods, to engage in the battle, each taking the part he chooses.

30. *ὑπέμμερον, contrary to fate.* The walls of Troy were not destined to fall by Achilles.

39. *ἀκρεσιπέμης, with unshorn hair.*

43. *δηρὸν δὲ μάχης ἐπίπαιον*. This construction is occasionally found, and may be rendered, *who had long been absent from the war*.

56. *Διὸν δὲ βρόντησι*. This description of the battle of the gods is strikingly grand. The student will remember the criticism of Longinus. Jupiter thunders in the heavens, Neptune shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble; and Pluto leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals.

72. *σῶκος*, *powerful*.

90. *ἀλλ' ἤδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρα*, *ἴσσι* understood.

107. *Ἡ μὲν γάρ*, that is, *Venus*.

128. *Γενομένην ἐπίνησι λίνῳ*, *fate spun for him at his birth*.

131. *χαλεποὶ δὲ θεοί*, *the gods are terrible*.

137. *Ἐκ πάτου ἐς σκοπήν*, *from the travelled way or ground, to a high place*.

138. *ἄρχωσι*, plural for singular.

145. *Τιῆχος ἐς ἀμφίχυτον*. The following is the story to which this passage alludes: "Laomedon having defrauded Neptune of the reward he promised him for building the walls of Troy, Neptune sent a monstrous whale, to which Laomedon exposed his daughter Hesione. Hercules having undertaken to destroy this monster, the Trojans raised an entrenchment to defend him from his pursuit." Pope: from Eustathius.

157. *κάρκαιρις*, *cracked*. The exploits of Achilles now become the principal object of the poet. The appearance of Achilles and Æneas is nobly described,

166. *ἀτίζων*, *disregarding*. The following is an exceedingly lively picture of the enraged lion, and the simile nobly illustrates the impetuous bravery of Achilles.

183. *ἀσίφρων*, *fickle-minded*.

186. *χαλεπῶς δὲ σ' ἔσται τὸ ῥίξιν*, *you will find it hard, I think, to do it*

199. *Τὸν δ'*, &c. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured, as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the heroic age. A similar passage has already been the subject of remark.

204. *Πρόκλυτ' ἀκούοντις ἱππία*, *hearing the reports of ancient fame,*

227. ἀνθρίκων, ears of wheat.

253. Αἶψαι χολωσάμεναι, the picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street, is as accurate as it is revolting.

275. Ἄντυγ' ὑπο πρῶτων, upon the extreme border.

282. ἄχος — μυρίον, boundless grief.

325. ἴσσιον — αἶρας, bore away, raising him from the ground.

332. ἀτίοντα, perilling yourself.

342. μίγ' ἕξιδεν, looked forth afar.

359. ὑσμίνης στόμα, the mouth of battle. A paraphrase for battle, but more expressive.

391. Γυγαίη. The Gygæan lake was in Lydia.

403. θυμὸν αἶσθε καὶ ἤρυγεν, breathed and bellowed forth his life.

404. Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Not only rulers but priests are designated by the term ἄνακτες. The Heliconian priest was a priest of Neptune, as is indicated by the following line. The name is derived from Helice or Helicone, a town in Achaia, where the worship of Neptune was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull bellowed as he was led to the altar, it was considered a favorable omen. Hence the simile.

439, 440. Πνοιῇ — ἦκα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, she turned back the spear by the motion in the air, caused by the gentle waving of her hand. But there is nothing in the language to justify this interpretation. It evidently means, according to a literal version of the words, she turned the spear with her breath, gently breathing.

451. μίλλεις, you are wont.

458. Κὰγ γόνυ, for κατὰ γόνυ.

496. τριβίμεναι κατ' λευκόν, to tread out the white corn. The Jews and Greeks employed oxen "to tread out the corn." *Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn.* Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

3. διατμήξας, τοὺς μὲν, dividing them, he drove a part towards the city.

7. ἐρυκίμεν, to impede them, that is, the Trojans.

8. ἀργυροδίην, with silver waves. The description of the flight and confusion of the Trojans, and their headlong plunge into the river, is managed with Homer's usual power.

12. ἀκρίδες ἠερίθονται, *locusts rise*, driven by the heat of the fire. The swarms of locusts, that sometimes invade whole countries in the East, have been often described. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The simile illustrates in the most striking manner the panic caused by Achilles.

22. Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope: from Eustathius.

26. κρημνοῦς, *the high banks*.

31. Τοὺς αὐτοὶ φορέισον, *which they carried*. Probably these were, "twisted thongs, fitted to the breastplate, or of which the breastplate was composed." Trollope.

38. ἔρανηνας, *suckers or shoots*.

58. πικτιρημίνας, *transported*.

75. Ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, *I am in the place of a suppliant*. αἰδούμενος *entitled to respect*.

76. πασάμην Δημήτριος ἀκτῆν, *I have broken bread with you*. This was anciently a pledge of amity.

79. ἰκατόμβιον δὲ τοί ἤλφον, *I brought you a price, of the value of a hundred oxen*.

83. μίλλω σου ἀπίχθισθαι, *I surely am an object of hatred*.

95. ἰμογάστριος, *born of the same mother*.

99. Νήπιον. This speech of Achilles forcibly expresses his relentless vengeance.

126. μίλαιαν φεῖχ', *the dark curling*, that is, the gently agitated surface of the water.

131. πολίας ἱερεύει τεύχευς. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. ἰδ' ἀμαρτῆ δούρασιν ἀμφίς, — Ἰκαλις understood, *and he hurled two spears at once*.

163. περιδιξίος, *ambidextrous*, that is, *using both hands alike*.

166. ἱπιγράδην, *just grazing*.

169. ἰθυστίονα, *flying in a straight course*.

196. Ἐξ οὐπερ. The ancient meaning of Oceanus has already been explained. From this passage it seems that all rivers, seas, and fountains, were conceived as having their origin in this mighty stream.

204. ἱερατόμανοι κσίγοντες, *consumed by nibbling*.

221. *ἄγνη*, *wonder*, including the idea of indignation.

234. *Κρημενοῦ ἀπαΐξας*, *springing from the bank*, that is, into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description, splendid imagery, and poetical grandeur.

245. *γηφύρωσεν*, *bridged it over*.

259. *μάκισλλαν*, *a spade*; *ἀμάξης*, *a channel*.

260. *ψηφίδις*, *the pebbles*.

262. *πρωαλιῷ*, *slorhing*.

271. *κονίην δ' ὑπίριπται*, *and washed away the earth from under his feet*.

277. *Ἦ μ' ἴφατο*. The fate of Achilles was already told to him.

282. *συφορβόν*, *a swine-herd*.

283. *Ἰναυλος*, *the torrent*.

306. *κόρυσσι*, *tossed up*.

313. *Ἰσση*, *imperat. raise*.

319. *χίραδος*, *slime or mud*.

346. *νισαργδί'*, *newly watered*. The conflagration kindled by Vulcan, and burning the plants and trees, is nobly described.

363. *Κρίσση μελιδόμιμος*, *melting with the fat*, that is, *causing the fat to melt*.

366. *Οὐδ' ἴθις*, *nor could it*.

369. *Ἰχθας κήδιν*, *why has he fallen upon troubling my stream?*

386. *ἄητο*, from *ἄημι*, *was moved like the wind*.

394. *κυνάμυια*, *dog-fly*, used as an epithet, signifying *impudent*.

407. *πίλιθρα*, the *πίλιθρον* was about one hundred feet.

441, et seq. The poet here narrates the fable of Neptune and Apollo's serving Laomedon, in building the city and taking care of his herds. It seems that after they had served the stipulated time, Laomedon dishonestly refused to pay them their wages, and, not content with this, threatened to cut off their ears into the bargain. This passage proves the great power of Laomedon, and the venerable antiquity of ear-cropping, since a couple of gods hardly escaped the shears of a mortal.

465. *Ζαφλιγίς*, *fiery*, *full of ardor*.

503. *σπροφάλιγγι*, *under a covering of dust*, *covered with dust*.

537. *ἄνισάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ἰχῆνας*, *they throw open the gates, and draw back the bars*.

The picture of the panic-stricken Trojans, rushing to the gates, covered with dust and parched with thirst, and the mad pursuit of Achilles, is strikingly distinct.

559. *ἰωπηΐα*, *bushes*.

604. *Τυτθὸν ὑπεκπερθεύοντά, running before him but little beyond his reach.* The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the Iliad are full of action. The imagery is of a lofty character. The battle with the Rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the pencil of Homer has lavished its most vivid coloring.

The Trojans being now within the city, excepting Hector, the field is cleared for the most important and decisive action in the poem, that is, the battle between Achilles and Hector, and the death of the latter. This part of the story is managed with singular skill. It seems as if the poet, feeling the importance of the catastrophe, wished to withdraw from view the personages of less consequence, and to concentrate our attention upon these two alone. The poetic action and description are narrowed in extent, but deepened in interest. The fate of Troy is impending; the irreversible decree of Jupiter is about to be executed; the heroes, whose bravery is to be the instrument of bringing about this consummation, are left together on the plain.

ILIAD, XXII.

1. *πιφουζόσις, in terror.*
3. *Κικλιμίνοι, near, that is, under the protection of.*
5. *ἰλοὴ Μοῖρ'.* The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.
12. *ἄλιν, are collected.*
26. *ἄστ' ἀσσίρ'.* This simile is very striking. It not only describes the appearance of Achilles, but is peculiarly appropriate because the star was supposed to be of evil omen, and to bring with it disease and destruction. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armour, and the destined slayer of his son.
44. *εἶνιν, destitute.*
45. *περῶας, from πείρημι, transporting.*
57. *Τρῶας καὶ Τρωάδας, Trojan men and Trojan women.* The image of the unhappy father, beholding his son on the point of meeting his

terrible enemy, is one of much pathos. His entreaty is full of natural feeling and melancholy. His favorite son, perilling his life before the walls, fills him with heart-rending grief. The mother too is equally wretched. She implores the hero by his recollection of her maternal cares, and unveils the bosom from which his infancy was nourished. The whole scene possesses a deeply tragic interest.

93. ἐπὶ χειρῶν, *in a covert.*

94. Βιβρωκὰς κακὰ φάρμακ', *having eaten deadly poisons.* It was supposed that venomous serpents were accustomed to eat poisonous roots and plants before attacking their victims.

99, et seq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind, with much discernment on the part of the poet. He breaks out after having apparently meditated on a return to the city. But the imaginary reproaches of Polydamas and the anticipated scorn of the Trojans forbid it. He soliloquizes upon the possibility of coming to terms with Achilles, and offering him large concessions; but the character of Achilles precludes all hope of reconciliation. It is a fearful crisis within him, and his mind wavers, as if presentient of his approaching doom.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, *neither from the oak nor from the rock.* Hector means to say that it is impossible to discourse with Achilles, as a youth and maiden may talk together, sitting carelessly upon the trunk of a tree or upon a rock.

132. κορηθαίκι πταλιμιστῆ, *the impetuous god of war.*

140. μιτά, *after, in pursuit of.* The image is natural and expressive.

153. πλυνοί, *cisterns, for washing.* It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted to wash their garments.

159. ἰσθήιον, this properly means *a victim*, or any animal *fit to be a victim*; here *an animal*.

206. Οὐδ' ἔα ἰέμεναι, *nor did he permit them to hurl.*

221. Προσπροκυλινοόμενος, *repeatedly prostrating himself.*

225. χαλκογλώχινος, *brazen-barbed.*

247. κερδοσύνη, *with deceit.*

255. ἀρμονιάων, *compact, agreement.*

257. καμμονίην, *perseverance, success arising from perseverance.*

260. Τὸν δ' ἄρ'. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. His reply is in keeping with his fierce and revengeful character.

281. ἀρτιπῆς καὶ ἐπικλοπῆς, *deceitful and cheating.*

297. ὦ πόποι. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαυκαίνην, *the throat.* The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῶ ἰξύσασθαι, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.*

358. μῆνιμα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods,* that is, *lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods.*

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πόλιν σὺν τείχεσι. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρους, *from the ankle to the heel.* The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, tha

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. ἡ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων, *for this is the right of the dead.*

29. τάφον, *a funeral feast.*

30. ἐρέχθισεν, *were extended.*

46. Κίρασθαι τι κόμην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρά τι σχῆν, *to bestow upon him those things that are proper,* that is, the due funeral honors.

61. Ἐν καθυγῶ, *on the bare ground.*

65. Ἦλθι. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἥπερ λάχε γυνόμενόν περ, *which was my lot at my birth.*

88. ἀστραγάλισσι, *the dice.*

91. ἴμῃ σορός, *the same chest or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφιφορεύς, *in apposition with σορός.*

101. *τιτρυγυῖα*, *shrieking*.

104. *φρίσις*, here means *the body*.

116. *Πολλά δ' ἄνασσα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.

136. *ὄπισθεν δὲ κέρη ἔχει*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.

139. *μεινοικία*, *according to his wish*.

146. *Σοί τε κόμην κείρισιν*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Δημόν ἰλόν*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραφιζῆσις κύνες*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. *Σκήλι*, from *σκέλλω*.

220. *χαμάδις χίς*, *made a libation*. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσή φιάλη*, *a golden urn*, the same as *σορός* and *ἀμφιφορέος*. *διπλασι δημῶ*, *a double covering or lining of fat*.

255. *Ἐργάσαντο δὲ σῆμα*, *they marked out the tomb*.

259. *Νηῶν δ' ἑυφίε* ἄισλα. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. *ἄπυρον*, *that has not been put over the fire, that is, new*.

273. *διδικυμῖνα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοίω*, the same as *λοῦω*.

284. *ἐρηίδαται*, perf. pass. from *ῥεῖδω*.

310. *Βάρδιστοι*, *slowest*, for *βραδίστοι*.

326. *Σῆμα*, *the goal*.

327. *ἔργυι*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.

330. *ξυνοχῆσιν*, *the narrowest part*.

332. *νόσσα*, *the goal at the lower end of the course*.

339, 340. *Ὡς ἂν σοί*, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἐν δὲ κλήρους ἰβάλλοντο*, *they cast lots, that is, for their places*. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ὀς μινίωτο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. ἀΐξασσι μιτήρα, *bounded in the air.*

379. Αἰὶ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθη, *was bruised.*

420. ῥωχμός, *a fissure.*

431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φείνξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*.

Trollope.

474. τί πάρος λαβρύμια, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. εὔληρα, *the reins.*

505. ἀρματροχίη, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰών, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φείσσουσι, *bristle.*

604. νιόν, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῆ, *take it.*

622. ἀποντισάν, *the combat of javelins.*

626. Ναὶ δῆ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. ὅττι μάχης ἰσθιδύμαι, *that I am inferior in battle.*

679. διδουπότος. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf, round the middle.*

684. ἰμάνται. ἑντμήτους, *the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. χροῦμαδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἱμπυριχέτην, *that is set over the fire.*

712. ἀμειβόντες, *the wrestlers.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνάμει'. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναμίειν." Trollope, from Eustathius.

726. κᾶληπα, the bend of the knee.

761. πανών, a shuttle, properly a rule.

762. Πηνίον, the wool; μίτον in apposition.

795. μάλιος, in the sense of an adverb, to no purpose.

826. δόλον ἀυτοσχόωνον, the disk or quoit made by fusion only.

845. καλαύροπα, a shepherd's crook.

847. ἀγώνος, the space of the contest.

851. ἡμισπίλικκα, axes with but one edge.

866. μήριθον, the cord.

885. βεῖς ἄξιον, ἀθιμόντα, worth the value of an ox, adorned with graven flowers.

890. Ἄτριδῃ. Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Ἄυτο δ' ἀγών, the assembly was dissolved.

16. Τρίς δ' ἔρυσσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλιξάνδρου Ἰνικ' ἄτης, on account of the wrong done by Paris. This is the first allusion in the Iliad to the Judgment of Paris, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c.*, for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.

58. *γυναικά τι θήσατο μαζόν*, he sucked, from *θάομαι*. *γυναικα* is used as an adjective, or *μαζόν* may be governed by *κατὰ* understood.

80. *μολυβδαίνη*, a leaden weight.

81. *βοὸς κίρας*, a horn tube.

128. *τίο μίχρσι*, how long?

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτήμων*, ignorant, careless, malicious, or impious.

160. *κίχην δ' ἔνοσπην τι*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *κακὸν ἴσσομίνη*, boding ill, or the messenger of ill.

190. *πίρηνθα*, the body of the car.

192. *γλήνια*. The exact meaning of this word is uncertain. It may mean ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. *Ἐκλι'*, you were renowned.

214. *κακιζόμενον*, behaving like a coward.

219. *ὄρνις — κακός*, an ill-boding bird.

221. *θυσσοκοί, ἱερῆς*, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,

228. *φωριαμῶν*, wardrobes.

230. *ἀπλοῖδας*, of simple make.

235. *Ἐξισίην*, on an embassy.

253. *κατηφόνες*, disgraces.

261. *χορητυπίησιν*, dancing.

267. *πρωτοσαγία*, new.

269. *ὄμφαλόιν*, having an elevation in the middle. *οἰκησεν ἀρηγός*, fitted with rings, through which the reins passed.

270. *ζυγόδισμον*, the thong connecting the yoke and pole.

272. *Πίξη ἔπι πρότῃ*, at the further end. *κρίον ἴστρος*, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.

316. *Μόρφον*, black; *περικόν* also signifies black.

354. *φραδῖος νόου ἔργα*, something requiring circumspection.

418. *Θηῖο*, from *θηόμαι*, poetic and Ionic for *θιάομαι*.

419. *ἱερσῆις*, fresh, literally, wet with dew.

429. *ἄλισσον*, a cup.

451. *Λαχνηντ' ὄροφον*, the shaggy roof. So called from the reed which was used to thatch houses with.

464. ἀγαπαζίμην, to show regard for.

486. Μνήσαι παρὸς σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

582. βούλευσις, consuming care.

540. παναίριον, doomed to die prematurely.

577. καλέσασθαι, the caller, because he was employed in summoning assemblies.

589. λειχίαν, the bier.

616. ἰβρώσαντο, danced, or sported.

648. ἐγκοινοῦσαι, serving diligently.

665. δαινῦντο, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.

709. Ἄρχῳ δέ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

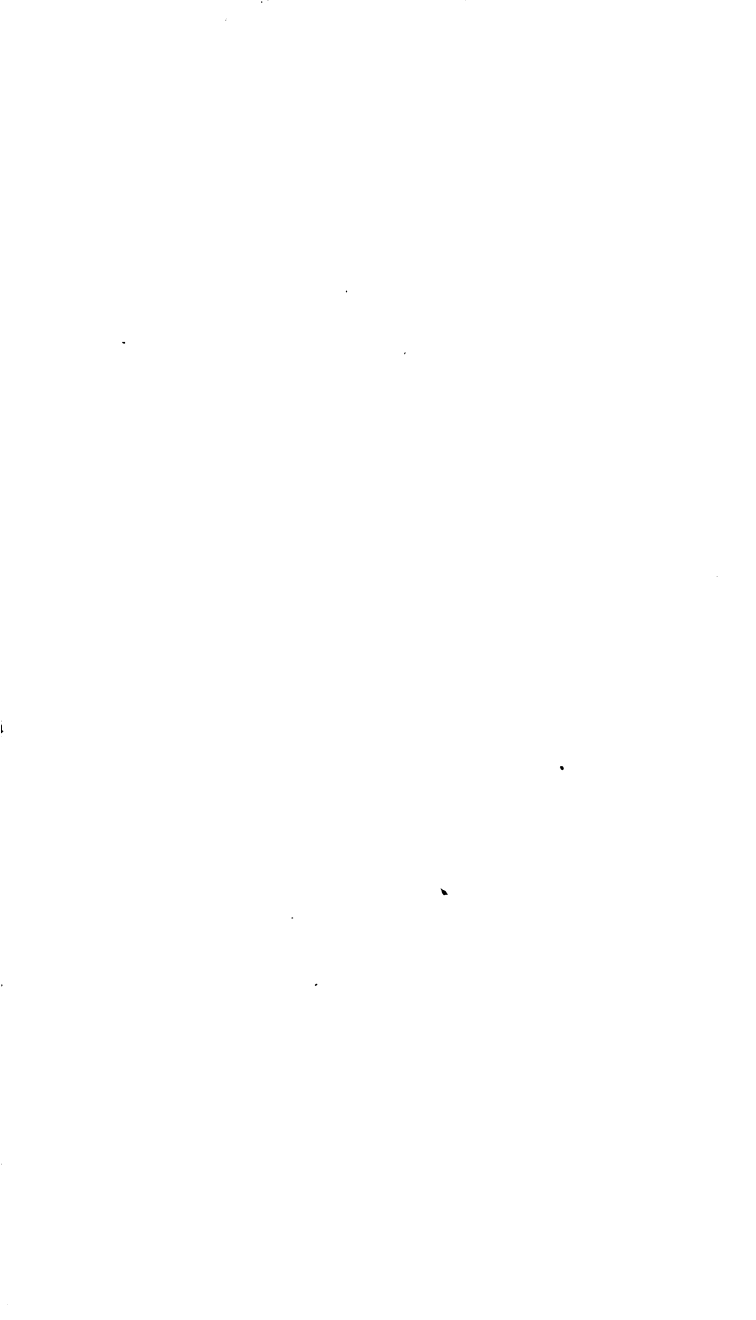
720. Τρητοῖς. "The τρητόν λίκος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scaean gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.

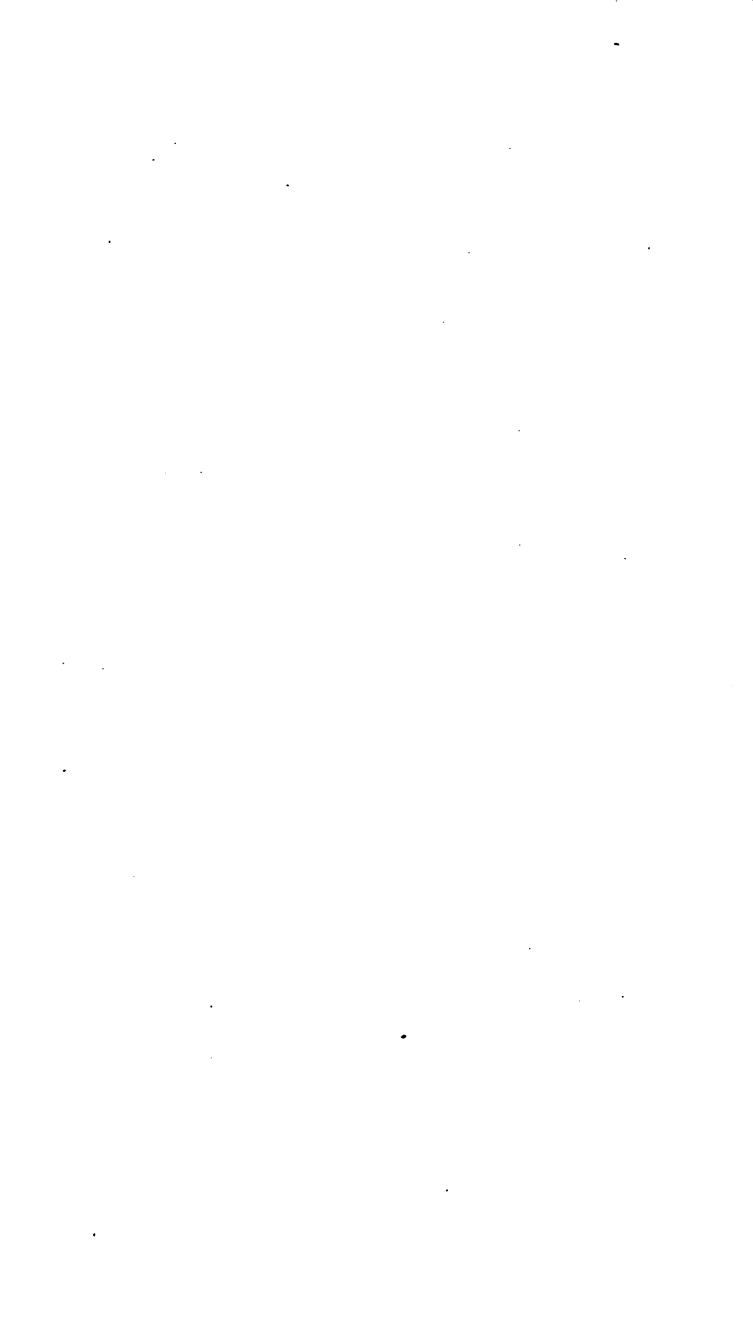
753. ἀμιχθαλόισσαν, inaccessible.

762. Ἐκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

281. ἀρτιπῆς καὶ ἐπίκλωος, *deceitful and cheating.*

297. ὦ πάσι. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαυκαίνην, *the throat.* The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῶν ἰρύσασθαι, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.*

358. μῆνιμα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods,* that is, *lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods.*

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πῶλιν σὺν τύχισι. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρων, *from the ankle to the heel.* The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, that

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. Ἰ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάων, *for this is the right of the dead.*

29. τάφον, *a funeral feast.*

30. ἐρέχθειον, *were extended.*

46. Κίρασθαι τι κόμην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρὰ τι σχῆν, *to bestow upon him those things that are proper,* that is, the due funeral honors.

61. Ἐν καθαρῷ, *on the bare ground.*

65. Ἦλθε. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἦ πτερ λάχε γυνόμενόν πτερ, *which was my lot at my birth.*

88. ἀστραγάλαισι, *the dice.*

91. ἰμὴ σορός, *the same chest or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφιφορέας, *in apposition with σορός.*

101. *στριγγυία*, *striking*.

104. *φρίνις*, here means *the body*.

116. *Πολλά δ' ἄνωκα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.

136. *ἔπειθε δὲ κέρη ἔχει*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.

139. *μινωπιμία*, according to *his wish*.

146. *Σοί τε κόμην κείνιν*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Δημόν ἰλών*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τρασιζῆις κύνις*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. *Σπήλι*, from *σπίλλω*.

220. *χαμάδις χίς*, *made a libation*. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσή φιάλη*, *a golden urn*, the same as *σερός* and *ἀμφιφριός διπλακί δημῶ*, *a double covering or lining of fat*.

255. *Φρονίσαντο δὲ σῆμα*, *they marked out the tomb*.

259. *Νῆων δ' ἔκφερε ἄσθλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. *ἄτυρον*, *that has not been put over the fire, that is, new*.

273. *διδεγμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοίω*, the same as *λούω*.

284. *ἐρηρίδαται*, perf. pass. from *ἑρίδω*.

310. *Βάρδιστοι*, *slowest*, for *βραδίσται*.

326. *Σῆμα*, *the goal*.

327. *ἔργυι*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.

330. *Ξυνοχῆστιν*, *the narrowest part*.

332. *νύσσα*, *the goal at the lower end of the course*.

339, 340. *Ὡς εἴ σοι*, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἐν δὲ κλήρους ἰβάλλοντο*, *they cast lots, that is, for their places*. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ὠς μεμνίστο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. ἀΐξασσι μεστήρα, *bounded in the air.*

379. Αἰὶ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθην, *was bruised.*

420. Ῥωχμός, *a fissure.*

431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φοίνιξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*. Trollope.

474. τί πάρος λαβρεύσαι, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. εὔληρα, *the reins.*

505. ἄρματροχή, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰών, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φρίσσουσιν, *bristle.*

604. νεοία, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῆ, *take it.*

622. ἀκοντιστῶν, *the combat of javelins.*

626. Ναὶ δὲ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. ὅτι μάχης ἰπιδυόμαι, *that I am inferior in battle.*

679. διδουπότος. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf, round the middle.*

684. ἰμάντας ὑπεμήτους, *the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. χροίμαδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἱμπυριθήτην, *that is set over the fire.*

712. ἀμιβόντης, *the rafters.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνάμει'. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναίρειν." Trollope, from Eustathius.

726. κώληπα, the bend of the knee.

761. κανών, a skuttle, properly a rule.

762. Πηνίον, the woof; μίτον in apposition.

795. μάλις, in the sense of an adverb, to no purpose.

826. δόλον ἀυτοχόωνον, the disk or quoit made by fusion only.

845. καλαύροπα, a shepherd's crook.

847. ἀγῶνος, the space of the contest.

851. ἡμισπίλιπα, axes with but one edge.

866. μήρινθον, the cord.

885. βεῖς ἄξιον, ἀνθιμόντα, worth the value of an ox, adorned with graven flowers.

890. Ἀτρείδη. Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Λύτο δ' ἀγῶν, the assembly was dissolved.

16. Τρίς δ' ἔρυσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου Ἰνικ' ἄτης, on account of the wrong done by Paris. This is the first allusion in the Iliad to the Judgment of Paris, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c.*, for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.

58. *γυναικά τι θήσατο μαζόν*, he sucked, from *θάομαι*. *γυναικα* is used as an adjective, or *μαζόν* may be governed by *κατὰ* understood.

80. *μολυβδαίνη*, a leaden weight.

81. *βοὸς κίρας*, a horn tube.

128. *τίο μίχρεις*, how long?

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτήμων*, ignorant, careless, malicious, or impious.

160. *κίχην δ' ἰνοπήν τι*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *κακὸν ὄσομίνη*, boding ill, or the messenger of ill.

190. *πίριθθα*, the body of the car.

192. *γλήνια*. The exact meaning of this word is uncertain. It may mean ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. *Ἐκλις*, you were renowned.

214. *κακιζόμενον*, behaving like a coward.

219. *Ὄρνις — κακός*, an ill-boding bird.

221. *θυσκόοι, ἱερεῖς*, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,

228. *φωριαμῶν*, wardrobes.

230. *ἀπλοῖδας*, of simple make.

235. *Ἐξισίην*, on an embassy.

253. *κατηφόνες*, disgraces.

261. *χοροτυπίησιν*, dancing.

267. *πρωτοπαγία*, new.

269. *ὄμφαλόεν*, having an elevation in the middle. *εἰκησσειν ἀρηγός*, fitted with rings, through which the reins passed.

270. *ζυγῶδισμον*, the thong connecting the yoke and pole.

272. *Πίζη ἔπι πρώτῃ*, at the further end. *κρίνον ἴσορσι*, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.

316. *Μόρφνον*, black; *πικρὸν* also signifies black.

354. *φραδῖος νόου ἔργα*, something requiring circumspection.

418. *θνοῖο*, from *θνήομαι*, poetic and Ionic for *θιάομαι*.

419. *ἱερσῆις*, fresh, literally, wet with dew.

429. *ἄλισσον*, a cup.

451. *Δαχύνιντ' ἄροφον*, the shaggy roof. So called from the reed which was used to thatch houses with.

464. ἀγαπαζίμην, to show regard for.

486. Μῆσαι πατρὸς σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

532. βούβρωστις, consuming care.

540. παναώριον, doomed to die prematurely.

577. καλήτορα, the caller, because he was employed in summoning assemblies.

589. λιχίων, the bier.

616. ἱβρώσαντο, danced, or sported.

648. ἔγκονίουςαι, serving diligently.

665. δαινῦντο, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.

709. Ἀγγοῦ δὲ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

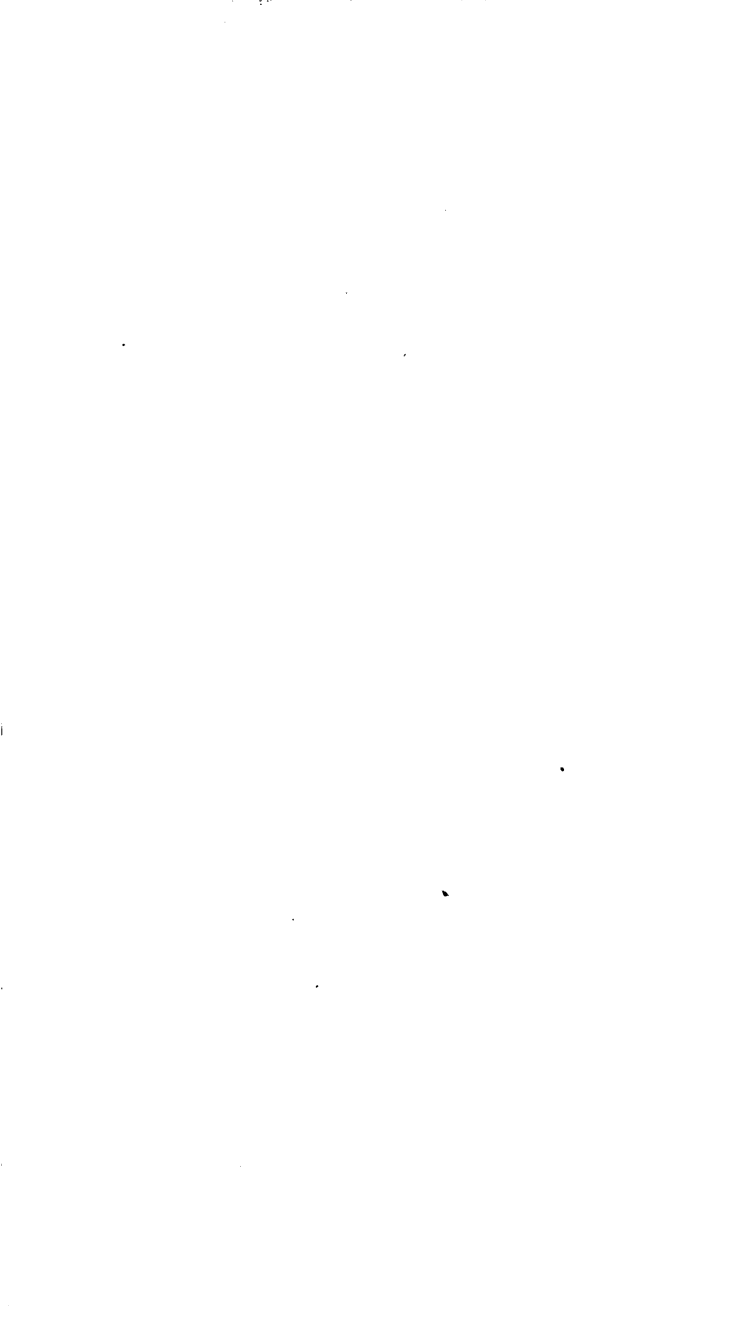
720. Τρηταῖς. "The τρητὸν λίκος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.

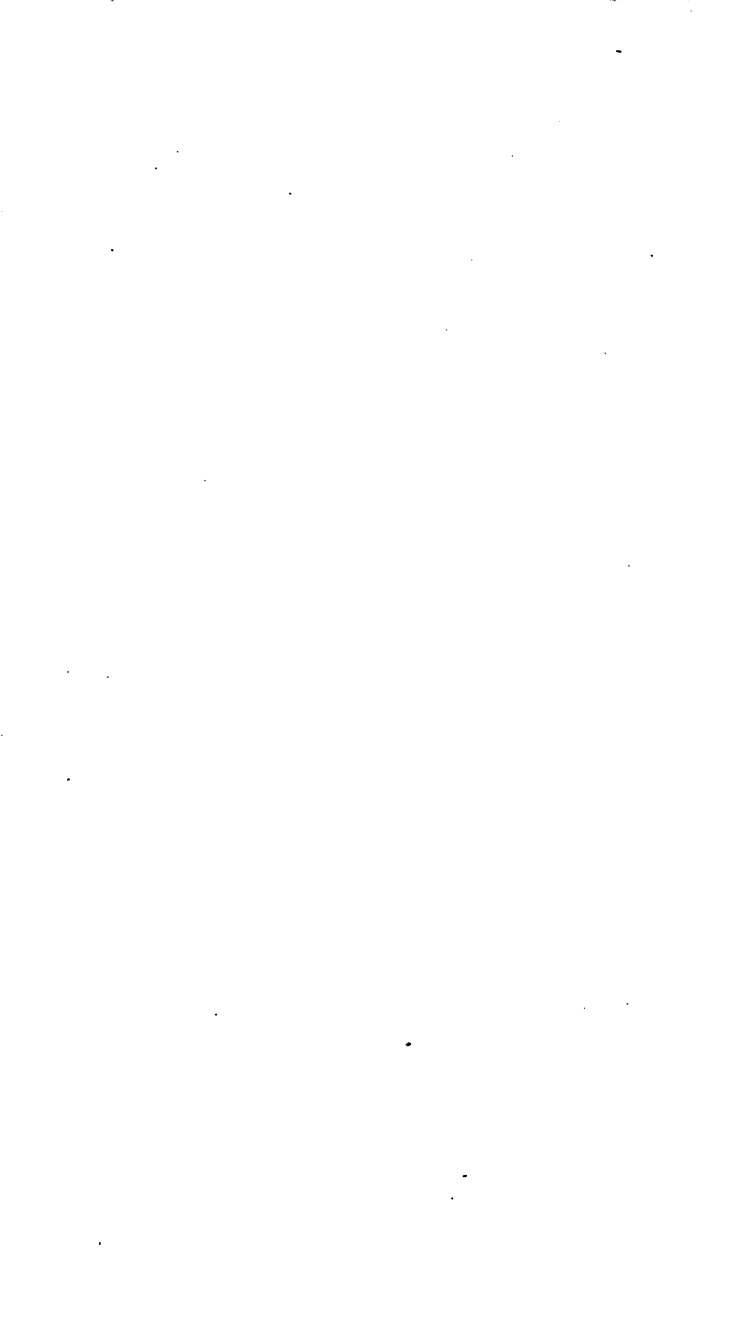
753. ἀμυχθαλόισσαν, inaccessible.

762. Ἐκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

RETURN TO the circulation desk of any

University of California Library

or to the

NORTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

Bldg. 400, Richmond Field Station

University of California

Richmond, CA 94804-4698

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

2-month loans may be renewed by calling

(510) 642-6753

**1-year loans may be recharged by bringing books
to NRLF**

**Renewals and recharges may be made 4 days
prior to due date**

DUE AS STAMPED BELOW

SEP 24 1996

YB 00317

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C046215321

2,51046

Homenus

